

የዮሐንስ ራእይ መጽሐፍ

የጥናት መምሪያና ማብራሪያ

በ የሕይወት እንጀራ አገልግሎት ተጽፎ የተዘጋጀ

የመግቢያ መልእክት እና የጥናቱ ዓላማ

የእግዚአብሔር ቤተሰቦች ሆይ፤ ወደዚህ አስደናቂና ወደሆነው የዮሐንስ ራእይ የጥናት ጉዞ እንዲህ በደህና መጣችሁ። ይህ መጽሐፍ የተዘጋጀው በዮሐንስ ራእይ ውስጥ ያሉትን ጥልቅና ረቂቅ መለኮታዊ ምስጢራት በቀላሉና ግልጽ በሆነ መንገድ ለሁሉም አማኝ እንዲደርሱ ለማድረግ ነው። ብዙዎች የራእይን መጽሐፍ እንደ አስፈሪና ሊገባ የማይችል መጽሐፍ አድርገው ቢመለከቱትም፤ ቃሉ ግን "የትንቢቱን ቃል የሚሰሙትና በውስጡ የተጻፈውን የሚጠብቁት ብፁዓን ናቸው" በማለት መልዕክቱን ተረድተን በሕይወታችን ልንተገብረው የምንችለው እንደሆነ ይነግረናል። በዚህ የጥናት መምሪያ ውስጥ እያንዳንዳችን ምዕራፍ ከምልከታና ከትርጓሜ አንጻር በጥልቀት በመመርመር፤ በመጨረሻው ዘመን ቤተክርስቲያን ሊኖራት የሚገባውን ተስፋና ጥንቃቄ እንረዳለን።

ለአንባቢው የቀረበ ጥሪ

ይህንን መጽሐፍ ስታነቡ ዝም ብላችሁ እንደ ታሪክ መጽሐፍ ሳይሆን፤ የሰማዩ ጌታ ለእናንተ እያስተላለፈው እንዳለው የፍቅርና የድል መልእክት አድርጋችሁ እንድትመለከቱት እናሳስባለን። እያንዳንዱ ምልክትና ትዕይንት ከታሪካዊ ዳራው ጋር ተገናኝቶ ለዛሬ ሕይወታችን የሚሰጠውን ትርጉም ቁልጭ አድርገን ለማሳየት ሞክረናል። መጽሐፉን ስታጠኑ መንፈስ ቅዱስ ልባችሁን እንዲከፍተውና ያንን በጽዮን ተራራ ላይ የሚዘመረውን አዲስ ዝማሬ በሕይወታችሁ እንድትለማመዱት ጸሎታችን ነው። እግዚአብሔር በቃሉ በረከት ሕይወታችሁን ይጎብኝ።

የጥናት መጽሐፉ ለግል ጥናትም ሆነ በቤተክርስቲያን ውስጥ ለሚደረጉ የቡድን ውይይቶች አመቺ በሆነ መንገድ የተዘጋጀ ነው።

ስለ አገልግሎታችን፦ የሕይወት እንጀራ አገልግሎት የእግዚአብሔርን ቃል እውነት ሁሉም ሰው ሊረዳው በሚችል ቀላልና ማራኪ አቀራረብ ለማድረስ የሚሠራ የወንጌል አገልግሎት ነው።

በነጻ የተሰጠ! ለሽያጭ የማይውል!!!

የዮሐንስ ራኢይ መጽሐፍ

የጥናት መመሪያና ማብራሪያ

አማርኛ

Ethiopia

Copyright © 2026, የቅጂ መብት ባለቤት፡- © 2026 የሕይወት እንጀራ አገልግሎት (Yehiwot Enjera Ministry) የአጠቃቀም ፈቃድ፡- ይህ የጥናት መጽሐፍ የእግዚአብሔር ቃል ለሁሉም በነጻ እንዲደርስ ታስቦ የተዘጋጀ ነው። በመሆኑም የሚከተሉትን መመሪያዎች በመከተል በነጻነት መጠቀም ይቻላል፡- የምንጭ ምስክርነት፡- ይህንን ጽሑፍ በማንኛውም መድረክ ሲጠቀሙ ወይም ሲያሰራጩ የይዘቱን ምንጭ (የሕይወት እንጀራ አገልግሎት) መጥቀስ ይኖርብዎታል። ለሽያጭ ያልቀረበ፡- ይህንን የጥናት መጽሐፍ ለማንኛውም ዓይነት የንግድ ሥራ ወይም ገቢ ለማግኛ መጠቀም በጥብቅ የተከለከለ ነው። ይዘቱን አለመለወጥ፡- የመጽሐፉን ይዘት ሳይለውጡ፣ ሳይጨምሩ ወይም ሳይቀንሱ እንዳለ ለሌሎች ማጋራት፣ ፕሪንት ማድረግና አባዝቶ ማሰራጨት ይቻላል። "...በነጻ የተቀበላችሁትንም በነጻ ስጡ።" (ማቴ 10፡8) በሚለው መለኮታዊ መመሪያ መሠረት፣ ይህ የጥናት መመሪያ ለወንጌል አገልግሎትና ለቅዱሳን መታነጽ በነጻ እንዲውል ተፈቅዷል።

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

You may not use this work for commercial purposes. You may adapt and add to this work. You must keep the copyright and credits for authors, illustrators, etc.

የዮሐንስ ራእይ መልእክት ጥልቅ ጥናት፡ ታሪካዊ፣ ዳራዊ እና ሥነ-መለኮታዊ ትንተና

የዮሐንስ ራእይ በአዲስ ኪዳን ውስጥ የሚገኝ ብቸኛው ሙሉ በሙሉ ትንቢታዊ እና ራእያዊ (Apocalyptic) የሆነ መጽሐፍ ሲሆን፣ በክርስትና ታሪክ ውስጥ በከፍተኛ ደረጃ ትኩረትን የሳበ፣ የተተነተነ እና አንዳንዴም አከራካሪ ሆኖ የቆየ ክፍል ነው። ይህ ዘገባ በመጽሐፉ ውስጥ የሚገኙትን ሃሳቦች በሙሉ በምዕራፍ እና በቁጥር በመከፋፈል፣ ታሪካዊ ዳራውን፣ ስነ-ጽሑፋዊ ባህሪውን እና ጥልቅ ስነ-መለኮታዊ መልእክቱን በዝርዝር ይተነትናል።

ታሪካዊ ዳራ እና የዘውግ ትንተና

የራእይ መጽሐፍ የተጻፈው በ96 ዓ.ም አካባቢ በሮማዊው ንጉሠ ነገሥት ዶሚቲያን ዘመነ መንግሥት እንደሆነ በታሪክ ምሁራን ዘንድ በሰፊው ይታመናል። ጸሐፊው የሐንስ "በእግዚአብሔር ቃልና ስለ ኢየሱስ ምስክር" ምክንያት በፍጥሞ ደሴት በስደት ላይ በነበረበት ወቅት ይህንን ራእይ ተቀበለ። በወቅቱ የነበረው ታሪካዊ ሁኔታ ለክርስቲያኖች እጅግ ፈታኝ ነበር፤ ንጉሠ ነገሥቱ ዶሚቲያን ራሱን እንደ አምላክ እንዲመለከ የሚያስገድድ ሕግ አውጥቶ ስለነበር፣ ይህን ያልተቀበሉ አማኞች ለስደት፣ ለኢኮኖሚ ማዕቀብ እና ለሞት ይዳረጉ ነበር።

መጽሐፉ ሦስት ዋና ዋና የሥነ-ጽሑፍ ዘውጎችን አጣምሮ የያዘ ነው፡-

መልእክታዊ (Epistolary):- በመጀመሪያው ምዕራፍ እና በመጨረሻው ምዕራፍ ላይ በሚታዩት ሰላምታዎች እና በራኬዎች መሠረት፣ መጽሐፉ በትንሿ እስያ ለነበሩ ሰባት ኡቢያተ ክርስቲያናት የተላከ ደብዳቤ ነው።

ትንቢታዊ (Prophetic):- መጽሐፉ ራሱን "የዚህ ትንቢት ቃል" ብሎ ይጠራል (1:3)፤ ይህም እግዚአብሔር ለሕዝቡ የሚሰጠውን ማስጠንቀቂያ፣ ማበረታቻ እና የወደፊት ተስፋ የሚያካትት ነው።

ራእያዊ (Apocalyptic):- "ራእይ" (Apokalypsis) የሚለው የግሪክ ቃል "መሸፈኛን መክፈት" ወይም "የተደበቀውን መግለጥ" ማለት ነው። ይህ ዘውግ በምልክቶች፣ በምስጢራዊ ቁጥሮች እና በሰማያዊ ራእዮች የታጀበ ሲሆን፣ ምድራዊ ክስተቶችን ከሰማያዊ

እይታ አንጻር ለመተንተን ይረዳል።

ምዕራፍ 1:- የመቅደም እና የክብር ራእይ

1:1-3:- የመጽሐፉ መነሻና ዓላማ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ እጅግ ጥልቅና በበረከት የተሞላውን የዮሐንስ ራእይ መጽሐፍ ጥናታችንን እንጀምራለን። ብዙዎች ይህን መጽሐፍ እንደ ምስጢራዊና እንደሚያስፈራ መጽሐፍ አድርገው ቢመለከቱትም፣ መጽሐፉ ግን ራሱን የሚገልጠው "የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ" በማለት ነው። ይህ ጥናት የሰማይን መጋረጃ ገልጠን የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ አሸናፊነት የምናይበት ብርሃን ይሆንልናል።

የሰማይ መጋረጃ ሲከፈት:- የክርስቶስ ኢየሱስ መገለጥ

በመጽሐፉ መጀመሪያ ላይ "ራእይ" የሚለው ቃል በግሪክ ቋንቋ "አፖካሊፕሲስ" (Apokalypsis) ይባላል። ትርጉሙም የተሸፈነን ነገር መግለጥ ወይም መጋረጃን ማስወገድ ማለት ነው። ለምሳሌ አንድ ትልቅ ሃውልት ተሰርቶ ሲያልቅ በጨርቅ ተሸፍኖ ይቆያል። በምረቃው ቀን ያ ጨርቅ ሲገፈፍ ውበቱና ግርማው ለሁሉም እንደሚታይ፣ ይህ መጽሐፍም ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና ስለሚመጣው ዘመን የተሸፈነውን እውነት በክብር ገልጦ ያሳየናል። ይህ ራእይ የዮሐንስ የግል ቅገት ወይም የፈጠራ ድርሰት አይደለም፤ ይልቁንም ከራሱ ከእግዚአብሔር አብ የተገኘ፣ ለልጁ ለኢየሱስ ክርስቶስ የተሰጠ፣ ከዚያም በመልአኩ በኩል ለባሪያው ለዮሐንስ የደረሰ ሰማያዊ መልእክት ነው።

ከፍጥም ደሴት እስከ ሰማያዊው ዙፋን

ይህ መልእክት የተላለፈበት ሰንሰለት እጅግ ድንቅ ነው። እግዚአብሔር "በቶሎ ሊሆን የሚገባውን" ነገር ለአገልጋዮቹ ሊያሳይ ስለወደደ ይህን መለኮታዊ መረጃ ልኳል። እዚህ ጋር "በቶሎ" የሚለው ቃል ትርጉሙ በሰው ዘንድ እንዳለው የጊዜ ስሌት ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር ዘላለማዊ ዕቅድ ውስጥ ቀጣዩ ታላቅ ክንውን መሆኑን ለማሳየት ነው። ልክ አንድ ሯጭ የሩጫውን ርቀት ጨርሶ ወደ መጨረሻው የድል መስመር (Finish Line) እንደደረሰና ጥቂት እርምጃዎች ብቻ እንደቀሩት ሁሉ፣ የቤተክርስቲያን ጉዞም ወደ ክርስቶስ ዳግም ምጽዓት መቃረቡን ያበስረናል። ዮሐንስ ይህን ሲቀበል በፍጥም ደሴት በስደትና በመከራ ውስጥ ቢሆንም፣ በምድራዊ እስራት ውስጥ ሆኖ የሰማይን ነፃነትና ድል ተመልክቷል።

የሦስትዮሽ በረከት ዕንቁዎች

በቁጥር 3 ላይ የምናገኘው ተስፋ ለመጽሐፉ ልዩ ትኩረት እንድንሰጥ ያደርገናል። "የትንቢቱን ቃል የሚያነብ፣ የሚሰሙትም፣ በውስጡም የተጻፈውን የሚጠብቁ ብፁዓን ናቸው" ይላል። ይህ ማለት በረከቱ የሚገኘው የሦስት ደረጃዎች ነው ማለት ነው። በመጀመሪያ ቃሉን ማንበብ፣ በመቀጠል በጥምና መስማት፣ በመጨረሻም የሰሙትን በተግባር መኖር ወይም መጠበቅን ይጠይቃል።

ይህን በምሳሌ ለማስረዳት፡- አንድ ታካሚ ወደ ሐኪም ሄዶ የፈውስ መድኃኒት ማዘዣ (Prescription) ቢሰጠው፣ ያንን ወረቀት አንብቦ ብቻ ቢቀመጥ ፈውስ አያገኝም። እንዲሁም መድኃኒቱን እንዴት እንደሚወሰድ ሰምቶ ብቻ ቢመለስ ለውጥ የለውም። ፈውስ የሚገኘው የታዘዘለትን መድኃኒት በትክክል ሲወስድ (ሲጠብቅ) ብቻ ነው። የራእይ መጽሐፍም በታሪክ ማዕበል ውስጥ ለምትናወጥ ቤተክርስቲያን የተሰጠ የመጽናኛና የድል መድኃኒት ነው። ቃሉን የምንሰማውና የምንጠብቀው ዘመኑ ቀርቧልና ነው፤ ይህም ማለት ክርስቶስን የምንገናኝበት ጊዜ እጅግ አጭር ስለሆነ በንቃት እንድንጠባበቅ ያሳስበናል።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ይህ መቅደም የሚያስተምረን ታላቅ እውነት ቢኖር ታሪክ በእግዚአብሔር እጅ ውስጥ መሆኑን ነው። መጽሐፉ "የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ" መባሉ ትኩረታችን በክርስቶስ ላይ እንጂ በአውሬው ወይም በመከራው ላይ መሆን እንደሌለበት ይነግረናል። እግዚአብሔር ምስጢሩን ለባሪያዎቹ ገልጧል፤ ይህም ማለት እኛ የክርስቶስ ወገኖች የሆንን ሁሉ የጨለማው ዓለም ወዴት እየሄደ እንደሆነ በብርሃን እናያለን ማለት ነው። ስለዚህ ይህን ጥናት ስንቀጥል የምንመለከተው አስፈሪ ምስሎችን ሳይሆን፣ በሁሉ ላይ የነገሰውንና ድል የነሳውን የበጉን ክብር ይሆናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"ራእይ" (Unveiling) የሚለው ቃል መጽሐፉን ለመረዳት ያለንን አቀራረብ እንዴት ይለውጠዋል?

ራእዩ ስለ ኢየሱስ መሆኑ በምልክቶች ውስጥ እንዳንጠፋ እንዴት ይረዳናል?

"በቶሎ ሊሆን የሚገባው" የሚለው ሐረግ ዛሬ ለምንኖር አማኞች ምን ዓይነት የመንፈሳዊ ዝግጁነት ስሜት ይፈጥራል?

እግዚአብሔር ራእዩን ለኢየሱስ፣ ኢየሱስ ለመልአኩ፣ መልአኩ ለዮሐንስ የመስጠቱ ሰንሰለት ስለ መልአክቱ ትክክለኛነት ምን ይነግረናል?

"ባሪያዎቹ" የሚለው ቃል የመጽሐፉን ተቀባዮች ማንነትና ዝግጁነት እንዴት ይገልጻል?

ዮሐንስ "ስለ እግዚአብሔር ቃል" መሰከረ ማለቱ በስደት ውስጥ ላለ አማኝ ምን ትርጉም አለው?

መጽሐፉን በማንበብና በመስማት ብቻ ሳይሆን "በመጠበቅ" የሚገኘው በረከት ምንድን ነው?

"ብፁዓን" የሚለው ቃል መጽሐፉን ለማጥናት ምን ዓይነት መነሳሳት ይፈጥርናል?

"ዘመኑ ቀርቧልና" የሚለው ቃል በጊዜ አጠቃቀሞችን ላይ ምን ዓይነት ተጽዕኖ ሊኖረው ይገባል?

ይህ መቅደም የራእይ መጽሐፍ "የተዘጋ" ሳይሆን "የተከፈተ" መሆኑን እንዴት ያረጋግጣል?

1:4-8:- የሥላሴ ሰላምታ እና የክርስቶስ ግርማ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ውድ የቃሉ ተማሪዎች፤ ዛሬ የምንመለከተው የራእይ መጽሐፍ ክፍል ከመደበኛ ሰላምታ ያለፈ፤ የሰማይና የምድር ጌታ ለቤተክርስቲያኑ የላከው የክብር ደብዳቤ ነው። የሐንስ ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የሚጽፈው ይህ መልእክት፣ በታሪክ ውስጥ ለነበሩ ብቻ ሳይሆን ዛሬም በመከራና በተስፋ መካከል ላለን ለእኛ ጭምር ነው። ይህ ሰላምታ የመነጨው ከቅድስት ሥላሴ ዙፋን ሲሆን፣ እኛን ከኃጢአት አጥቦ ለክብር ላበቃን ለጌታ ለኢየሱስ ክርስቶስ የሚቀርብ የምስጋና ዝማሬን ያካትታል።

የሥላሴ ሰላምታ:- የጸጋና የሰላም ምንጭ

የሐንስ "ጸጋና ሰላም ከእግዚአብሔር ይሁንላችሁ" ሲል ሰላምታውን የሚጀምረው ስለ አብ፣ ስለ መንፈስ ቅዱስና ስለ ወልድ በማውሳት ነው። አብን "ያለውና የነበረው የሚመጣውም" በማለት ይገልጠዋል። ይህ ማለት እግዚአብሔር በጊዜ የማይወሰን፣ ትላንት በታሪካችን ውስጥ የነበረ፣ ዛሬ በፈተናችን መካከል ያለ፣ ነገም በክብር የሚመጣ መሆኑን ያረጋግጥልናል። መንፈስ ቅዱስ ደግሞ "በዙፋኑ ፊት ያሉ ሰባቱ መናፍስት" ተብሎ ተገልጧል። እዚህ ጋር ሰባት ቁጥር ፍጹምነትን የሚያመለክት ሲሆን፣ መንፈስ ቅዱስ በዓለም ሁሉ ላይ ያለውን ሁሉን አዋቂነትና በቤተክርስቲያን ውስጥ ያለውን ፍጹም ሥራ ይወክላል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ የታመነ ምስክር፣ ከሙታን በኩርና የምድር ነገሥታት ገዥ ተብሎ ቀርቧል። እርሱ ሞትን ድል አድርጎ የተነሳና በምድራዊ ባለሥልጣናት ላይ ሁሉ ሥልጣን ያለው የነገሥታት ንጉሥ ነው።

ከባርነት ወደ ንግሥና:- የፍቅር ታላቅነት

ይህ ክፍል የክርስቶስን የማዳን ሥራ እጅግ በሚያስደንቅ ሁኔታ ይገልጻል። "ለወደደን፣ ከኃጢአታችንም በደሙ ላጠበን..." ይላል። ጌታ እኛን የወደደን መጀመሪያ አጥቦን ሳይሆን ገና በቆሻሻችን ውስጥ እያለን ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው:- አንድ ታላቅ ንጉሥ በመንገድ ላይ ሲያልፍ በጭቃና በቆሻሻ የተጨማለቀ፣ ማንም ሊጠጋው የማይፈልግ ለማኝ አገኘ እንበል። ንጉሡ ግን ይህን ለማኝ ከመንገድ አንስቶ፣ የገዛ ልብሱን አውልቆ በደሙ እንደተከፈለ ዋጋ ቆጥሮ አጠበው።

ከዚያም ንጹሕ ልብስ አልብሶ በቤተ መንግሥቱ ውስጥ ባለሥልጣን አደረገው። ጌታ ኢየሱስ ለእኛ ያደረገው በትክክል ይህንን ነው። ከኃጢአት ባርነት አውጥቶን ለእግዚአብሔር አብ "መንግሥትና ካህናት" አድርጎናል። አሁን እኛ ተራ ሰዎች አይደለንም፤ ይልቁንም ወደ ቅዱስ ዙፋን መቅረብ የምንችል የንጉሥ ልጆች ነን።

በደመና የሚመጣው ንጉሥ

በቁጥር 7 ላይ የዓለም ታሪክ ፍጻሜ በታላቅ ድምፅ ይታወቃል። "እነሆ በደመና ይመጣል፤ ዓይንም ሁሉ ያየዋል" ይላል። ጌታ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጣ በግርግም ተኝቶ፤ በድህነትና በትህትና ነበር። ለሁለተኛ ጊዜ ሲመጣ ግን በታላቅ ግርግርና ክብር በደመና ላይ ሆኖ ይመጣል። ያን ጊዜ እርሱን የወጉት፣ የካዱትና የተሳለቁበት ሁሉ ቢያዝኑም፣ በደሙ የታጠቡት ግን በደስታ ይቀበሉታል። እርሱ "አልፋና አሜጋ" ነው፤ ትርጉሙም መጀመሪያና መጨረሻ ማለት ነው። በግሪክ ፊደላት ውስጥ "አልፋ" መጀመሪያ ሲሆን "አሜጋ" ደግሞ የመጨረሻው ፊደል ነው። ይህም ጌታችን በታሪክ መጀመሪያ የነበረ፣ ታሪክን የሚፈጽም፣ እንዲሁም የሕይወታችን መጀመሪያና መጨረሻ መሆኑን ያሳያል።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

በዚህ ክፍል ውስጥ የምናየው ዋናው እውነት የክርስቶስን ማንነትና ሥራ ነው። ክርስቶስ ለቤተክርስቲያኑ ሰላምን የሚሰጥ ብቻ ሳይሆን፣ ቤተክርስቲያንን በደሙ የገዛና የማንነቷ መሠረት የሆነ አምላክ ነው። ሰላምታው ከሥላሴ መምጣቱ፣ ቤተክርስቲያን በምድር ላይ ስትኖር ብቻዋን እንዳልሆነችና መለኮታዊ ጥበቃ እንዳላት ያረጋግጣል። እኛ አማኞች ዛሬ በምድር ላይ ስንኖር እንደ ካህናት እግዚአብሔርን የምናገለግል፣ እንደ መንግሥት ወራሾች ደግሞ በኃጢአትና በዓለም ላይ የምንሰለጥን መሆናችንን ማወቅ ይገባናል። መጨረሻችን የክርስቶስን ክብር ማየት በመሆኑ፣ በምድር ያለን ማንኛውም መከራ ከሚመጣው ክብር ጋር ሊነጻጸር አይችልም።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

እግዚአብሔር "ያለና የነበረ የሚመጣውም" ተብሎ መገለጹ በታሪክ ላይ ስላለው ሉዓላዊነት ምን ያስተምረናል?

"ከሰባቱ መናፍስት" የሚለው መግለጫ የመንፈስ ቅዱስን የሥራ ሙላት እንዴት ያሳያል?

ኢየሱስ "የምድር ነገሥታት ገዥ" መባሉ በፖለቲካዊ ጫና ውስጥ ላሉ ክርስቲያኖች ምን ዓይነት ድፍረት ይሰጣል?

"ከሙታን በኩር" መሆኑ ለትንሣኤ ተስፋችን መሰረት የሚሆነው እንዴት ነው?

"በደሙ ከኃጢአታችን ላጠበን" ለሚለው ቃል ያለን ምስጋና በአምልኮችን እንዴት ይገለጣል?

"መንግሥትና ካህናት" አደረገን ሲባል ዛሬ በምድር ላይ ያለንን መንፈሳዊ ሥልጣንና አገልግሎት እንዴት እንረዳለን?

"በደመና ይመጣል" የሚለው ተስፋ ለዓለምና ለቤተ ክርስቲያን ያለው የተለያየ ትርጉም ምንድን ነው?

"የወጉትም" ሁሉ ያዩታል መባሉ ስለ ፍርድ ፍጹምነት ምን ይነግረናል?

እግዚአብሔር ራሱን "አልፋና አሜጋ" ብሎ መጥራቱ በሕይወታችን ጅምርና ፍጻሜ ላይ ምን ዓይነት ዋስትና ይሰጠናል?

"ሁሉን የሚገዛ" (Almighty) የሚለው ማዕረግ ዛሬ በዓለም ላይ የሚታየውን የከፋት ኃይል እይታችንን እንዴት ይለውጠዋል?

1:9-20:- በግርማው የተገለጠው የሰው ልጅ ራእይ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንመለከተው ክፍል የዮሐንስን ሕይወት ብቻ ሳይሆን የእኛንም የአምልኮ ሕይወት የሚቀይር ታላቅ ራእይ ነው። የሐንስ ስለ ወንጌል ምስክርነት ሲል በፍጥም ደሴት ታስሮ ሳለ፣ በሰው እጅ ሊቆለፍ የማይችል የሰማይ ደጅ ተከፈተለት። የሐንስ በመከራ ውስጥ ሆኖ በመንፈስ በጌታ ቀን ሳለ፣ ከበስተጀርባው እንደ መለከት ድምፅ ያለ ታላቅ ድምፅ ሰማ። ዘር ሲልም ያየው ነገር ምድራዊ ቋንቋ ሊገልጸው የማይችል ድንቅ ገጽታ ነበር።

በመቅረዞቹ መካከል የሚመላለሰው የክብር ንጉሥ

የሐንስ ዘር ሲል ያየው ሰባት የወርቅ መቅረዞችንና በመካከላቸውም "የሰውን ልጅ የሚመስል" ታላቅ ጌታን ነው። እነዚህ ሰባት መቅረዞች አብያተ ክርስቲያናትን ይወክላሉ። ክርስቶስ በመካከላቸው መቆሙ ቤተክርስቲያን በየትኛውም ዘመንና መከራ ውስጥ ስትሆን ጌታ በመካከሏ እንዳለና በጥንቃቄ እንደሚጠብቃት ያሳየናል። የጌታችን አለባበስ እስከ እግሩ የሚደርስ ልብስና በደረቱም ላይ የወርቅ መታጠቂያ ነበረው፤ ይህም እርሱ ታላቅ ሊቀ ካህናትና የክበረ ንጉሥ መሆኑን ያመለክታል። በጭንቀትና በብቸኝነት ደሴት ላይ ለነበረው የሐንስ፣ ጌታው በመካከላቸው መሆኑን ማየት ምንኛ የሚያጽናና ነበር!

የግርማውና የሥልጣኑ መገለጫዎች

የጌታችን መልክ እጅግ የሚያስፈራና የሚያስደንቅ ነበር። ራሱና የራሱ ጠጉር እንደ ነጭ ባዘቶና እንደ በረዶ ነጭ ነበሩ፤ ይህም ዘላለማዊነቱንና ፍጹም ቅድስናውን ይገልጻል። ዓይኖቹ እንደ እሳት ነበልባል ነበሩ፤ ይህም ሁሉን የሚመረምርና የልብን ምስጢር የሚያይ አምላክ መሆኑን ያሳያል። እግሮቹ በእቶን እሳት የነጠረ የጋለ ናስ ይመስሉ ነበር፤ ይህም ክፋትን ሁሉ የሚቀጠቅጥና ጸንቶ የሚቆም ዳኛ መሆኑን ያበስራል። ድምፁም እንደ ብዙ ውኃዎች ድምፅ ነበረ፤ ልክ እንደ ታላቅ ፏፏቱ ድምፅ የሚያስፈራና በሥልጣን የተሞላ ነው። ከአፉም በሁለቱ ወገን የተሳለ ስለታም ሰይፍ ይወጣ ነበር፤ ይህም ቃሉ ሕያውና ክፋውን ሁሉ የሚቆርጥ መሆኑን ያሳያል።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅና ብርቱ ፀሐይ በቀትር ጊዜ ስትወጣ ማንም ትኩር ብሎ ሊያያት እንደማይችል ሁሉ፤ የክርስቶስም ፊት እንደዚሁ በግርማው ያበራ ነበር። የሐንስ ከዚህ በፊት በምድር ላይ አብሮት ሲበላና ሲጠጣ የነበረው ያ ትሑቱ ኢየሱስ፤ አሁን የዓለም ሁሉ ገዥ በሆነው ሰማያዊ ግርማው ተገለጠለት።

የማይፈራው እጅና የሞት ቁልፎች

የሐንስ ይህን ታላቅ ክብር ሲያይ እንደ ሙት ሆኖ በእግሩ ስር ወደቀ። በፍርሃትና በመገረም በደነገጠ ጊዜ ግን፤ ያ ግርማው የሚያስፈራው ጌታ ቀኝ እጁን በላዩ ላይ ጭኖ "አትፍራ" አለው። ይህ እጅግ ልብ የሚነካ ነው። ሰማይንና ምድርን የፈጠረው፤ ፀሐይን የሚያስንቅ ፊት ያለው ጌታ፤ ወደ ወደቀውና ወደ ፈራው አገልጋዩ ዝቅ ብሎ በፍቅር ነካው። "ሞቼም ነበርሁ እነሆም ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ሕይወት ነኝ፤ የሞትና የሲኦልም መክፈቻ በእጄ ነው" አለው።

አንድ ሰው የቤቱን ቁልፍ ከያዘ በፈለገው ጊዜ መክፈትና መዝጋት እንደሚችል፤ ጌታችንም በሞትና በሲኦል ላይ ፍጹም ሥልጣን አለው። አማኝ በሞት ፊት አይደነግጥም፤ ምክንያቱም የሞት መክፈቻ ያለው በሚወደን ጌታ እጅ ነውና። ጌታ የሐንስን ያየውን ሁሉ እንዲጸፍ አዘዘው፤ ሰባቱ ከዋክብት የአብያተ ክርስቲያናት መላእክት (መሪዎች) ሲሆኑ፤ ሰባቱ መቅረዞች ደግሞ አብያተ ክርስቲያናት መሆናቸውን ገለጠለት።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

በዚህ ራእይ ውስጥ የምንረዳው ታላቅ እውነት ቤተክርስቲያን በምድር ላይ ብትሰደድም፤ ጌታዋ ግን በሰማይ በታላቅ ክብርና ሥልጣን ላይ እንዳለ ነው። እርሱ በመቅረዞቹ (በአብያተ ክርስቲያናት) መካከል ይመላለሳል፤ ይህም ማለት በእያንዳንዱ ጉባኤ ውስጥ ምን እየተከናወነ እንዳለ ያውቃል ማለት ነው። ክርስቶስ የሞትና የሲኦል ቁልፍ በእጁ መሆኑ፤ የሰይጣንና የክፉ ኃይላት መጨረሻ በጌታ እጅ የተወሰነ መሆኑን ያረጋግጣልናል። ዛሬም ቢሆን በማንኛውም የሕይወት ውጥረትና ፍርሃት ውስጥ ስንሆን፤ ያ የከበረው ጌታ እጁን ጭኖ "አትፍራ" እንደሚለን ማመን ይገባናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

የሐንስ ራሱን " ወንድማችሁና የመከራው ተካፋይ " ብሎ መጥራቱ ስለ ቤተ ክርስቲያን አንድነት ምን ያስተምረናል?

በፍጥሞ ደሴት " ስለ እግዚአብሔር ቃል " መታሰር ለወንጌል ዋጋ መክፈልን እንዴት ያሳየናል?

" በጌታ ቀን በመንፈስ መሆን " ለጸሎትና ለተመስጦ ሕይወታችን ምን ዓይነት አቅጣጫ ይሰጠናል?

እንደ መለኮት ያለውን ድምፅ መስማት ለመለኮታዊ ጥሪ ያለንን ትኩረት እንዴት ይፈትናል?

ሰባቱ መቅረዞች አብያተ ክርስቲያናት መሆናቸውና ኢየሱስ በመካከላቸው መመላለሱ ስለ ቤተ ክርስቲያን ደህንነት ምን ያረጋግጥልናል?

የክርስቶስ " የእሳት ነበልባል ዓይኖች " ግብዝነትን በመለየት ረገድ ለእኛ ምን ትርጉም አላቸው?

የሐንስ በግርማው ፊት እንደ ሙት መውደቁ ስለ እውነተኛ አምልኮና ፍርሃተ እግዚአብሔር ምን ያስተምረናል?

" አትፍራ፤ መጀመሪያውና መጨረሻው እኔ ነኝ " የሚለው ማበረታቻ ዛሬ ለምንፈራቸው ነገሮች ምን ምላሽ ይሰጣል?

ኢየሱስ " የሞትና የሲኦል መክፈቻ " አለኝ ማለቱ በሞት ፊት ያለንን ፍርሃት እንዴት ይለውጠዋል?

ሰባቱ ከዋክብት (መልእክተኞች) በጌታ እጅ መሆናቸው ስለ መሪዎች ጥበቃና ተጠያቂነት ምን ይነግረናል?

ምዕራፍ 2-3:- ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት መልእክቶች

2:1-7:- ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንጀምረው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዮሐንስ በኩል በወቅቱ በእስያ ለነበሩ ሰባት አብያተ ክርስቲያናት የላከውን ግላዊና ጥልቅ መልእክት ነው። የመጀመሪያዋ ተረኛ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን ናት። ኤፌሶን በወቅቱ የንግድና የኃይማኖት ማእከል የነበረች ታላቅ ከተማ ነበረች። ጌታ ራሱን ሲገልጥ "በቀኝ እጁ ሰባቱን ከዋክብት የያዘው በሰባቱም የወርቅ መቅረዞች መካከል የሚመላለሰው" በማለት ነው። ይህ የሚያሳየው ጌታ ቤተ ክርስቲያኑን በጥብቅ እንደያዘና በመካከሏ እየተመላለሰ ሥራዋን ሁሉ እንደሚመለከት ነው።

ታታሪነትና እውነተኛ መጋደል

የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን እጅግ የምትመሰገንባቸው ብዙ ነገሮች ነበሯት። ጌታ "ሥራህንና ድካምህን ትዕግሥትህንም አውቃለሁ" አላት። እነርሱ ዝም ብለው የሚቀመጡ አማኞች አልነበሩም፤ ይልቁንም ለወንጌል የሚደክሙ፣ ክፉዎችን የማይታገሱና ሐሰተኛ መምህራንን መርምረው የሚያጋልጡ ነበሩ። ዛሬ ባለንበት ዘመን ብዙ ትምህርት ባለበት ሰዓት፣ እንደ ኤፌሶን ሰዎች እውነትን ከሐሰት መለየት ትልቅ ብስለት ነው። ስለ ስሙም ሲሉ መከራን ታግሰዋል፣ አልደከሙምም። በውጫዊ መልኩ ሲታዩ ፍጹም የሆነችና ጠንካራ ቤተ ክርስቲያን ይመስሉ ነበር።

የጠፋው ዕንቁ:- የመጀመሪያው ፍቅር

ይሁን እንጂ ጌታ በመካከላቸው አንድ ትልቅ ጉድለት አገኘ። "ዳሩ ግን የምነቅፍብህ ነገር አለኝ፤ የቀደመውን ፍቅርህን ትተሃልና" አላቸው። ይህ ቃል እጅግ ልብ የሚገካ ነው። ሁሉ ነገር ነበራቸው—ሥርዓት፣ ትጋት፣ እውቀት—ነገር ግን ለጌታ ያላቸው ያ የጋለና ጥልቅ ፍቅር ቀዝቅዞ ነበር።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ባልና ሚስት ለብዙ ዓመታት አብረው ቢኖሩ፣ ባልየው ለሚስቱ የሚያስፈልጋትን ሁሉ ቢያሟላ፣ ቤቱን ቢያስተካክልና ግዴታውን ሁሉ ቢወጣም፤ ነገር ግን በመካከላቸው የነበረው ያ የፍቅር ወግ፣ መሳሳቅና መተሳሰብ ቢጠፋ ሕይወቱ ጣዕም የሌለው ሜካኒካዊ ይሆናል። የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያንም ለጌታ የምታደርገውን ነገር ሁሉ ታደርጋለች፣ ነገር ግን የምታደርገው በፍቅር ሳይሆን በልማድና በግዴታ ሆኖ ነበር። ጌታ ደግሞ ከሥራችን ይልቅ ልባችንን ይፈልጋል።

የመመለሻው መንገድ፡- አስብ፣ ንስሐ ግባ፣ አድርግ

ጌታ ይህንን ችግር ለመፍታት ሦስት ደረጃዎችን አስቀመጠላቸው። በመጀመሪያ "ከወዴት እንደወደቅህ አስብ" አላቸው። ያንን ጌታን መጀመሪያ የወደዱበትን ጊዜ እንዲያስታውሱ ጠየቃቸው። በመቀጠል "ንስሐ ግባ" አላቸው፤ ይህም አካሄድን ማስተካከል ነው። በመጨረሻም "የቀደመውን ሥራህን አድርግ" አላቸው። ፍቅር በተግባር ይገለጣልና። ካልሆነ ግን መቅረዙን ከመካከላቸው እንደሚወስድ አስጠነቀቃቸው። መቅረዝ መወሰድ ማለት ብርሃን ማጣት ወይም ምስክርነትን ማጣት ማለት ነው። ያለ ፍቅር የሚደረግ ማንኛውም መንፈሳዊ አገልግሎት ብርሃን የለውም።

ድል ለነሺው የተሰጠ ተስፋ

በመጨረሻም ጌታ "ጆሮ ያለው ይስማ" በማለት ማሳሰቢያ ሰጥቶ ታላቅ ተስፋን ተናገረ። ድል ለሚነሳው በእግዚአብሔር ገነት ካለው ከሕይወት ዛፍ እንዲበላ እንደሚሰጠው ቃል ገባ። አዳምና ሔዋን በኃጢአት ምክንያት ያጡትን ያንን የሕይወት ዛፍ፣ በክርስቶስ ፍቅር ጸንተው ድል ለሚነሱት በሰማያዊቷ ገነት እንደገና ይሰጣቸዋል። ዛሬ እኛም ራሳችንን እንመርምር፤ ለጌታ ያለን ፍቅር እንደ ቀድሞው ነው ወይስ በሥራና በልማድ ተተክቷል? ጌታ የሚፈልገው በሥራ የተጠመደ እጅን ብቻ ሳይሆን በፍቅር የሚቃጠል ልብን ጭምር ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፡-

ክርስቶስ ራሱን "ሞቶ የነበረውና ሕያው የሆነው" ብሎ ማስተዋወቁ ለሚሰደዱት ምን ትርጉም አለው?

ዓለማዊ ድህነትና መንፈሳዊ ባለጠግነት እንዴት አብረው ሊሄዱ ይችላሉ?

"የሰይጣን ማኅበር" የሚለው አገላለጽ ስለ ጠላት ማንነትና ስለ ሃይማኖታዊ ስደት ምን ይነግረናል?

"ልትቀበለው ያለህን መከራ አትፍራ" የሚለው ቃል ዛሬ መከራን ለምንሸሽ ሰዎች ምን መልእክት አለው?

ለዐሥር ቀን መከራን መቀበል (ጊዜያዊ መሆኑ) በመከራ ውስጥ ለመጽናት እንዴት ይረዳል?

"እስከ ሞት ድረስ የታመንህ ሁን" የሚለው ጥሪ ዛሬ ላለንበት ምችት ወዳድ ዓለም ምን ይላል?

"የሕይወት አክሊል" የሚለው ተስፋ ከምድራዊ ክብር ጋር ሲነጻጸር ምን ይመስላል?

"በሁለተኛው ሞት" አይጎዳም መባሉ ስለ ዘላለማዊ ደህንነት ምን ዓይነት ዋስትና ይሰጣል?

ስምርኔስ ስደት የበዛባት መሆኗ ለዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን ምን ዓይነት አርአያነት ይሰጣል?

ጌታ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ወቀሳ አለማቅረቡ ስለ መከራ መንፈሳዊ ጥቅም ምን ያስተምረናል?

2:12-17:- ለጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ ደግሞ ጉዟችንን በመቀጠል በወቅቱ የእስያ ግዛት የባህልና የሃይማኖት ማእከል ወደነበረችው ወደ ጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያን እናመራለን። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን መልእክቱን ሲጀምር "በሁለቱ ወገን የተሳለ ስለታም ሰይፍ ያለው" በማለት ራሱን ይገልጣል። ይህም ቃሉ እውነትን ከሐሰት የሚለይ፣ ከፋትን የሚቆርጥና የሚፈርድ መሆኑን ያሳየናል። በጨለማና በክፉ ተጽዕኖ ውስጥ ላለች ቤተ ክርስቲያን፣ ከምድራዊ ሰይፍ በላይ የሚበልጥ መለኮታዊ ሥልጣን ያለው ጌታ ከጎኗ መቆሙ ትልቅ መጽናኛ ነው።

በመከራ ውስጥ የጸና ምስክርነት

ጌታ "ሰይጣን በሚኖርበት ዙፋኑ ባለበት የምትኖርበትን አውቃለሁ" በማለት የጴርጋሞን አማኞች ያሉበትን አስቸጋሪ ሁኔታ እንደሚረዳ ይነግራቸዋል። ጴርጋሞን ለጣዖታትና ለሮም ነገሥታት አምልኮ የተለዩች ከተማ ስለነበረች፣ አማኞች በታላቅ ግፊት ውስጥ ነበሩ። በዚህ ሁሉ መካከል ግን ስሙን አልካዱም፤ ሃይማኖታቸውንም አልለወጡም። በተለይም "የታመነው ምስክራ" የተባለው አንቲጳስ በመካከላቸው በተገደለ ጊዜ እንኳን ለጌታ ያላቸውን ታማኝነት አላላሉም። እንደ አንቲጳስ ያሉ ጀግኖች በጨለማው ዓለም ውስጥ እንደ ብርሃን የሚያበሩ የእግዚአብሔር ምስክሮች ናቸው።

የመደባለቅና የቅጥፈት አደጋ

በመከራ ፊት ያልተንበረከከችው ይህች ቤተ ክርስቲያን፣ በውስጧ ግን ሌላ ስውር አደጋ ተጋርጦባት ነበር። ይህም "የበለዓም ትምህርት" እና "የኒቆላውያን ትምህርት" ነው። የበለዓም ትምህርት ማለት ከዓለም ጋር መደባለቅና በብልሃት አማኞችን ወደ ኃጢአት መሳብ ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅ ምሽግ ጠላት በኃይል ሰብሮ ሊገባው ባይችልም፣ በምሽጉ ውስጥ ያሉ ወታደሮች ግን ጠላት በስጦታና በውሸት ቃል ደልሎ በሩን እንዲከፍቱለት ቢያደርግ ምሽጉ በቀላሉ ይወድቃል። የጴርጋሞን ቤተ ክርስቲያንም በሰደት አልተሸነፈችም ነበር፤ ነገር ግን አንዳንድ ሰዎች በውስጧ ሆነው "ከአሕዛብ ጋር ብንበላና ብንጠጣ፣ በጣዖት አምልኮ ብንካፈል ምንም አይደለም" የሚል የመደባለቅ ትምህርት በማምጣት ቅድስናዋን እያረከሱ ነበር። ጌታ ይህንን መደባለቅ (Compromise) አጥብቆ ይቃወማል።

ድል ለነሺው የተሰጠው ምስጢራዊ ስጦታ

ጌታ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን የሚሰጠው መፍትሔ "ንስሐ ግግ" የሚል ነው። ካልሆነ ግን በአፉ ሰይፍ እንደሚዋጋቸው አስጠነቀቃቸው። ነገር ግን ለሚታዘዙና ድል ለሚነሱ ሁለት ድንቅ ተስፋዎችን ሰጥቷል፡- "የተሰወረ መና" እና "ነጭ ድንጋይ"።

የተሰወረ መና ማለት ዓለም ከሚሰጠው የጣዖት መሥዋዕት ይልቅ፣ ክርስቶስ ራሱ የሚሰጠው ሰማያዊና መንፈሳዊ እርካታ ማለት ነው። ነጭ ድንጋይ ደግሞ በጥንት ዘመን በሁለት ነገሮች ይወከላል፤ አንደኛው በፍርድ ቤት አንድ ሰው ከክስ ነፃ ሲወጣ ነጭ ድንጋይ ይሰጠው ነበር፤ ሁለተኛው ደግሞ ለታላላቅ ግብዣዎች እንደ መግቢያ ትኬት ያገለግል ነበር። ጌታም ድል ለሚነሱት "በፊቴ ነፃ ወጥታችኋል፣ ወደ ዘላለማዊው ግብዣዬም ተጋብዛችኋል" እያላቸው ነው። በድንጋዩም ላይ የሚጻፈው "ኢዲስ ስም" ከአምላካቸው ጋር ያላቸውን ጥልቅና ግላዊ ግንኙነት የሚገልጥ ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የጴርጋሞን መልእክት ዛሬ ለእኛ የሚያስተምረን ትልቁ ቁምነገር፣ ቤተ ክርስቲያን ከውጭ በሚመጣባት ስደት ብቻ ሳይሆን ከውስጥ በሚመጣ የመደባለቅ አደጋ ልትፈተን እንደምትችል ነው። ከዓለም ባህልና አኗኗር ጋር ለመመሳሰል የምናደርገው ጥረት የእምነታችንን መሠረት ሊያናጋው ይችላል። ጌታችን የሚፈልገው ሙሉ በሙሉ ለእርሱ የተለየ እንድንሆን ነው። በሰይጣን ዙፋን መካከል ብንኖርም፣ በልባችን ዙፋን ላይ ግን ክርስቶስና ቃሉ ብቻ ሊነግሱ ይገባል። ያን ጊዜ ያንን ሰማያዊ መናና የክብር ስም ለመውረስ እንበቃለን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

የክርስቶስ ዓይኖች "እንደ እሳት ነበልባል" መሆናቸው ግልጽ ያልሆኑ ኃጢአቶችን በመግለጥ ረገድ ምን ትርጉም አላቸው?

የኋለኛው ሥራ ከቀድሞው መብለጡ ስለ መንፈሳዊ ዕድገት ምን ያስተምረናል?

ኤልዛቤል "ባሪያዎቹን ታስተምርና ታስት ዘንድ" መፈቀዱ በመሪዎች ላይ ያለውን ኃላፊነት እንዴት ያሳያል?

ለንስሐ ጊዜ ተሰጥቷት ንስሐ አለመግባቷ ስለ እግዚአብሔር ትዕግሥትና ስለ ሰው ልብ ጥንካሬ ምን ይነግረናል?

"ልጆቿን በሞት እገድላቸዋለሁ" የሚለው ጠንካራ ቃል ስለ ኃጢአት ውጤት ምን ያስጠነቅቃል?

"ልብንና ኩላሊትን የምመረምር እኔ እንደ ሆንሁ" የሚለው ቃል ለውስጣዊ ማንነታችን ምን ዓይነት ጥንቃቄ ይሰጣል?

"ሌላ ሸክም አልጭንባችሁም" መባሉ ስለ እግዚአብሔር ጸጋና ርኅራኄ ምን ይነግረናል?

"የሰይጣን ጥልቅ ነገር" የሚባለው ማታለል አማኞችን እንዴት ሊያስት ይችላል?

በሕዝቦች ላይ ሥልጣንና "የንጋት ኮከብ" መሰጠቱ ስለ መጨረሻው ድል ምን ተስፋ ይሰጣል?

የአገልግሎት መብዛት የሥነ-ምግባር ጉድለትን ሊሸፍን ይችላል?

3:1-6:- ለሰርዴስ ቤተ ክርስቲያን

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም የጌታ ቤተሰቦች! ዛሬ ደግሞ ጉዟችንን ወደ አምስተኛው ቤተ ክርስቲያን ወደ ሰርዴስ እናደርጋለን። ሰርዴስ በአንድ ወቅት እጅግ ባለጸጋ፣ ብርቱና ማንም የማይደፍራት የምትመስል ታላቅ ከተማ ነበረች። ጌታ ኢየሱስ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን መልእክቱን ሲጀምር "ሰባቱ የእግዚአብሔር መናፍስትና ሰባቱ ከዋክብት ያሉት" በማለት ራሱን ይገልጣል። ይህም ጌታ ሁሉን የሚያይ፣ የሚመረምርና በመንፈስ ቅዱስ ሙላት ቤተ ክርስቲያኑን ሕይወት ማድረግ የሚችል ብቸኛ ባለሥልጣን መሆኑን ያሳየናል።

የውጪ ውበትና የውስጥ ባዶነት

ጌታ ለሰርዴስ ቤተ ክርስቲያን የሰጠው ግምገማ እጅግ አስደንጋጭና ልብን የሚመረምር ነበር። "በሰም ሕይወት ነህ፤ ነገር ግን ሙት ነህ" አላት። ይህች ቤተ ክርስቲያን በሰዎች ዘንድ ትልቅ ስም ነበራት፤ ምናልባትም በሥርዓቷ፣ በዝማሬዋና በታላላቅ ስብሰባዎቿ የታወቀች ልትሆን ትችላለች። ነገር ግን እግዚአብሔር ልብንና መንፈስን ሲመረምር፣ ያ ሁሉ እንቅስቃሴ ሕይወት የሌለው ሃይማኖታዊ ልምምድ ብቻ ሆኖ አገኘው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ እጅግ የሚያምር ትልቅ ዛፍ በሩቅ ሲታይ ቅጠሉ የለመለመና ጥላው የሚስብ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ወደ ዛፉ ተጠግተን ግንዱን ስንመለከት ውስጡ በነቀዝ ተበልቶና ሥሩ ደርቆ ቢሆን፣ ያ ዛፍ በማንኛውም ሰዓት ሊወድቅ የሚችል "የሞተ" ዛፍ ነው። የሰርዴስ ቤተ ክርስቲያንም እንዲሁ በውጭ ሃይማኖታዊ መልክ ያላት፣ በውስጥ ግን ከመለከታዊ ሕይወትና ከእውነተኛ ፍቅር የተለየች ነበረች። ጌታ በፊቱ ፍጹም ሆኖ ያገኘው አንድም ሥራ አልነበረም።

የጥንቃቄ ጥሪና የታሪክ ትምህርት

ጌታ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን የሰጠው መፍትሔ "ንቁ" የሚል ነበር። የታሪክ መዛግብት እንደሚነግሩን፣ የሰርዴስ ከተማ በጥንት ዘመን በታሪኳ ሁለት ጊዜ በጠላት እጅ የወደቀችው በጦርነት ተሸንፏል ሳይሆን፣ በከተማዋ ጥንካሬ ተማምና ጠባቂዎቿ ተኝተው ሳለ ጠላት በድንገት ቅጥሯን ሰብሮ በመግባቱ ነው።

ጌታም "ካልነቃህ እንደ ሌባ እመጣብሃለሁ" ሲላቸው ይህንን የታሪክ ጠባሳ እያስታወሳቸው ነበር። መንፈሳዊ እንቅልፍ ለቤተ ክርስቲያን ትልቁ አደጋ ነው። የቀረውንና ሊሞት የተቃረበውን መንፈሳዊ ቅንጣት እንዲያጸኑ፣ መጀመሪያ ቃሉን ሲቀበሉ የነበራቸውን መነሳሳት እንዲያስታውሱና ንስሐ እንዲገቡ አዘዛቸው።

የነጭ ልብስና የሕይወት መጽሐፍ ተሰፋ

ምንም እንኳን አብዛኛው የቤተ ክርስቲያን ክፍል ቢተኛም፣ በመካከላቸው ግን ልብሳቸውን ያላረከሱና ለጌታ የታሙኑ ጥቂት ሰዎች ነበሩ። ጌታ ለእነዚህና ድል ለሚነሱ ሁሉ ሦስት ታላላቅ ተሰፋዎችን ሰጠ። በመጀመሪያ ነጭ ልብስ ይለብሳሉ፤ ይህም በክርስቶስ ደም የመንጸት፣ የቅድስናና የድል ምልክት ነው። በሁለተኛ ደረጃ፣ ስማቸው ከሕይወት መጽሐፍ ከቶ አይደመሰስም፤ ይህም ዘላለማዊ ዋስትና እንዳላቸው ያረጋግጣል። በሦስተኛ ደረጃ ደግሞ፣ ጌታ በአባቱና በመላእክቱ ፊት ስማቸውን በክብር እንደሚጠራ ቃል ገባ።

ዛሬም ለእኛ የሚሰጠን መልእክት ቢኖር፣ በሰው ዘንድ ያለን ስም ሳይሆን በእግዚአብሔር ዘንድ ያለን ሕይወት መመዘን እንዳለበት ነው። በሃይማኖታዊ ልምምድ ውስጥ ተኝተን ከሆነ የምንነቃበት፣ የቀረውን መንፈሳዊ ሕይወታችንን የምናጸናበትና ወደ እውነተኛው የንስሐ ሕይወት የምንመለስበት ጊዜ አሁን ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

በሰው ፊት ያለ ዝና እና በእግዚአብሔር ፊት ያለ እውነታ ለምን ይለያያል?

"የሞተች" ቤተ ክርስቲያን ምልክቶች ምንድን ናቸው?

"የቀረውንና ሊሞት ያለውን አጽና" የሚለው ቃል ለተስፋ መቁረጥ ምን ዓይነት መፍትሔ ይሰጣል?

ሥራ በጌታ ፊት "ተፈጽሞ" አለመገኘቱ ስለ ጥራትና ስለ ልብ ዝንባሌ ምን ያስተምረናል?

"እንደ ሌባ እመጣብሃለሁ" የሚለው ማስጠንቀቂያ ለመንፈሳዊ ንቃት ምን ያህል አጣዳፊነት ይሰጣል?

ልብሳቸውን ያላረከሱ "ጥቂት ሰዎች" መኖራቸው ስለ ግል ታማኝነት ምን ይነግረናል?

"ነጭ ልብስ ለብሰው ከእኔ ጋር ይሄዳሉ" መባሉ ስለ ቅድስናና ኅብረት ምን ትርጉም አለው?

ስሙን "ከሕይወት መጽሐፍ አልደምስስም" የሚለው ቃል ስለ ዋስትናችን ምን ይናገራል?

በአብና በመላእክቱ ፊት ስማቸውን መመስከሩ ስለ ክርስቶስ ጠበቃነት ምን ያስተምረናል?

የቀድሞ ዝና ዛሬ ላለንበት ድካም መሸፈኛ ሊሆን ይችላልን?

3:7-13:- ለፊልድልፍያ ቤተ ክርስቲያን

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንመለከተው መልእክት እጅግ ልዩ ነው። ፊልድልፍያ ትርጉሟ "የወንድማማች መዋደድ" ማለት ሲሆን፤ ይህች ቤተ ክርስቲያን ጌታ ምንም ዓይነት ነቀፋ ያልተናገረላት፤ ይልቁንም በፍቅርና በናፍቆት ያበረታታት የታማኝነት ተምሳሌት ናት። ጌታ ራሱን ሲገልጥ "ቅዱስና እውነተኛ የሆነው፤ የዳዊት መክፈቻ ያለው፤ የሚከፍት ማንም የማይዘጋው፤ የሚዘጋም ማንም የማይከፍተው" በማለት ነው። ይህ ማለት በሰማይና በምድር ላይ ፍጹም ሥልጣን ያለውና ለሕዝቡ የድልና የአገልግሎት በር የሚከፍት አምላክ መሆኑን ያበስራል።

ማንም የማይዘጋው መለኮታዊ ዕድል

ጌታ ለፊልድልፍያ አማኞች "በፊትህ የተከፈተ ደጅ ሰጥቼሃለሁ" አላቸው። ይህ ክፍት ደጅ የወንጌል አገልግሎት፤ የበረከትና የሰማያዊ ዕድል በር ነው። የሚገርመው ነገር ጌታ ይህንን በር የከፈተው እጅግ ብርቱና ኃያል ለሆኑ ሰዎች ሳይሆን "ጥቂት ኃይል" ላላቸው ነው። ይህ ለእኛ ትልቅ ትምህርት ነው። እግዚአብሔር የሚፈልገው የእኛን ጡንቻ ወይም ትልቅ የገንዘብ አቅም ሳይሆን፤ ባለችን ጥቂት አቅም ሊቃሉ ታማኝ መሆናችንን ነው። ቃሉን ጠብቀዋል፤ ስሙንም አልካዱም።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ትንሽ ቁልፍ ትልቅና ከባድ በርን እንደሚከፍት ሁሉ፤ የእነዚህ አማኞች "ጥቂት" የምትመስል ግን ደግሞ ጽኑ የሆነች እምነት የሰማይን በረከት ከፍታላቸዋል። ዓለም በትልቅነታችሁ ወይም በሀብታችሁ ሊመዝናችሁ ቢችልም፤ ጌታ ግን የሚመዝነው በታማኝነታችሁ ነው። ባለን ጥቂት አቅም ጌታን ስንታዘዝ፤ እርሱ ማንም ሊዘጋው የማይችለውን የታላቅ አገልግሎትና የድል በር በፊታችን ይከፍታል።

በመከራ ቀን የሚሆን መለኮታዊ ጥበቃ

ታማኝነታቸውን ያየው ጌታ ድንቅ የሆነ የተስፋ ቃል ሰጣቸው። "በትዕግሥቴ ቃልን ስለጠበቅህ፤ እኔ ደግሞ በዓለም ሁሉ ላይ በሚመጣው በፈተና ሰዓት እጠብቅሃለሁ" አላቸው። ይህ ማለት አማኞች ከመከራ ሁሉ ይድናሉ ማለት ሳይሆን፤ በመከራው መካከል እግዚአብሔር ልዩ ጥበቃና ኃይል እንደሚሰጣቸው የሚያረጋግጥ ነው።

ጌታ በቶሎ እንደሚመጣ እየነገራቸው፤ ያላቸውን አጥብቀው እንዲይዙና አከሊላቸውን ማንም እንዳይወስድባቸው ያሳስባቸዋል። መጽናት ማለት በጀመርነው የእምነት መንገድ ላይ እስከ መጨረሻው ቆራጥ ሆኖ መቆም ማለት ነው።

በመቅደሱ ውስጥ ያለ የማይናወጥ ዓምድ

ድል ለሚነሳው የተሰጠው ሽልማት እጅግ ክብር ያለው ነው። "በአምላኬ መቅደስ ዓምድ አደርገዋለሁ" ይላል። ፊልድልፍያ በታሪኳ ብዙ ጊዜ በመሬት መንቀጥቀጥ የምትመታ ከተማ ነበረች። ሕንፃዎች ሲፈርሱ ዓምዶች ግን ጸንተው ይቆማሉ። ጌታም "በዓለም ላይ መከራና መንቀጥቀጥ ቢመጣ እንኳን፤ እናንተ ግን በእኔ ቤት ውስጥ የማይናወጥና የማይፈርስ ዓምድ ትሆናላችሁ" እያላቸው ነው። በተጨማሪም የአምላኩን ስም፣ የአዲሲቱን ኢየሩሳሌምን ስም እና አዲሱን ስሙን በእነርሱ ላይ እንደሚጽፍ ቃል ገባላቸው። ይህ ማለት ሙሉ በሙሉ የእግዚአብሔር ንብረት መሆናቸውን የሚያሳይ የክብር ማሳተም ነው። ዛሬም እኛ ጥቂት አቅም ቢኖረን እንኳን ለቃሉ ከታመንን፤ ጌታ በመንግሥቱ ውስጥ እንደማይናወጥ ዓምድ ያደርገናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"የዳዊት መከፈቻ" ያለው መባሉ ክርስቶስ በአገልግሎትና በሕይወት ዕድሎች ላይ ስላለው ሥልጣን ምን ይገልጻል?

"የተከፈተ ደጅ" መሰጠቱ ከሰው ኃይል በላይ ስለሆነው መለኮታዊ ዕድል ምን ያስተምረናል?

"ጥቂት ኃይል" ኖሮህ ቃሉን ጠብቀሃል መባሉ ትኩረታችን በብዛት ላይ ሳይሆን በታማኝነት ላይ እንዲሆን እንዴት ይረዳናል?

የጠላት ሰዎች በእግራቸው ሥር መውደቃቸው ስለ እግዚአብሔር በቀልና ክብር ምን ይነግረናል?

"በትዕግሥቱ ቃሉን ስለጠበቅህ" መባሉ በመከራ ውስጥ ስለመጽናት ምን ያስተምረናል?

ከዓለም ሁሉ ላይ ከሚመጣው "የፈተና ሰዓት" መጠበቅ ማለት ምን ማለት ነው?

"ያለህን አጽንተህ ያዝ" የሚለው ማሳሰቢያ አክሊላችንን እንዳናጣ እንዴት ይረዳናል?

በእግዚአብሔር መቅደስ "ዓምድ" መሆን ስለ ዘላቂነትና ስለ ጽናት ምን ይገልጻል?

የእግዚአብሔር ስምና የአዲሲቱ ኢየሩሳሌም ስም መጻፉ ስለ ባለቤትነትና ስለ ዜግነት ምን ይነግረናል?

ታማኝ ለሆነችው ፊልድልፍያ ምንም ወቀሳ አለመኖሩ ለኛ ምን ዓይነት ግብ ያስቀምጥልናል?

3:14-22:- ለሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን

ምልከታ እና ትርጓሜ

ውድ የቃሉ ተማሪዎች፤ ዛሬ ሰባቱን አብያተ ክርስቲያናት የምንጎበኝበትን ጉዞ የምንጨርሰው እጅግ በሁብቷ በምትታወቀውና በሎዶቅያ ከተማ በነበረችው ቤተ ክርስቲያን ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለዚህች ቤተ ክርስቲያን ራሱን ሲገልጥ "አሜን የሆነው፣ የታመነውና እውነተኛው ምስክር፣ በእግዚአብሔርም ፍጥረት መጀመሪያ የሆነው" በማለት ነው። "አሜን" ማለት ፍጹም እውነትና የማይለወጥ ማለት ሲሆን፣ ጌታ የሚናገረው ነገር ሁሉ እውነተኛ መሆኑንና እርሱ የፍጥረት ሁሉ ባለቤት መሆኑን ያሳያል።

ለብ ያለ ሕይወትና የሚያስመልስ ማንነ

ጌታ ለሎዶቅያ ሰዎች የተናገረው ቃል እጅግ ከባድ ነው። "ስራህን አውቃለሁ፤ በርድ ወይም ትኩስ አይደለህም" አላቸው። ሎዶቅያ በወቅቱ ከሂራዲስ የሚመጣ ትኩስ የፈውስ ውሃና ከቆላስይስ የሚመጣ ቀዝቃዛና የሚያረካ የውሃ ምንጭ አልነበራትም። ይልቁንም ውሃው በቧንቧ ተጉዞ ለከተማዋ ሲደርስ "ለብ" ያለና ለመጠጣት የማይመች ይሆን ነበር። ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ሰው በጣም ሲጠማው ቀዝቃዛ ውሃ ይፈልጋል፣ ወይም ብርድ ሲያሸብረው ትኩስ ሻይ ይጠጣል። ነገር ግን ለብ ያለ ውሃ ለመጠጣትም ሆነ ለሕክምና አይሆንም፤ ይልቁንም በሰው አፍ ውስጥ ሲገባ የማቅለሽለሽ ስሜት ይፈጥራል። የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያንም እንዲሁ ነበረች። እንደ ዓለም ቀዝቃዛ አይደሉም፣ እንደ እግዚአብሔር ሰው ደግሞ ትኩስና የሚቃጠሉ አይደሉም። ይህ ግዴታሽነትና ለብ ያለ መንፈሳዊ ሕይወት በጌታ ፊት እጅግ አስጸያፊ በመሆኑ "ከአፌ ልተፋህ ነው" አላቸው።

የሁብታም ድሃና የታወረ ተመልካች

የዚህች ቤተ ክርስቲያን ትልቁ ችግር ራሷን የምታይበት መንገድና ጌታ የሚያያት መንገድ ፍጹም መለያየቱ ነበር። እነርሱ "ባለጸጋ ነኝ፣ በልፅጌአለሁ፣ አንድም ነገር አያስፈልገኝም" ይሉ ነበር። ሎዶቅያ የባንክ አገልግሎት፣ የጨርቃጨርቅ ኢንዱስትሪና የታወቀ የዓይን መድኃኒት (ኩል) የነበራት ከተማ ስለነበረች፣ አማኞቹ በምድራዊ ሁብታቸው ተመክተው ነበር። ጌታ ግን መጋረጃውን ገልጦ እውነተኛ ማንነታቸውን አሳያቸው።

"ንስቋላና ምስኪን፣ ድሀም፣ የታወርህም፣ የተራቆትህም መሆንህን አታውቅም" አላቸው። ይህንን ቢታሪክ ብንመለከተው፡- አንድ ሰው ንጉሥ ነኝ ብሎ እያሰበ፣ በታላቅ አደባባይ ላይ ግን ዕራቁቱንና በቆሻሻ ተለውሶ ቢቆም ምንኛ ያሳዘናል! ሎዶቅያ በምድራዊ ወርቅ ብትበለጽግም በመንፈሳዊ ግን ድሃ ነበረች፣ በምድራዊ ልብስ ብታገጥም በእግዚአብሔር ፊት ግን ዕራቁቷን ነበረች።

መለኮታዊው የገበያ ጥሪ

ጌታችን በፍቅር ተገፋፍቶ ለእነዚህ ሰዎች መፍትሔ አቀረበላቸው። "ባለጸጋ እንድትሆን በእሳት የነጠረውን ወርቅ (እውነተኛ እምነት)፣ ዕራቁትነትህ እንዳይታይ ነጭ ልብስን (ጽድቅን)፣ እንዲሁም እንድታይ ዓይንህን የሚከሉብትን ኩል (መንፈሳዊ ማስተዋል) ከእኔ ትገዛ ዘንድ እመክርሃለሁ" አላቸው። ጌታ የሚገስጸውና የሚቀጣው የሚወዳቸውን እንደሆነ በመግለጥ፣ እንዲቀኑና ንስሐ እንዲገቡ አዘዛቸው።

በደጅ ቆሞ የሚያንኳኳው ወዳጅ

በመጨረሻም መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ካሉ እጅግ ልብ የሚነኩ ጥቅሶች አንዱን እናገኛለን። "እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምጹን ቢሰማ ደጁንም ቢከፍትልኝ፣ ወደ እርሱ እገባለሁ ከእርሱም ጋር እራት እበላለሁ እርሱም ከእኔ ጋር ይበላል" ይላል። የሚገርመው ጌታ ይህንን ያለው ከቤተ ክርስቲያን ውጭ ሆኖ ነው። ቤተ ክርስቲያንቱ በስብሰባና በሀብት ተጠምዳ ጌታዋን ግን ከደጅ አስወጥታው ነበር። እርሱ ግን በትዕግሥት የእያንዳንዳችንን የልብ ደጅ ያንኳኳል። ድል ለሚነሳውም ጌታ በዙፋኑ ላይ አብሮት የመቀመጥን ታላቅ ክብር ሰጥቷል። ዛሬም ጌታ በልባችን ደጅ ላይ ቆሞ እያንኳ ነው፤ የምንሰጠው ምላሽ ግን የእኛ ድርሻ ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ክርስቶስ ራሱን "አሜን የሆነው የታመነ ምስክር" ብሎ ማቅረቡ ለሎዶቅያ ውሸት ምን ዓይነት ምላሽ ነው?

"ሉብ ያለ" (Lukewarm) መሆንን ክርስቶስ ከቅዝቃዜና ከትኩሳት ይልቅ ለምን ጠላው?

በቁሳዊ ሀብት መመካት መንፈሳዊ ድህነታችንን እንዴት ሊሸፍንብን ይችላል?

"ጎስቋላ፣ ምስኪን፣ ድሀ፣ ዕውር፣ የተራቆትህ" ተብሎ መጠራት ስለ እግዚአብሔር እውነተኛ ምዘና ምን ያስተምረናል?

"በእሳት የነጠረ ወርቅ" መግዛት ሲባል የሚከፈለውን ዋጋና የሚገኘውን ንጽሕና እንዴት እንረዳለን?

"የዕራቁትነትህ እፍረት እንዳይገለጥ" ነጭ ልብስ መልበስ ስለ ጽድቅ ምን ይነግረናል?

ዓይንን በኩል መኳል ስለ መንፈሳዊ ማስተዋል ምን ያስተምረናል?

"እኔ የምወዳቸውን ሁሉ እገሥጻቸዋለሁ" መባሉ ወቀሳን እንደ ፍቅር ምልክት እንድንቀበል እንዴት ይረዳናል?

"በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ" የሚለው ቃል ጌታ ከቤተ ክርስቲያን ውጭ መሆኑንና ለመመለስ ያለውን ጉጉት እንዴት ያሳያል?

ድምፁን ሰምቶ ለሚከፍትለት የተሰጠው "ከእርሱ ጋር መመገብ" እና "በዙፋኑ ላይ መቀመጥ" ተስፋ ምን ያህል ታላቅ ነው?

ምዕራፍ 4-5:- የሰማያዊው ዙፋን እና የታረደው በግ

4:1-11:- በሰማይ ያለ የእግዚአብሔር ዙፋን አምልኮ ምልክታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! እስካሁን ባለው ጥናታችን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላሉት ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የላከውን መልእክት ተመልክተናል። ዛሬ ደግሞ የሐንሰን ተከትለን የምድርን የሰበት ኃይል ጥለን ወደ ሰማይ እንወጣለን። ምዕራፍ አራት የሚጀምረው "ወደዚህ ውጣ" በሚል ሰማያዊ ጥሪ ነው። የሐንሰ በመንፈስ ወደ ሰማይ ሲነጠቅ ያየው የመጀመሪያውና ዋነኛው ነገር "ዙፋን" ነው። ይህ ዙፋን የጽንፈ ዓለሙ የሥልጣን ማእከል ሲሆን፣ በምድር ላይ ምንም ዓይነት መከራና ምስቅልቅል ቢኖርም፣ በሰማይ ግን ሁሉን የሚገዛና የሚቆጣጠር ጌታ በዙፋኑ ላይ እንዳለ ያረጋግጥልናል።

የማይነገረው የጌታ ግርማና የተስፋው ቀስተ ደመና

የሐንሰ በዙፋኑ ላይ የተቀመጠውን ጌታ ሲመለከት መልኩን እንደ ኢየሱስጵድና እንደ ሰርዲዮን ድንጋይ ሆኖ አገኘው። ኢየሱስጵድ ንጹሕና እንደ ብርጭቆ የሚያበራ ሲሆን የጌታን ቅድስና ይገልጣል፤ ሰርዲዮን ደግሞ ቀይ ቀለም ያለውና ፍርዱን ወይም መሥዋዕትነቱን ያመለክታል። የሚገርመው ነገር በዙፋኑ ዙሪያ እንደ መረገድ የሚመስል ቀስተ ደመና መኖሩ ነው። ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- በጥንት ዘመን በኖህ ዘመን እግዚአብሔር ቀስተ ደመናን በሰማይ ያኖረው ምድርን ዳግመኛ በውኃ ላላጠፋት የገባውን የኪዳን ተስፋ ለማሳየት ነበር። አሁንም በታላቁ ዙፋን ዙሪያ ቀስተ ደመና መኖሩ፣ እግዚአብሔር ፍርዱን ሲያመጣ እንኳን ምሕረቱንና የገባውን ቃል ኪዳን እንደማይረሳ ያሳየናል። በነገድጓዱና በሙብረቁ መካከል መለኮታዊው ምሕረት ሁልጊዜ አለ።

ሃያ አራቱ ሽማግሌዎችና አራቱ እንስሳት

በዙፋኑ ዙሪያ ሃያ አራት ሌሎች ዙፋኖች ነበሩ፤ በእነርሱም ላይ ነጭ ልብስ የለበሱና የወርቅ አክሊል የደፉ ሃያ አራት ሽማግሌዎች ተቀምጠዋል። እነዚህ ሽማግሌዎች የአሮጌውን ኪዳን 12 የነገድ አባቶችና የአዲሱን ኪዳን 12 ሐዋርያትን ማለትም መላዋን ቤተ ክርስቲያን ወክለው በክብር ተቀምጠዋል። እንዲሁም በዙፋኑ ዙሪያና በመካከሉ ፊትና ኋላቸው በዓይን

የተሞላ አራት እንስሳት ነበሩ። አንደኛው አንበሳ፣ ሁለተኛው ጥጃ፣ ሦስተኛው የሰው መልክ ያለው፣ አራተኛው ደግሞ የሚበር ንስር ይመስላሉ። እነዚህ ፍጥረታት መላውን ፍጥረት ወክለው ሌሊትና ቀን ሳያርፉ "ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ" እያሉ የጌታን ቅድስና ያውጃሉ።

ይህንን ድንቅ ትዕይንት በታሪክ ብንመለከተው፡- ምድራዊ ነገሥታት ክብርን ለማግኘት ይጋደላሉ፤ በሰማይ ግን እውነተኛው ክብር ያለው ለፈጣሪ ብቻ ነው። አራቱ እንስሳት የእግዚአብሔርን ሁሉን አዋቂነት (በዓይን የተሞሉ መሆናቸው) እና ሁሉን ቻይነት ይገልጣሉ። ፍጥረት ሁሉ ለፈጣሪው ምስጋና ሲያቀርብ ሰማይ በታላቅ አምልኮ ይሞላል።

አክሊልን መጣል፡- የእውነተኛ አምልኮ ጥበብ

በዚህ ክፍል መጨረሻ ላይ የምናየው ትዕይንት እጅግ ልብ የሚነካ ነው። አራቱ እንስሳት ለጌታ ምስጋናና ክብር በሚያቀርቡበት ጊዜ፣ ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በዙፋኑ ፊት ተደፍተው አክሊላቸውን በዙፋኑ ፊት ይጥላሉ። ይህ ትልቅ ትርጉም አለው። አክሊላቸው የድላቸውና የክብራቸው ምልክት ቢሆንም፣ በጌታ ፊት ሲቆሙ ግን "ያገኘው ክብርና ድል ሁሉ ከአንተ የመጣ ነው" በማለት ክብራቸውን ለእርሱ አሳልፈው ይሰጣሉ።

"ጌታችንና አምላካችን ሆይ፣ አንተ ሁሉን ፈጥረሃልና... ክብርና ውዳሴ ኃይልም ልትቀበል ይገባሃል" እያሉ ይዘምራሉ። አምልኮ ማለት እግዚአብሔርን ስለ ስጦታው ብቻ ሳይሆን ስለ ማንነቱና ስለ ፈጣሪነቱ ማክበር ነው። ዛሬም እኛ በሕይወታችን ያገኘነውን ዕውቀት፣ ሀብትና ስኬት (አክሊላችንን) በጌታ ፊት ዝቅ አድርገን እርሱን ብቻ ከፍ ስናደርግ እውነተኛውን የሰማይ አምልኮ እየተለማመድን ነው ማለት ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ይህ ምዕራፍ የሚያስተምረን ታላቅ እውነት "እግዚአብሔር በዙፋኑ ላይ ነው" የሚለውን ነው። ዓለም በጦርነት፣ በበሽታ ወይም በኢኮኖሚ ቀውስ ብትናወጥም፣ የሰማይ ዙፋን ግን አይናወጥም። አምልኮ የሰማይ ዋነኛ ሥራ ነው። እግዚአብሔር ሊመለከ የሚገባው ሁሉን ስለፈጠረና ፍጥረቱንም ሁሉ በጥበብ ስለሚመራ ነው። እኛም ወደዚህ ዙፋን በጸሎት ስንቀርብ፣ በዙፋኑ ዙሪያ እንዳለው ቀስተ ደመና በምሕረትና በጸጋ እንደምንቀበል እርግጠኞች መሆን እንችላለን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"ና ወደዚህ ውጣ" የሚለው ግብዣ የጉህንነት ከምድር ግርግር ወደ ሰማይ እይታ እንዴት አሻገረው?

የእግዚአብሔር ዙፋን በሰማይ መኖሩ በምድር ላይ ስደት ላለባቸው አማኞች ምን መረጋጋት ይሰጣል?

አራቱ እንስሳት (የፍጥረት ወካዮች) ያለ ማቋረጥ ማመስገናቸው ስለ አምልኮ ምንነት ምን ያስተምረናል?

ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች አክሊላቸውን በዙፋኑ ፊት መጣላቸው ስለ ጸጋና ስለ ትሕትና ምን ይነግረናል?

እግዚአብሔርን "ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ" ብሎ መጥራት ስለ ባሕርዩ ፍጹምነት ምን ይገልጻል?

ሁሉንም ነገር "ስለ ፈቃድህ" ተፈጥረዋል መባሉ ስለ ሕይወታችን ዓላማ ምን ይነግረናል?

በዙፋኑ ዙሪያ ያለው ቀስተ ደመና ስለ እግዚአብሔር ታማኝነትና ቃል ኪዳን ምን ትርጉም ይሰጣል?

ከመብረቅና ከነጐድጓድ ድምፅ የሚወጣው ግርማ ስለ እግዚአብሔር ኃይል ምን ያስተምረናል?

ሰባቱ የእሳት መብራቶች (የእግዚአብሔር መናፍስት) በዙፋኑ ፊት መኖራቸው ስለ መንፈስ ቅዱስ ሥራ ምን ይገልጻል?

የሰማያዊው አምልኮ ትኩረት "እግዚአብሔር ማን ነው?" በሚለው ላይ መሆኑ የእኛን አምልኮ እንዴት ሊያስተካክለው ይገባል?

5:1-14:- በጉ እና ሰባቱ ማኅተሞች

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንመለከተው የዮሐንስ ራእይ አምስተኛ ምዕራፍ፣ በመጽሐፉ ውስጥ ካሉ እጅግ ልብ የሚነኩና ተስፋን የሚሞሉ ክፍሎች አንዱ ነው። የዮሐንስ በምዕራፍ አራት ላይ የሰማይን ዙፋንና ድንቅ አምልኮ ከተመለከተ በኋላ፣ አሁን ደግሞ ትኩረቱ በዙፋኑ ላይ በተቀመጠው ጌታ ቀኝ እጅ ላይ ወዳለው መጽሐፍ (ጥቅልል) ይሆናል። ይህ መጽሐፍ በሰባት ማኅተም የታተመ ሲሆን፣ የሰው ልጅን ታሪክና የእግዚአብሔርን የማዳን ዕቅድ ፍጻሜ የያዘ ነው። አንድ ኃይል መልእክ "መጽሐፉን ለመክፈትና ማኅተሞቹን ለመፈታታት የሚገባው ማን ነው?" ብሎ በታላቅ ድምፅ ቢጠይቅም፣ በሰማይም ሆነ በምድር ወይም ከምድር በታች መልስ የሚሰጥ አንድም አካል አልተገኘም። የዮሐንስ ይህንን ሲያይ ምርጫ ብሎ አለቀሰ፤ ምክንያቱም መጽሐፉ ካልተከፈተ የእግዚአብሔር መንግሥት በምድር ላይ አትመጣም፣ መከራም አያበቃም ነበር።

የይሁዳ አንበሳና የታረደው በግ ድንቅ መገለጥ

የዮሐንስ ባለቀሰ ጊዜ ከሽማግሌዎቹ አንዱ "ኢታልቅስ፤ እነሆ ከይሁዳ ነገድ የሆነው አንበሳ፣ የዳዊት ሥር የሆነው መጽሐፉን ይከፍት ዘንድ ድል ነስቷል" አለው። የዮሐንስ ኃይልና የሚያስፈራ አንበሳ ለማየት ዞር ሲል ግን ያየው ነገር እጅግ የሚገርም ነበር። ያየው "እንደታረደ በግ" በመካከላቸው ቆሞ ነው። ይህ ትልቅ መንፈሳዊ ምስጢር ነው! ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ድል የነሳው እንደ አንበሳ በኃይልና በጭካኔ ሳይሆን፣ እንደ በግ በመታረድና ራሱን መሥዋዕት በማድረግ ነው። በጉ ሰባት ቀንዶችና ሰባት ዓይኖች ነበሩት፤ ይህም ፍጹም የሆነ መለኮታዊ ኃይልና ሁሉን የሚያይ መለኮታዊ ጥበብ (መንፈስ ቅዱስ) እንዳለው ያሳያል። የዓለም ታሪክ መክፈቻ ያለው በጦር መሣሪያ በያዙ ኃይላን እጅ ሳይሆን፣ ስለ እኛ በደሙ በገዛን በክርስቶስ እጅ ነው።

አዲሱ ዝማሬና የፍጥረት ሁሉ አምልኮ

በጉ መጽሐፉን ከዙፋኑ ላይ ከተቀመጠው አምላክ እጅ ሲቀበል፣ በሰማይ ታላቅ የሆነ የአምልኮ ፍንዳታ ሆነ። አራቱ እንስሳትና ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች እያንዳንዳቸው በገናንና የቅዱሳን ጸሎት የሆነውን ዕጣን የሞላበትን የወርቅ ጭልፋ ይዘው በበጉ ፊት ወደቁ።

"መጽሐፉን ልትወስድ ማሳተፍንም ልትፈታ ይገባሃል፤ ታርደሃልና በደምህም ለእግዚአብሔር ከነገድ ሁሉ ከቋንቋም ሁሉ ከወገንም ሁሉ ከሕዝብም ሁሉ ሰዎችን ገዝተሃል" እያሉ አዲስ ቅኔ ዘመሩ። ይህ አምልኮ በሰማይ ባሉ ሚሊዮን መላእክትና በመላው ጽንፈ ዓለም ባሉ ፍጥረታት ሁሉ ተቀባይነትን አግኝቶ ደመቀ። ፍጥረት ሁሉ "በረከትና ክብር ምስጋናም ኃይልም ከዘላለም እስከ ዘላለም በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠውና ለበጉ ይሁን" እያለ ሲያመሰግን የሕንስ ተመልክቷል።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅ እስረኛ በብረት ሰንሰለት ታስሮ፣ ቁልፉም ጠፍቶ ቢቆይና ያንን ሰንሰለት ለመስበር ኃይላን ቢሞክሩ ባይችሉ፤ ነገር ግን ሰንሰለቱን የሠራው ባለቤት መጥቶ በገዛ ደሙ ቁልፉን ቢገዛው ምንኛ ደስታ ይሆን! ክርስቶስም እኛን ከኃጢአትና ከሞት ሰንሰለት ሊፈታን የሚችል ብቸኛ "የሚገባው" ባለቤት ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ይህ ምዕራፍ የሚያስተምረን የክርስቶስን አዳኝነትና ሉዓላዊነት ነው። ክርስቶስ መጽሐፉን ለመክፈት የበቃው ስለታረደና ሰዎችን ስለገዛ ነው። ሰማያዊው አምልኮ የሚያተኩረው በበጉ ላይ ነው፤ ይህም ማለት ክርስቶስ ከእግዚአብሔር ኦብ ጋር እኩል አምልኮ የሚገባው አምላክ መሆኑን ያረጋግጣል። ዛሬም ቢሆን የሕይወታችንና የዓለም ታሪክ መጨረሻ ወዴት ይሆን ብለን ብንጨነቅ፣ የታሪክ ጥቅልል ያለው በታረደውና ድል በነሳው በጉ እጅ መሆኑን ማሰብ ትልቅ መረጋጋትን ይሰጠናል። እርሱ የሕይወታችንን ማሳተም ሊፈታ የሚችል ብቸኛ ታማኝ ጌታ ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ጥቅልሉ መጽሐፍ የታተመ መሆኑ ስለ እግዚአብሔር ምስጢራዊና ጥንቃቄ የተሞላበት ዕቅድ ምን ይነግረናል?

የሱህስ መጽሐፍን የሚከፍት በመጥፋቱ ማልቀሱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ ያለውን ጉጉት እንዴት ያሳያል?

ኢየሱስ "አንበሳ" ተብሎ ተጠርቶ እንደ "በግ" መታየቱ እውነተኛ ኃይል ራስን በመሠዋት ውስጥ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

የበገ "ታርዶ መቆም" (ሕያው መሆን) ስለ ትንሣኤው ድል ምን ማረጋገጫ ይሰጠናል?

"በደምህ ከነገድና ከቋንቋ ሁሉ ሰዎችን ዋጀህ" የሚለው ቃል ስለ ቤተ ክርስቲያን ዓለም አቀፋዊነት ምን ያስተምረናል?

መጽሐፉን ከእግዚአብሔር እጅ የመቀበል ሥልጣን ለኢየሱስ ብቻ መሰጠቱ ስለ እርሱ አዳኝነቱ ምን ይነግረናል?

"የቅዱሳን ጸሎት" በወርቅ ጽዋዎች ቀርቦ መታየቱ ለጸሎታችን ምን ዓይነት ዋጋ ይሰጠናል?

አዲስ ቅኔ መዘመሩ እግዚአብሔር በታሪክ ውስጥ ለሚያደርገው አዲስ ሥራ ምን ዓይነት ምላሽ ነው?

በብዙ አእላፋት መላእክት የሚቀርበው "ኃይልና ባለጠግነት ጥቡብም..." ለበገ ይገባዋል የሚለው አዋጅ ለእኛ አምልኮ ምን ትርጉም አለው?

ፍጥረት ሁሉ አብንና ወልድን እኩል ማመስገናቸው ስለ ኢየሱስ አምላክነት ምን ያረጋግጣል?

ምዕራፍ 6-7:- የሰባቱ ማኅተሞች መከፈት እና የቅዱሳን ጥበቃ

6:1-8:- አራቱ ፈረሰኞች

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ ወደ አንዱ እጅግ አስገራሚና ዓለምን ወደሚያናውጥ የመጽሐፈ ራእይ ክፍል እንገባለን። የታረደው በግ ያንን በሰባት ማኅተም የታተመ መጽሐፍ ተቀብሎ ማኅተሞቹን አንድ በአንድ መፍታት ሲጀምር፤ በምድር ላይ የሚከናወኑ ታላላቅ ክስተቶች በራእይ መታየት ጀመሩ። የመጀመሪያዎቹ አራት ማኅተሞች ሲፈቱ "ና ተመልከት" በሚል የአራቱ እንስሳት ድምፅ የታጀቡ አራት ፈረሰኞች ወደ ምድር ሲጋልቡ እንመለከታለን። እነዚህ ፈረሰኞች በሰው ልጅ ታሪክ መጨረሻ ላይ የሚመጡትን መከራዎችና መለኮታዊ ፍርዶች ይወክላሉ።

የመጀመሪያው ማኅተም:- ድል አድራጊው ነጭ ፈረስ

በጉ የመጀመሪያውን ማኅተም ሲከፍት፣ አንድ ነጭ ፈረስ ወጣ። በእርሱም ላይ የተቀመጠው ቀስት ነበረው፤ አክሊልም ተሰጠው፤ ድል እየነሳና ድል ለመንሳት ወጣ። ይህ ፈረሰኛ በውጫዊ መልኩ ሰላምንና ድልን የያዘ ቢመስልም፣ ብዙ ሊቃውንት ይህንን የሐሰተኛ ሰላም ወይም የክርስቶስ ተቃዋሚ መገለጫ አድርገው ይረዱታል። ነጭ ቀለም ብዙውን ጊዜ የድልና የንጽሕና ምልክት ቢሆንም፣ እዚህ ጋር ግን ዓለምን በብልሃትና በኃይል ለመቆጣጠር የሚነሳውን ምድራዊ አምባገነንነት ያሳያል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመጨረሻው ዘመን ስለሚነሱ "ሐሰተኞች ክርስቶሶች" ያስጠነቀቀን ቃል በዚህ ፈረሰኛ ይገለጣል።

ሁለተኛው ማኅተም:- የሰላም መታጣትና ቀዩ ፈረስ

ሁለተኛው ማኅተም ሲፈታ ደግሞ እሳት የሚመስል ቀይ ፈረስ ወጣ። በእርሱ ላይ ለተቀመጠው ሰላምን ከምድር እንዲወስድና ሰዎች እርስ በርሳቸው እንዲታረዱ ሥልጣን ተሰጠው፤ ታላቅም ሰይፍ ተሰጠው። ይህ ቀይ ፈረስ የጦርነትና የደም መፋሰስ ምልክት ነው። ሰላም ከምድር ሲወሰድ ግጭት፣ የእርስ በርስ ጦርነትና ዓለም አቀፋዊ መተላለቅ ይነግሳል። የሰው ልጅ በቴክኖሎጂና በዕውቀት ቢረቅም፣ ያለ እግዚአብሔር ሰላም ግን እርስ በርስ ከመጠፋፋት እንደማይድን ይህ ፈረሰኛ ምስክር ነው።

ሦስተኛው ማኅተም:- የኢኮኖሚ ቀውስና ጥቁሩ ፈረስ

ሦስተኛው ማኅተም ሲከፈት የሐንስ አንድ ጥቁር ፈረስ አየ፤ በእርሱም ላይ የተቀመጠው ሚዛን በእጁ ይዞ ነበር። በጥቁር ፈረስኛው ዙሪያ "አንድ መስፈሪያ ስንዴ በዲናር፣ ሦስት መስፈሪያ ገብስም በዲናር፣ ዘይትንና ወይንን ግን አትጉዳ" የሚል ድምፅ ተሰማ። ይህ እጅግ አስከፊ የሆነ የረሃብና የኑሮ ውድነት መገለጫ ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው:- አንድ ዲናር የአንድ ሰው የሙሉ ቀን የሥራ ደመወዝ ነው። በአንድ ዲናር አንድ መስፈሪያ ስንዴ ብቻ መግዛት ማለት፣ አንድ ሰው ቀኑን ሙሉ ደክሞ ያገኘው ገቢ ለአንድ ሰው ዕለት ጉርስ ብቻ ይበቃል ማለት ነው። ይህም ቤተሰብን ለማስተዳደር እጅግ አስቸጋሪ የሆነ የኢኮኖሚ ውድቀት በምድር ላይ እንደሚከሰት ያሳያል። "ዘይቱንና ወይኑን አትጉዳ" መባሉ ግን፣ በዚህ መከራ መካከልም ቢሆን እግዚአብሔር ለፍርዱ ገደብ እንዳለውና የተወሰኑ ነገሮች ለጊዜው እንደሚተርፉ ያሳያል።

አራተኛው ማኅተም:- የሞት ግዛትና አመድማው ፈረስ

አራተኛው ማኅተም ሲፈታ የመጨረሻውና እጅግ የሚያስፈራው አመድማ (ሐመር) ፈረስ ወጣ። በእርሱ ላይ የተቀመጠው ስሙ "ሞት" ይባላል፤ ሲከፈልም ተከተለው። እነዚህ ፈረሰኞች በምድር አራተኛ ክፍል ላይ በሰይፍ፣ በረሃብ፣ በሞትና በምድር አራዊት ይገድሉ ዘንድ ሥልጣን ተሰጣቸው። ይህ ፈረሰኛ ቀደምት ፈረሰኞች የጀመሩትን ጥፋት ያጠቃልላል። ጦርነት ረሃብን፣ ረሃብ ደግሞ በሽታንና ሞትን ይወልዳል።

ይህንን በታሪክ ብንመለከተው:- የሰው ልጅ ታሪክ ሁልጊዜ በጦርነትና በበሽታ የተሞላ ቢሆንም፣ በዚህ ራእይ የምናየው ግን ዓለም አቀፋዊና እጅግ ሰፊ የሆነ ጥፋት ነው። ሆኖም ግን እነዚህ ሁሉ ፈረሰኞች እንዲወጡ "ሥልጣን የተሰጣቸው" በበገ እጅ መሆኑን ማስተዋል ይገባል። ሰይጣን ወይም ክፉ ኃይላት የፈለጉትን ያህል ቢጋልቡ፣ የልጋሙ መያዣ ግን በዙፋኑ ላይ ባለው በጌታ እጅ ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የአራቱ ፈረሰኞች ራዕይ የሚያስተምረን ዓለም ወደ መጨረሻው ፍጻሜ ስትቃረብ የምታልፍባቸውን የሕመም መጀመሪያዎች ነው። እነዚህ ክስተቶች እግዚአብሔር በዓለም ላይ ያለውን ሉዓላዊነትና የሰው ልጅ ያለ ፈጣሪው የሚያመጣውን ጥፋት ያሳያሉ። አማኞች እነዚህን ነገሮች ስንሰማ ልንደነግጥ አይገባም፤ ምክንያቱም እነዚህ መከራዎች መምጣታቸው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ መመለሻ መቃረቡን የሚያሳዩ ምልክቶች ናቸው። ቤተክርስቲያን በመከራው መካከል ብታልፍም፣ የሕይወቷ ዋስትና ግን በማኅተሙ ባለቤት በክርስቶስ እጅ ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

እያንዳንዱ ፈረሰኛ በ"ና" የሚል ትእዛዝ መውጣቱ በእግዚአብሔር ሉዓላዊነት ስር መሆናቸውን እንዴት ያሳያል?

ነጭ ፈረሱ ድል እያደረገ መውጣቱ (ወንጌል ወይም የሐሰት ድል) በታሪክ ላይ ያለውን ተጽዕኖ እንዴት እንረዳለን?

ቀይ ፈረሱ ሰላምን ከምድር መውሰዱ ዛሬ በዓለም ለሚታየው ጦርነት ምን ዓይነት ሥነ-መለኮታዊ ማብራሪያ ይሰጣል?

ጥቁር ፈረሱና ሚዛኑ የኢኮኖሚ መዛባትንና ረሃብን እንዴት ይገልጻሉ?

"ዘይትንና ወይንን አትጉዳ" መባሉ በፍርድ መካከል ስላለው መለኮታዊ ገደብ ምን ይነግረናል?

ሐመር ፈረሱና ሞት መከተሉ የሰው ልጅ መጨረሻ ያለ ክርስቶስ ምን ያህል አስፈሪ እንደሆነ እንዴት ያሳያል?

"በምድር አራተኛ እጅ ላይ ሥልጣን ተሰጣቸው" መባሉ የፍርዱ መጠን ውስን መሆኑን እንዴት ያሳያል?

እነዚህ ፈረሰኞች በታሪክ ውስጥ የሚደጋገሙ መከራዎች ወካዮች ናቸው ወይስ የአንድ ጊዜ ክስተት?

አማኝ በእነዚህ መከራዎች መካከል ሲያልፍ ሊኖረው የሚገባው አመለካከት ምንድን ነው?

ዓለም በመከራ ስትታመስ ቤተ ክርስቲያን ተስፋዋን በምን ላይ ማድረግ አለባት?

6:9-17:- አምስተኛውና ስድስተኛው ማኅተም

ምልከታ እና ትርጓሜ

በአራቱ ፈረሰኞች አማካኝነት በምድር ላይ የሚሆነውን መከራ ከተመለከትን በኋላ፤ ዛሬ ደግሞ በጉ አምስተኛውንና ስድስተኛውን ማኅተም ሲከፍት የሚታየውን ሰማያዊና ምድራዊ ክስተት በጥልቀት እንመለከታለን። እነዚህ ክፍሎች እግዚአብሔር የቅዱሳኑን ደም እንደሚይረሳና በዓለም ላይም የመጨረሻው የፍርድ ቀን እንዴት እንደሚመጣ የሚያሳዩ ናቸው።

ከመሠዊያው በታች ያለው ጩኸት:- የአምስተኛው ማኅተም ምስጢር

በጉ አምስተኛውን ማኅተም ሲከፍት፣ ዮሐንስ ያየው ነገር እጅግ ልብ የሚነካ ነበር። ስለ እግዚአብሔር ቃልና ስለመሰከሩት ምስክርነት የታረዱት ሰዎች ነፍሳት በሰማያዊው መሠዊያ በታች ሆነው ተመለከተ። እነዚህ ሰዎች በምድር ሳሉ ስለ እምነታቸው ዋጋ የከፈሉ፣ ዓለም ያሳደደቻቸውና የገደለቻቸው የክርስቶስ ጀግኖች ናቸው። በታላቅ ድምፅም "ቅዱስና እውነተኛ ጌታ ሆይ፣ እስከ መቼ ድረስ አትፈርድም? በምድር ለሚኖሩትስ ደማችንን አትበቀልም?" እያሉ ይጮኹ ነበር።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው:- አንድ ዘር መሬት ውስጥ ሲቀበር የሞተና የተረሳ ይመስላል። ነገር ግን ያ ዘር በውስጡ ሕይወት ስላለው ጊዜውን ጠብቆ በቀል እንደሚወጣና ፍሬ እንደሚያፈራ ሁሉ፣ የቅዱሳንም ደም በእግዚአብሔር ፊት ሕያው ነው። ለጩኸታቸውም የተሰጣቸው ምላሽ ድንቅ ነበር፤ ለእያንዳንዳቸው "ነጭ ልብስ" ተሰጣቸው። ይህ ነጭ ልብስ የድላቸውና የጽድቃቸው ማረጋገጫ ነው። ነገር ግን እንደ እነርሱ ሊገደሉ ያሉ ወንድሞቻቸው ቁጥር እስኪሞላ ድረስ ጥቂት ጊዜ እንዲያርፉ ተነገራቸው። እግዚአብሔር ለፍርዱ የራሱ የሆነ የጊዜ ሰሌዳ አለው።

የተፈጥሮ መናወጥና የታላቁ ቀን መታወጅ:- ስድስተኛው ማኅተም

በጉ ስድስተኛውን ማኅተም ሲከፍት ግን ትዕይንቱ ከሰማይ ወደ ምድር ተለወጠ። ታላቅ የምድር መንቀጥቀጥ ሆነ፤ ፀሐይ እንደ ማቅ ጠቆረች፤ ጨረቃም እንደ ደም ቀላች። የሰማይ ከዋክብትም ብርቱ ነፋስ እንደሚነቀንቀው የበለስ ዛፍ ፍሬ ወደ ምድር ወደቁ። ሰማይም እንደ ጥቅል መጽሐፍ ተጠቀለለ፤ ተራራና ደሴቶችም ሁሉ ከስፍራቸው ተናወጡ።

ይህ ክስተት ተፈጥሮ ራሷ በፈጣሪዋ ፊት የምትሰግድበትና በኃጢአት የረከሰችው ዓለም የምትናወጥበት ሰዓት ነው።

ይህንን ሁኔታ በታሪክ ብንመለከተው፡- በምድር ላይ ያሉ ኃይላን ነገሥታት፣ መኳንንት፣ ሻለቃዎችና ባለጸጎች ሁልጊዜ በጉልበታቸውና በሥልጣናቸው ይታመናሉ። ነገር ግን በዚህ ታላቅ ቀን ሥልጣናቸውም ሆነ ሀብታቸው ሊያድናቸው አልቻለም። ይልቁንም ወደ ዋሻና ወደ ተራራ ድንጋዮች ውስጥ በመግባት ተሸሽጉ። ለተራራዎቹም "በላያችን ውደቁ፤ በዙፋኑ ላይ ካለው ፊትና ከበጉ ቁጣ ሰውናን፤ ታላቁ የቁጣው ቀን መጥቷልና፣ ማን ሊቆም ይችላል?" እያሉ ጮኹ።

የበጉ ቁጣና የጽኑዓን መጠጊያ

እዚህ ጋር "የበጉ ቁጣ" የሚለው ቃል ለየት ያለ ትርጉም አለው። በግ ብዙውን ጊዜ የየዋህነትና የትሕትና ምልክት ነው። ነገር ግን ያ የዋህ በግ የታረደው ለዓለም መድኃኒት ሊሆን ነበር፤ ያንን የምሕረት ጥሪ የናቁና በቅዱሳኑ ላይ መከራን ያደረሱ ግን አሁን በጽኑ ፍርድ ፊት መቆም አይችሉም። በፈጣሪ ፊት መቆም የሚችለው በምድራዊ ሥልጣን የከበረ ሳይሆን፣ በአምስተኛው ማኅተም ላይ እንዳየናቸው ነጭ ልብስ የለበሱና በደሙ የታጠቡት ብቻ ናቸው።

ዛሬም ዓለም በብዙ ምስቅልቅል ውስጥ ብትሆንና ቅዱሳን መከራ ቢበዛባቸውም፣ እግዚአብሔር ግን ሁሉን እያየ እንደሆነና ፍርድም በእርግጥ እንደሚመጣ ማወቅ አለብን። መጠጊያችን ተራራና ዋሻ ሳይሆን ራሱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መሆን አለበት። ያን ጊዜ በዚያ በሚያስፈራው ቀን እኛ "አዳኛችን መጣ!" ብለን በደስታ እንቀበለዋለን እንጂ አንደበቅም።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ሰማዕታቱ "እስከ መቼ?" ብለው መጮኻቸው እግዚአብሔር ለፍትሕ ያለውን ግዴታ እንዴት ያሳያል?

ለሰማዕታቱ ነጭ ልብስ መሰጠቱና "ለጥቂት ጊዜ ዕረፍ" መባላቸው ስለ መካከለኛው ሁኔታ (Intermediate State) ምን ያስተምረናል?

"የባልንጅሮቻቸው ቁጥር እስኪፈጸም" መጠበቅ መባሉ እግዚአብሔር ለታሪክ ያለውን ፍጹም የቁጥር ሰሌዳ እንዴት ያሳያል?

ፀሐይ መጨለሟና ጨረቃ ደም መሆኗ ስለ ታላቁ የጌታ ቀን መቃረብ ምን ምልክት ይሰጣል?

ሰማይ እንደ ጥቅልል መለወጡ የተፈጥሮ ሥርዓት በእግዚአብሔር እጅ መሆኑን እንዴት ያረጋግጣል?

ነገሥታትና ባለጠጎች በዋሻ ውስጥ መደበቃቸው በእግዚአብሔር ፍርድ ፊት ምድራዊ ሥልጣን ያለውን ከንቱነት እንዴት ያሳያል?

"ከበጉ ቁጣ ሰውሩን" ብለው መጮኻቸው በግ የተባለው አዳኝ ፈራጅ ሆኖ መምጣቱን እንዴት ይገልጻል?

"ታላቁ የቁጣው ቀን መጥቷልና ማን ሊቆም ይችላል?" የሚለው ጥያቄ ዛሬ ለእኛ ምን ዓይነት ጥሪ ነው?

በፍርዱ ጊዜ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር ከመጮኻ ይልቅ ወደ ተራራ መጮኻቸው ስለ ልብ ጥንካሬ ምን ይነግረናል?

አማኝ ይህን የፍርድ ቀን በምን ዓይነት መንፈሳዊ ዝግጁነት መጠበቅ አለበት?

7:1-17:- የታተሙትና እጅግ ብዙ ሕዝብ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ባለፈው ጥናታችን በስድስተኛው ማኅተም መጨረሻ ላይ ዓለም በታላቅ ድንጋጤ ተውጣ "ታላቁ የቁጣው ቀን መጥቷልና ማን ሊቆም ይችላል?" የሚል የፍርሃት ጥያቄ ስታነሳ ሰምተናል። የዛሬው የራእይ ምዕራፍ ሰባት ለዚህ ጥያቄ እጅግ የሚያጽናና መልስ ይሰጠናል። በታላቁ መከራና ፍርድ መካከል እንኳን እግዚአብሔር የራሱ የሆኑትን የሚያውቅበት፣ የሚጠብቅበትና ለክብር የሚያበቃበት ድንቅ መንገድ እንዳለው እንመለከታለን።

የሰላም መላእክትና የመለኮታዊ ጥበቃ ማኅተም

የሐንስ በመጀመሪያ ያየው አራት መላእክት በምድር አራት ማዕዘን ቆመው ነፋሳት በምድርና በባሕር ላይ እንዳይነፍሱ አጥብቀው ይዘው ነው። ይህ የሚያሳየው እግዚአብሔር ፍርድን ከመልቀቁ በፊት ለሕዝቡ ያለውን ጥንቃቄ ነው። ሌላ መላእክት የሕያው እግዚአብሔርን ማኅተም ይዞ ከፀሐይ መውጫ ሲወጣ፣ የእግዚአብሔርን ባሪያዎች በግንባራቸው እስኪያትሙ ድረስ መከራው እንዳይጀምር አዘዘ።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ አባት ታላቅ ማዕበል ከመምጣቱ በፊት ልጆቹን ጠርቶ ልዩ ምልክት ያለበትን ልብስ እንዲለብሱና በቤቱ ውስጥ ባለው አስተማማኝ ክፍል ውስጥ እንዲገቡ እንደሚያደርግ ሁሉ፣ እግዚአብሔርም በዓለም ላይ በሚመጣው መከራ መካከል የሆኑትን ሁሉ በልዩ ማኅተም ይለያቸዋል። ይህ ማኅተም እኛ የእርሱ ንብረት መሆናችንንና በመለኮታዊ ጥበቃው ስር እንዳለን የሚያሳይ ሰማያዊ ምልክት ነው። የታተሙትም ቁጥር 144,000 ሲሆን፣ ይህ ቁጥር የእግዚአብሔር ሕዝብ ሙሉነትንና አንድም ቅዱስ ሳይረሳ መታተሙን የሚያሳይ መንፈሳዊ ስሌት ነው።

ስፍር ቁጥር የሌለው የሁሉም ቋንቋዎች ጉባኤ

ከእስራኤል ነገዶች የታተሙትን ካየ በኋላ የሐንስ ቀና ሲል ሌላ እጅግ የሚያስደንቅ ትዕይንት ተመለከተ። ማንም ሊቆጥራቸው የማይችል፣ ከነገድ፣ ከወገን፣ ከሕዝብና ከቋንቋ ሁሉ የተውጣጡ እጅግ ብዙ ሰዎች በዙፋኑና በበጎ ፊት ቆመው አዩ። እነዚህ ሰዎች ነጭ ልብስ የለበሱና የድል ምልክት የሆነውን የዘንባባ ዝንጣፊ በእጃቸው የያዙ ነበሩ።

"ማዳን በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው ለአምላካችንና ለበጉ ነው" እያሉ በታላቅ ድምፅ ይጮኹ ነበር።

ይህ ትዕይንት የሚያስተምረን ወንጌል በምድር ላይ ያለውን ድንበር ሁሉ ሰብሮ እንደሚያሸንፍ ነው። እግዚአብሔር በአንድ ዘር ወይም ቋንቋ ብቻ የተወሰነ ሳይሆን፣ የዓለም ሁሉ አዳኝ መሆኑን ያረጋግጣል። ሰማይ በልዩ ልዩ ቋንቋዎች በሚቀርብ አምልኮ ትሞላለች። እነዚህ ድል አድራጊዎች በምድር ላይ የነበረባቸውን ልዩነት ትተው በአንድ አዳኝ ስር በፍቅር ቆመዋል።

የታጠበው ልብስና የዘላለማዊው እረኛ እንክብካቤ

ከሽማግሌዎቹ አንዱ ዮሐንስን "እነዚህ ነጭ ልብስ የለበሱት እነማን ናቸው?" ብሎ ጠየቀው። መልሱም እጅግ ጥልቅ ነበር፡- "እነዚህ ከታላቁ መከራ የመጡ ናቸው፤ ልብሳቸውንም አጥበው በበጉ ደም አንጽተዋል" የሚል ነበር። እነዚህ ጋር የሚገርም መንፈሳዊ ምስጢር አለ። በምድራዊ ሕግ ደም ልብስን ያቆሽሻል፤ በቀይ ቀለምም ይለውጣል። ነገር ግን በሰማያዊው ምስጢር የበጉ ደም የኃጢአትን ቆሻሻ አጥቦ ልብስን እንደ በረዶ ነጭ ያደርጋል።

ይህንን በታሪክ ብንመለከተው፡- እነዚህ ቅዱሳን በምድር ላይ ሳሉ ብዙ መከራ፣ ስደትና እንግልት ደርሶባቸዋል። ነገር ግን በደሙ ስለታጠቡ አሁን በእግዚአብሔር መቅደስ ሌሊትና ቀን ያገለግላሉ። ከእንግዲህ አይራቡም፣ አይጠሙም፣ ፀሐይም ሆነ ትኩሳት ከቶ አይነካቸውም። ምክንያቱም በዙፋኑ መካከል ያለው በጉ እረኛቸው ይሆናልና፤ ወደ ሕይወትም ውኃ ምንጭ ይመራቸዋል።

በዚህ ክፍል መጨረሻ ላይ የምናገኘው እጅግ ልብ የሚነካ ቃል "እግዚአብሔርም እንባን ሁሉ ከዓይኖቻቸው ያብሳል" የሚል ነው። ልክ አንዲት እናት ልጇ ተመትቶ ሲያለቅስ በንጹሕ ጨርቅ እንባውን እንደምታብስለት ሁሉ፣ የዓለም ጌታም የእኛን የምድር ላይ መከራና ስቃይ ሁሉ በገዛ እጁ ይጠርገዋል። በሰማይ ሐዘን፣ ጩኸትና ሥቃይ የለም፤ ያለው ዘላለማዊ ሰላምና በበጉ ፊት የሚሆን ደስታ ብቻ ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የራእይ ምዕራፍ ሰባት የሚያስተምረን ታላቅ እውነት ቤተክርስቲያን በመከራ መካከል ብታልፍም መጨረሻዋ ግን ድል መሆኑን ነው። እግዚአብሔር የራሱን ወገኖች ያትማል (ይጠብቃል)። ማዳን የእግዚአብሔር ሥራ መሆኑንና ይህም ማዳን ለዓለም ሁሉ ክፍት መሆኑን እናያለን። የቅዱሳን የጽድቅ ልብስ ምንጩ የገዛ ሥራቸው ሳይሆን የበጎ ደም ነው። ዛሬ በምድር ላይ በምናለቅሰው እንባ ውስጥ ሆነን፣ ያ እውነተኛው እረኛ እንባችንን የሚያብሰበትንና ወደ ሕይወት ውኃ ምንጭ የሚመራንን ያንን የታላቅ ደስታ ቀን በተሰፋ እንጠብቃለን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

መላእክቱ ነፋሳትን መያዛቸው እግዚአብሔር ሕዝቡን እስኪያትም ድረስ ፍርድን እንደሚታገሥ እንዴት ያሳያል?

የእግዚአብሔር ባሪያዎች በግንባራቸው መታተማቸው ስለ መለኮታዊ ጥበቃና ባለቤትነት ምን ይነግረናል?

144,000 የታተሙት የእስራኤል ልጆች መባላቸው (ቃል በቃል ወይስ ምልክታዊ?) ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ ሙላት ምን ያስተምረናል?

ማንም ሊቆጥራቸው የማይችል ከሕዝብና ከነገድ ሁሉ መምጣታቸው የወንጌልን ዓለም አቀፋዊ ድል እንዴት ያበስራል?

በበጎ ደም ልብሳቸውን ማጠባቸው ስለ ደህንነትና ስለ ንጽሕና ምንጭ ምን ይነግረናል?

"ከታላቁ መከራ የመጡ" መባላቸው አማኞች ከመከራ እንደሚጠበቁ ሳይሆን በመከራ ውስጥ እንደሚያልፉ እንዴት ያሳያል?

"በመቅደሱ ቀንና ሌሊት ያገለግሉታል" መባሉ ስለ ዘላለማዊ አገልግሎታችን ምን ዓይነት ምስል ይሰጠናል?

"ከእንግዲህ ወዲህ አይራቡም... ፀሐይም አይመታቸውም" መባሉ ዛሬ ለምንቀበለው ሥቃይ ምን ዓይነት መጽናኛ ይሰጣል?

እግዚአብሔር "እንባን ሁሉ ከዓይናቸው ያብሳል" ማለቱ ዛሬ ለምናለቅስባቸው መከራዎች ምን ዓይነት ተስፋ ይሰጣል?

ምዕራፍ 8-9:- ሰባቱ መለኮቶች እና የወዮታ ፍርዶች

8:1-13:- ሰባተኛው ማኅተም እና የመጀመሪያዎቹ አራት መለኮቶች ምልክታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ የምንገባበት የመጽሐፈ ራእይ ክፍል እጅግ ረቂቅና ፍርሃት የሚጭር ቢሆንም፣ በውስጡ ግን እግዚአብሔር ለልጆቹ ጸሎት የሚሰጠውን ታላቅ ዋጋ ይዘልናል። በጉ ሰባተኛውንና የመጨረሻውን ማኅተም በከፊተ ጊዜ፣ በሰማይ ለግማሽ ሰዓት ያህል ዝምታ ሆነ። ይህ ዝምታ በሰማይ ካለው የማያቋርጥ የአምልኮና የዝማሬ ድምፅ አንጻር ሲታይ እጅግ አስገራሚ ነው። ይህ ዝምታ የተደረገው በምድር ላይ ያሉ የቅዱሳን ጸሎት በእግዚአብሔር ፊት እንዲቀርብ ሰማይ ሰከን ስላለች ነው።

የጸሎት መዓዛና የሰማይ ምላሽ

አንድ መልአክ የወርቅ ጥና ይዞ በመሠዊያው ፊት ቆመ፤ በእጁም ብዙ ዕጣን ነበረው። ይህ ዕጣን ከቅዱሳን ጸሎት ጋር ተደባልቆ በዙፋኑ ላይ ወዳለው ጌታ ወጣ። የጸሎታችን ኃይል ምን ያህል ታላቅ እንደሆነ ተመልከቱ!

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅ ንጉሥ በቤተ መንግሥቱ ውስጥ በግርማ ተቀምጦ፣ በዙሪያው ያሉት ሹማምንት በታላቅ ድምፅ እያመሰገኑት ቢሆንም፤ አንድ የሚወደው ትንሽ ልጁ በደጅ ሆኖ በለሆሳስ ቢጠራው፣ ንጉሡ የሁሉንም ድምፅ አዝግቶ የልጁን ሹክሹክታ ለመስማት ጀሮውን እንደሚሰጥ ሁሉ፣ ሰማይም የእኛን ጸሎት ለመስማት ዝም ትላለች። ከዚያም መልአኩ ከመሠዊያው እሳት ወስዶ ወደ ምድር ጣለው፤ በዚያም መብረቅና ነጎድጓድ ሆነ። ጸሎት ወደ ሰማይ ሲወጣ፣ የእግዚአብሔር ምላሽ ደግሞ ወደ ምድር ይወርዳል፤ ይህም ምድርን የሚያናውጥ ኃይል አለው።

የመጀመሪያዎቹ መለኮቶች፡- የተፈጥሮ መናወጥ

ከሰባቱ ማኅተሞች በኋላ ሰባቱ መላእክት መለኮታቸውን ለመንፋት ተዘጋጁ። መለከት በብሉይ ኪዳን ለጦርነት ዝግጅት ወይም ለታላቅ ጉባኤ ጥሪ ማድረጊያ ነበር። እዚህ ጋር መለኮቶቹ የሚነፉት እግዚአብሔር ለዓለም ማስጠንቀቂያ እንዲሰጥ ነው።

የመጀመሪያው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ ደም የተቀላቀለበት በረዶና እሳት ወደ ምድር ወረደ። የምድር ሲሶ (አንድ ሦስተኛ)፣ የዛፎች ሲሶና የለመለመ ሣር ሁሉ ተቃጠለ። ይህም ሰው የሚመካበትን የምድርን የተፈጥሮ ሀብት የሚነካ ፍርድ ነው።

የባሕርና የውኃ ምንጮች መመረዝ

ሁለተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ የሚነድ ታላቅ ተራራ የሚመስል ነገር ወደ ባሕር ተጣለ። የባሕር ሲሶ ደም ሆነ፣ በባሕር ያሉ ፍጥረታት ሲሶ ሞቱ። መርከቦችም ሲሶ ጠፉ። ይህ ደግሞ በዓለም አቀፍ ንግድና በምግብ ምንጭ ላይ የሚመጣን ቀውስ ያሳያል።

ሦስተኛው መልአክ ሲነፋ ደግሞ፣ "እሬት" (Wormwood) የሚባል ታላቅ ኮከብ ከሰማይ ወድቆ የውኃ ምንጮችንና ወንዞችን መረረ አደረጋቸው፤ ብዙ ሰዎችም በውኃው መመረዝ ምክንያት ሞቱ። ኃጢአት ዓለምን እንዴት መራር እንደምታደርጋትና የሕይወት ምንጭ የሆኑትን ነገሮች ሁሉ እንደምታበላሽ የሚያሳይ ምስል ነው።

የጨለማው ወረራና የንስሐ ጥሪ

አራተኛው መልአክ መለኮቱን ሲነፋ፣ የፀሐይ ሲሶ፣ የጨረቃ ሲሶና የከዋክብት ሲሶ ተመታ። ብርሃናቸውም ጨለመ። የቀኑ ሲሶም ሆነ የሌሊቱ ሲሶ እንዳያበራ ሆነ። ይህ ፍርድ የሚያሳየው ዓለም በራሷ ጥበብና ብርሃን መመካት እንደማትችል ነው። እዚህ ጋር አንድ ትልቅ ነገር ልብ በሉ፤ ፍርዱ ሁሉ "በሲሶ" ወይም በሦስት አንድ እጅ ላይ የተገደበ ነው። ይህ የሚያሳየው የእግዚአብሔርን ምሕረት ነው። ዓለምን ሙሉ በሙሉ ለማጥፋት ሳይሆን፣ ሰዎች የቀረውን አይተው ንስሐ እንዲገቡ ዕድል እየሰጣቸው ነው።

በመጨረሻም አንድ ንስር በሰማይ መካከል እየበረረ "ወዮ! ወዮ! ወዮ!" ሲል የሐንስ ሰማ። ይህ ማለት ገና የሚቀሩት ሦስት መለኮቶች ከቀደሙት ይልቅ እጅግ የከበዱና የሚያስፈሩ መሆናቸውን ለማሳሰብ ነው። ዛሬም ቤተክርስቲያን መከራ ቢበዛባትም፣ ጸሎቷ ግን በሰማይ ተሰሚነት እንዳለውና እግዚአብሔር ደግሞ ለዓለም ማስጠንቀቂያ እየሰጠ መሆኑን ማወቅ አለብን። ጌታችን ከሚመጣው ቁጣ ያመልጡ ዘንድ ሰዎችን በምሕረት እየጠራ ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

በሰማይ ለግማሽ ሰዓት "ዝምታ" መሆኑ ጸሎት ለእግዚአብሔር ስላለው ክብርና ክብደት ምን ይነግረናል?

የቅዱሳን ጸሎት ከፍርድ መለኮቶች ጋር ተያይዞ መቅረቡ በታሪክ ሂደት ውስጥ ጸሎት ያለውን ማረጋገጫ እንዴት ያሳያል?

መለኮቶቹ አንድ ሦስተኛውን ብቻ መምታታቸው የእግዚአብሔርን ምሕረትና ለንስሐ የሰጠውን ዕድል እንዴት ያሳያል?

የመጀመሪያው መለኮት (በረዶና እሳት) የግብፅን መቅሠፍት ማስታወሱ እግዚአብሔር ቃል ኪዳኑን እንደማይረሳ እንዴት ያሳያል?

ባሕሩ ደም መሆኑና መርከቦች መጥፋታቸው በዓለም ንግድና መተዳደሪያ ላይ ያለውን መለኮታዊ ቁጥጥር እንዴት ይገልጻል?

"እሬት" የተባለው ኮከብ ውኃውን መራራ ማድረጉ ስለ ኃጢአት ውጤት ምን ያስተምረናል?

የሰማይ አካላት አንድ ሦስተኛ መጨለማቸው ዓለም ያለ እግዚአብሔር ብርሃን ምን ያህል ጨለማ እንደምትሆን እንዴት ያሳያል?

"ወዮ ወዮ ወዮ" የሚለው የመልአኩ ድምፅ የቀሩት ፍርዶች የከፉ መሆናቸውን እንዴት ያሳውቃል?

ተፈጥሮ ለሰው ልጅ ኃጢአት ፍዳን መቀበሏ ስለ ሥነ-ምህዳርና ስነ-መለኮት ምን ግንኙነት ያሳየናል?

አማኞች በእነዚህ የተፈጥሮ መቅሠፍቶች መካከል ሲያልፉ የሚኖራቸው ጥበቃ ምንድን ነው?

9:1-12:- አምስተኛው መለከት (የመጀመሪያው ወዮታ)

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንመለከተው የመጽሐፈ ራእይ ክፍል እጅግ አስገራሚና መንፈሳዊ ውጊያውን ቁልጭ አድርጎ የሚያሳይ ነው። አራቱ መለኮቶች በተፈጥሮ ላይ ያመጡትን ፍርድ ካየን በኋላ፤ አምስተኛው መለከት ሲነፋ ፍርዱ ወደ ሰው ልጆች ሕይወት በቀጥታ ይገባል። ዮሐንስ ከሰማይ ወደ ምድር የወደቀ ኮከብ አይ፤ የጥልቁም መክፈቻ ተሰጠው። ይህ ኮከብ የታላቅ መላእክት ምልክት ሲሆን፤ ጥልቁን ሲከፍተው እንደ ታላቅ እቶን ያለ ጢስ ወጣ፤ ፀሐይና አየርም በጢሱ ጨለሙ። ይህ ትዕይንት የጨለማው መንግሥት በምድር ላይ ያለውን ክፉ ተጽዕኖ በይፋ የሚገልጥበት ሰዓት ነው።

ከጢሱ የወጡት የአጋንንት አንበጣዎች

ከጢሱ ውስጥ በምድር ላይ እንዳሉ ጊንጦች ሥልጣን ያላቸው አንበጣዎች ወጡ። እነዚህ አንበጣዎች ግን መደበኛ ነፍሳት አይደሉም፤ ምክንያቱም ምድርን፣ ሣርንና ዛፍን እንዳይጎዱ ታዘዋል። ተግባራቸው ግን አንድ ብቻ ነው፤ ይህም የእግዚአብሔር ማኅተም በግንባራቸው የሌለባቸውን ሰዎች ማስጨነቅ ነው። ለአምስት ወራት ያህል ሰዎችን እንዲያሰቃዩ እንጂ እንዲገድሉ ሥልጣን አልተሰጣቸውም። ስቃዩም ጊንጥ ሰውን ነድፎ እንደሚለቀው ዓይነት ጽኑ ሥቃይ ነው። በዚህ ጊዜ ሰዎች ሞትን ይፈልጋሉ ነገር ግን አያገኙትም፤ ሞትም ከእነርሱ ይሸሻል። ይህ የሚያሳየው የሰው ልጅ ያለ እግዚአብሔር ጥበቃ በጨለማው ኃይል ሲያዝ የሚደርስበትን መንፈሳዊና ሥነ-ልቦናዊ ስብራት ነው።

የአጥፊው ሠራዊት ገጽታና ግርማ

የአንበጣዎቹ መልክ እጅግ የሚያስፈራ ነው፤ ለጦርነት እንደተዘጋጁ ፈረሶች ይመስላሉ። በራሳቸው ላይ እንደ ወርቅ ያለ አክሊል ነበራቸው፤ ፊታቸውም እንደ ሰው ፊት፣ ጠጉራቸው እንደ ሴት ጠጉር፣ ጥርሳቸውም እንደ አንበሳ ጥርስ ነበር። የብረት ጥሩር የሚመስል ደረት ነበራቸው፤ የከንፎቻቸውም ድምፅ ለጦርነት እንደሚሮጡ የብዙ ፈረሶች ስረገላ ድምፅ ነበር። ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅና በሚገባ የሰለጠነ ሠራዊት በከፍተኛ ጩኸት ወደ ጦር ሜዳ ሲገባ የሚያሳድረውን ድንጋጤ አስቡት። እነዚህ አጋንንታዊ ኃይላት በሰው ልጆች ላይ የሚያደርሱት ጥቃት እጅግ የተደራጀና ዓላማ ያለው ነው።

የሴት ጠጉር ማድረጋቸው ማታለያቸውን፣ የአንበሳ ጥርስ መኖሩ ደግሞ ጨካኝነታቸውን ያሳያል። እነዚህ ፍጥረታት በራሳቸው ላይ ንጉሥ አላቸው፤ እርሱም የጥልቁ መልአክ ሲሆን ስሙም በዕብራይስጥ "አባዶን" በግሪክም "አጳልዮን" ይባላል፤ ትርጉሙም "አጥፊ" ማለት ነው።

የቅዱሳን ዋስትናና የመለኮታዊ ፍርድ ገደብ

በዚህ ሁሉ አስፈሪ ራእይ ውስጥ እጅግ ትልቅ መጽናኛ አለ። እነዚህ አጥፊ ኃይላት "የእግዚአብሔር ማኅተም በግንባራቸው ያለባቸውን" ሰዎች እንዲነኩ አልተፈቀደላቸውም። ይህም ባለፈው ምዕራፍ ያየው የእግዚአብሔር ማኅተም ኃይል ነው። ዓለም በጭንቀትና በሰቃይ ብትናወጥም፣ በክርስቶስ የታተመው አማኝ ግን ከዚህ አጋንንታዊ ጥቃት የተጠበቀ ነው። በተጨማሪም ስቃዩ ለአምስት ወራት ብቻ የተገደበ መሆኑ፣ ሰይጣን የፈለገውን ያህል ቢያስጨንቅም የእግዚአብሔርን የጊዜ ገደብና ሉዓላዊነት ማለፍ እንደማይችል ያሳየናል።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ይህ ክፍል የሚያስተምረን የኃጢአትና የጨለማው መንግሥት መጨረሻ አጥፊ መሆኑን ነው። ሰዎች እግዚአብሔርን ትተው የገዛ ፈቃዳቸውን ሲከተሉ፣ ለክፉ መኖሩስ ተጋላጭ ይሆናሉ። የጥልቁ መክፈቻ ለወደቀው መልአክ መሰጠቱ፣ ሰይጣን በገዛ ሥልጣኑ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፈቃድና ቁጥጥር ስር ብቻ እንደሚንቀሳቀስ ያረጋግጣል። ዛሬም በብዙ መንፈሳዊ ውጊያ ውስጥ ላለን አማኞች፣ የጌታ ማኅተም በሕይወታችን ላይ መኖሩ ከማንኛውም የጨለማ ወረራ እንደሚያድነን አምነን በጽናት መቆም አለብን። የመጀመሪያው ወየታ አልፏል፤ ገና ሁለት ወየታዎች ይመጣሉ፤ እኛ ግን በበጎ ደም ድል አድራጊዎች ነን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"ከሰማይ የወደቀ ኮከብ" መባሉ ስለ ሰይጣን ውድቀትና ሥልጣን ምን ይነግረናል?

የጥልቁ ጉድጓድ መከፈት በዓለም ላይ ስለሚለቀቁ አጋንንታዊ ኃይላት ምን ያስጠነቅቃል?

አንበጣዎቹ ሣርንና ቅጠልን እንዳይነኩ መታዘዛቸው ፍርዱ በሰዎች ላይ ያተኮረ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

የአምስት ወራት ስቃይ (ጊዜያዊ መሆኑ) የእግዚአብሔርን ገደብ እንዴት ያሳያል?

ሰዎች "ሞትን ይፈልጋሉ ግን አያገኙትም" መባሉ የስቃዩን አስከፊነት እንዴት ይገልጻል?

የአንበጣዎቹ ገጽታ (እንደ ፈረስ፣ የሰው ፊት፣ የሴት ፀጉር) ስለ ማታለልና ስለ ጥፋት ኃይል ምን ይነግረናል?

"አባድን" (አጳልዮን) የተባለው የጥልቁ መልአክ ስለ ጥፋት ኃይል ምንነት ምን ያስተምረናል?

የእግዚአብሔር ማኅተም ያለባቸው ሰዎች አለመነካታቸው ስለ መለኮታዊ ዋስትና ምን ያረጋግጣል?

ይህ ፍርድ ሰዎችን ወደ ንስሐ ለመጥራት የታሰበ መሆኑን እንዴት እንረዳለን?

በዓለም ላይ የሚታዩ መንፈሳዊ ጭንቀቶች ከዚህ ራእይ አንጻር እንዴት ይተረጎማሉ?

9:13-21:- ስድስተኛው መለከት (ሁለተኛው ወዮታ)

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ እጅግ አስደንጋጭ ግን ደግሞ ጥልቅ ትምህርት ወደያዘው ስድስተኛው መለከት ጥናታችን እንገባለን። ይህ ክፍል "ሁለተኛው ወዮታ" ተብሎ የሚጠራ ሲሆን፣ በሰማይ ካለው የወርቅ መሠዊያ ቀንዶች የወጣው ድምፅ የታሪክን አቅጣጫ ሲቀይር እንመለከታለን። አምስተኛው መለከት ሰዎችን ለሥቃይ አሳልፎ ሰጥቶ ነበር፤ አሁን ግን ፍርዱ ወደ ሞትና ወደ ከባድ ጥፋት ይሸጋገራል።

በኤፍራጥስ ወንዝ የታሰሩት መላእክት

ስድስተኛው መልእክ መለከቱን ሲነፋ፣ በእግዚአብሔር ፊት ካለው ከወርቁ መሠዊያ ቀንዶች አንድ ድምፅ ተሰማ። ድምፁም "በታላቁ ወንዝ በኤፍራጥስ የታሰሩትን አራቱን መላእክት ፍታቸው" የሚል ነበር። ኤፍራጥስ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከጥንት ጀምሮ የእግዚአብሔር ሕዝብና የጠላቶቻቸው ድንበር ሆኖ አገልግሏል። እነዚህ መላእክት ለተወሰነ ሰዓት፣ ቀን፣ ወርና ዓመት እንዲቆዩ የታሰሩ መሆናቸው፣ የእግዚአብሔር የፍርድ ጊዜ ምን ያህል ትክክለኛና የታቀደ መሆኑን ያሳያል። መለኮታዊው ትዕዛዝ ሲሰጥ፣ እነዚህ አጥፊ ኃይላት የምድርን ሰዎች ሲሰ (አንድ ሦስተኛ) እንዲገድሉ ተለቀቁ።

ሰፍር ቁጥር የሌለውና የሚያስፈራው የፈረሰኞች ሠራዊት

ዮሐንስ የተለቀቁትን መላእክት ተከትሎ የሚመጣውን ሠራዊት ብዛት ሰማ፤ ቁጥራቸውም ሁለት መቶ ሚሊዮን ነበር። ይህ ሠራዊት ምድራዊ ቋንቋ ሊገልጸው ከሚችለው በላይ የሆነ ግዙፍ ኃይል ነው። ፈረሶቹና በእነርሱ ላይ የተቀመጡት እሳት፣ ያክንትና ዲን የሚመስል ጥርር ነበራቸው። የፈረሶቹ ራሶች እንደ አንበሳ ራስ ሲሆኑ፣ ከአፋቸውም እሳት፣ ጢስና ዲን ይወጣ ነበር። በእነዚህ ሦስት መቅሰፍቶች የምድር ሰዎች ሲሰ ተገደሉ፤ ምክንያቱም ኃይላቸው በአፋቸውና በጭራቸው ውስጥ ነበርና። ጭራቸው እባብን ይመስላል፣ ራስም አላቸው፤ በእርሱም ይጎዳሉ።

የማስጠንቀቂያው ምልክትና ችላ ባዮቹ ተገዦች

አንድ እውነተኛ የሚመስል ታሪክ እናምስል፡- በአንድ ታላቅ ተራራማ መንገድ ላይ የሚጓዙ መኪኖች ነበሩ። መንገዱ መጨረሻው ገደል መሆኑን የሚገልጹ ቀይ መብራቶችና ትላልቅ የማስጠንቀቂያ ሰሌዳዎች በየቦታው ተተክለዋል። አንዳንዶቹ መኪኖች በገደሉ ተከስከሰው ጭሱ ወደ ሰማይ እየወጣ ነው። የሚገርመው ግን በስተጀርባ ያሉት አሽከርካሪዎች የፊተኞቹን ጥፋት እያየና ምልክቶቹን እያነበቡ ፍጥነታቸውን ከመቀነስ ይልቅ፣ ይበልጥ ጋዝ እየረገጡ ወደ ገደሉ ይነጉዳሉ። በራእይ ዘጠኝ የምናየውም ይህንኑ የሰው ልጅ ግትርነት ነው። ዓለም በመቅሰፍት ስትታመስ እግዚአብሔርን ከመፈለግ ይልቅ ሰዎች ወደ ኃጢአታቸው ይሮጣሉ።

ንስሐ የማይገባው የሰው ልጅ ልብ

በዚህ ክፍል ውስጥ እጅግ የሚያሳዝነው ነገር በመቅሰፍቶቹ ያልተገደሉት ሰዎች ያደረጉት ምላሽ ነው። መከራው ሲበረታ ሰዎች ወደ እግዚአብሔር ይመለሳሉ ተብሎ ቢጠበቅም፣ የቀሩት ሰዎች ግን ከእጃቸው ሥራ ንስሐ አልገቡም። ማየት፣ መስማት ወይም መሄድ የማይችሉትን የወርቅና የብር፣ የናስና የድንጋይ፣ የእንጨትም ጣዖታት ማምለክን አልተወም። ጣዖት አምልኮ ማለት ፈጣሪን ትቶ ፍጥረትንና የራስን ሥራ ማምለክ ነው። በተጨማሪም ለሰው ሕይወት ክብር ከማጣት (ግድያ)፣ ከእግዚአብሔር ውጭ ባለ ኃይል ከመታመን (መተት)፣ ከቅድስና መላሸቅ (ዝሙት) እና የሌላውን ከመመኘት (ስርቆት) ንስሐ አልገቡም።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ይህ ራእይ የሚያስተምረን ፍርድ ብቻውን የሰውን ልብ እንደማይለውጥ ነው። የሰው ልጅ ልብ በእግዚአብሔር ጸጋና ፍቅር ካልተነካ በቀር፣ በመከራ ውስጥ እንኳ ይበልጥ ሊጸናና ሊከፋ ይችላል። ስድስተኛው መለኮት የሚነግረን እግዚአብሔር ለዓለም የሚሰጠው የማስጠንቀቂያ ጊዜ እያበቃ መሆኑን ነው። አራቱ መላእክት የተፈቱት በወርቅ መሠዊያው (በጸሎት ስፍራ) በተሰጠ ትዕዛዝ መሆኑ፣ የቅዱሳን ጸሎትና የእግዚአብሔር ፍርድ ያላቸውን ቁርኝት ያሳየናል። ዛሬም ቢሆን በዙሪያችን የሚሆኑ መከራዎችን ስናይ፣ ልባችንን ወደ ንስሐና ወደ እውነተኛው አምልኮ የምንመልስበት እንጂ ይበልጥ የምንጸናበት ሊሆን አይገባም።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ከወርቅ መሠዊያው ድምፅ መውጣቱ ፍርዱ ለቅዱሳን ጸሎት ምላሽ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

አራቱ መላእክት ለሰዓቱና ለቀኑ ተዘጋጅተው መቆየታቸው ስለ እግዚአብሔር ትክክለኛ የጊዜ ሰሌዳ ምን ይነግረናል?

200 ሚሊዮን የፈረሰኞች ሠራዊት መባሉ ስለ ጥፋቱ ስፋትና መጠን ምን ያስጠነቅቃል?

ከፈረሶቹ አፍ የሚወጣው እሳት፣ ጢስና ዲን ስለሚመጡት መቅሠፍቶች ምን ይገልጻል?

የሰው ልጅ አንድ ሦስተኛ መሞቱ ስለ ታላቁ ጥፋት ምን ዓይነት ማስጠንቀቂያ ይሰጣል?

የቀሩት ሰዎች ንስሐ አለመግባታቸው ስለ ሰው ልብ ድርቀት ምን ያስተምረናል?

አጋንንትንና ጣዖታትን ማምለክ መቀጠላቸው ኃጢአት ሰውን እንዴት እንደሚያውር ያሳያል?

ግድያ፣ መተት፣ ዝሙትና ስርቆት የንስሐ አለመግባት ምልክቶች መሆናቸው ዛሬ በዓለማችን እንዴት ይታያል?

እግዚአብሔር ለከፋት ኃይላት "ወሰን" ማድረጉ በእርሱ ሉዓላዊነት ላይ ያለንን እምነት እንዴት ያጠናክራል?

በፍርዶች መካከል ንስሐ የማይገባ ልብ መጨረሻው ምን ሊሆን ይችላል?

ምዕራፍ 10-11:- ትንሿ መጽሐፍ፣ ቤተ መቅደሱ እና ሁለቱ ምስክሮች

10:1-11:- ብርቱው መልአክና ትንሿ ጥቅል መጽሐፍ ምልክታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ የምንመለከተው የራእይ መጽሐፍ አሥረኛ ምዕራፍ፣ በሰድስተኛውና በሰባተኛው መለከት መካከል ያለ ልዩ መቆራረጫ ነው። ስድስተኛው መለከት ያመጣውን አስፈሪ ጥፋት ካየን በኋላ፣ እግዚአብሔር አሁን ደግሞ ትኩረታችንን ወደ ሰማያዊው ባለሥልጣንና ወደ ቃሉ ምስጢር ይመልሰዋል። ዮሐንስ ሌላ ብርቱ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ አየ፤ ደመና ተጎናጽፎ ነበር፤ በራሱም ላይ ቀስተ ደመና ነበረ፤ ፊቱም እንደ ፀሐይ እግሮቹም እንደ እሳት አምዶች ነበሩ። ይህ መልአክ በግርማውና በሥልጣኑ እግዚአብሔር በዓለምና በታሪክ ላይ ያለውን ፍጹም የበላይነት ይወክላል።

የጌታ ቃል ኪዳንና የታሸጉት ምስጢራት

ይህ ታላቅ መልአክ በአንድ እግሩ በባሕር ላይ፣ በሌላውም እግሩ በምድር ላይ ቆመ፤ ይህም ሥልጣኑ መላውን ዓለም እንደሚሸፍን ያሳያል። በእጁም የተከፈተች አንዲት ትንሽ መጽሐፍ ነበረች። መልአኩ እንደ አንበሳ በታላቅ ድምፅ በጮኸ ጊዜ፣ ሰባቱ ነጎድጓዶች በገዛ ድምፃቸው ተናገሩ። ዮሐንስ የሰባቱን ነጎድጓዶች ቃል ሊጽፍ ሲዘጋጅ ግን ከሰማይ "ሰባቱ ነጎድጓዶች የተናገሩትን በታምር አትጻፈው፤ አትመዝግቡም" የሚል ድምፅ ሰማ። ይህ የሚያስተምረን እግዚአብሔር ለሰው ልጅ ሁሉንም ነገር እንደማይገልጥ ነው፤ እርሱ በገዛ ሥልጣኑ ያቆያቸውና በምስጢር የያዛቸው ነገሮች አሉ። እኛ ማወቅ ያለብን የተገለጠልንን ብቻ ነው፤ የቀረው ግን በፈጣሪ እጅ ያለ ምስጢር ነው።

ከእንግዲህ አይዘገይም:- የዘመናት ፍጻሜ

መልአኩ ቀኝ እጁን ወደ ሰማይ አነሳና ከዘላለም እስከ ዘላለም ሕያው በሆነው፣ ሰማይንና ምድርን በፈጠረው አምላክ ስም ማለ። መሐላውም "ከእንግዲህ ወዲህ አይዘገይም" የሚል ነበር። ይህ ቃል በመከራ ውስጥ ላሉ አማኞች ትልቅ ተስፋ ነው። ዓለም በከፋት የምትቀጥልበት ጊዜ አብቅቶ፣ እግዚአብሔር ለባሪያዎቹ ለነቢያት እንደተናገረው የመንግሥቱ ምስጢር የሚፈጸምበት ሰዓት መቃረቡን ያበስራል። ሰባተኛው መልአክ መለከቱን በሚነፋበት

ቀን፣ የዘመናት ናፍቆትና የእግዚአብሔር ዕቅድ ሁሉ ወደ ፍጻሜው ይደርሳል።

የቃሉ ጣዕምና የሆድ መራርነት

በዚህ ክፍል ውስጥ እጅግ አስገራሚው ትዕይንት የሐንስ መጽሐፍን እንዲበላ የታዘዘበት መንገድ ነው። የሐንስ ወደ መልአኩ ሄዶ ትንሿን መጽሐፍ እንዲሰጠው ጠየቀ። መልአኩም "ውሲድና ብላት፤ በሆድህ መራር ትሆናለች፣ በአፍህ ግን እንደ ማር ትጣፍጣለች" አለው። የሐንስም መጽሐፍን ወስዶ በላት፤ ልክ እንደተባለው በአፉ እንደ ማር ጣፈጠችው፣ ሆዱ ውስጥ ግን መራር ሆነች።

ይህንን ጥልቅ መንፈሳዊ ትምህርት በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታካሚ እጅግ የሚጣፍጥ የፍራፍሬ ጭማቂ ተሰጠው እንበል። ጭማቂው በአፉ ውስጥ በጣም ይጣፍጣል፤ ነገር ግን በውስጡ የያዘው መድኃኒት ሆዱ ውስጥ ሲገባ በሽታውን ለመፈወስ ስለሚታገለው መራር ስሜት ይፈጥርበታል። የእግዚአብሔር ቃልም እንደዚሁ ነው። ተስፋውንና ፍቅሩን ስንሰማ በአፋችን እንደ ማር ይጣፍጠናል፤ ነገር ግን ቃሉ ስለ ዓለም ፍርድና ስለ ኃጢአተኞች ጥፋት የሚናገረው እውነት ወደ ውስጣችን ሲገባ፣ ለጠፉት ነፍሳት የምናዝንበት መራር ኃላፊነት ይሆንብናል። የሐንስም ይህንን ቃል ከበላ በኋላ በብዙ ሕዝቦችና ነገሥታት ላይ እንደገና ትንቢት እንዲናገር ታዘዘ።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ምዕራፍ አሥር የሚያስተምረን ታላቅ እውነት ቤተክርስቲያን በመጨረሻው ዘመን ያላትን አገልግሎት ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከመመለሱ በፊት፣ የእግዚአብሔር ቃል መራርም ይሁን ጣፋጭ ለዓለም ሁሉ መድረስ አለበት። ቃሉን ዝም ብለን የምናነበው ሳይሆን እንደ የሐንስ "የምንበላው" ማለትም ወደ ውስጣችን የምናስገባውና የሕይወታችን አካል የምናደርገው መሆን አለበት። ምንም እንኳን የፍርድ ቃል የሚያሳዝን ቢሆንም፣ የእግዚአብሔር ሉዓላዊነትና የዘመናት ፍጻሜ ግን አይቀሬ ነው። ዛሬም እኛ በታማኝነት የቃሉ ምስክሮች እንድንሆን ጌታ ይፈልጋል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

የመልአኩ ግርማ (ፀሐይ የመሰለ ፊት፣ የእሳት እግሮች) ስለ መልአክቱ አምላካዊ ክብደት ምን ይነግረናል?

መልአኩ አንዱን እግሩን በባሕር ሌላውን በምድር ላይ ማድረጉ ስለ ጌታ ዓለም አቀፋዊ ሥልጣን ምን ይገልጻል?

ሰባቱ ነገድጓዶች የተናገሩት እንዳይጻፍ መከልከሉ እግዚአብሔር ያልገለጠልን ምስጢሮች እንዳሉ እንዴት ያሳያል?

"ከእንግዲህ ወዲህ አይዘገይም" መባሉ ለትንቢቱ ፍጻሜ ምን ዓይነት አጣዳፊነት ይሰጣል?

የእግዚአብሔር ምስጢር "እንደ ተፈጸመ" መነገሩ ስለ ድነት ታሪክ ፍጻሜ ምን ያስተምረናል?

ጥቅልሷን መጽሐፍ "ሙብላት" የእግዚአብሔርን ቃል ወደ ሕይወት ማዋሃድ መሆኑን እንዴት እንረዳለን?

ቃሉ በአፍ ማር መሆኑ (መጽናኛው) እና በሆድ መራራ መሆኑ (ፍርዱ) ስለ ወንጌል ሁለት ገጽታዎች ምን ይነግረናል?

"ደግሞ ትንቢት ትናገር ዘንድ ይገባሃል" መባሉ ስለ ቀጣይ አገልግሎትና ኃላፊነት ምን ያስተምረናል?

የእግዚአብሔር ቃል በሕይወታችን ውስጥ የሚያመጣው ጣፋጭና መራራ ተሞክሮ ምንድን ነው?

የአገልግሎት ቃሉን ከመናገራችን በፊት በግላችን ማዋሃድ (ሙብላት) ለምን ያስፈልጋል?

**11:1-14:- ቤተ መቅደሱን መለካት እና ሁለቱ ምስክሮች
ምልከታ እና ትርጓሜ**

ዛሬ የምንመለከተው የራእይ መጽሐፍ ክፍል ቤተክርስቲያን በመከራ መካከል ስላለችበት ጥበቃና ስለ እውነት ምስክርነት የሚናገር እጅግ ጥልቅ ምስጢር ነው። የጽሕፈት እንደ በትር ያለ መለኪያ ዘንግ ተሰጠውና "ተነሰተሀ የእግዚአብሔርን መቅደስና መሠዊያውን በዚያም የሚሰግዱትን ለካ" ተባለ። ይህ መለካት ትልቅ ትርጉም አለው፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ቋንቋ አንድን ነገር መለካት ማለት ያ ነገር የእግዚአብሔር መሆኑን፣ በልዩ ጥበቃው ስር እንዳለና እርሱም እንደሚያውቀው ማረጋገጥ ነው።

የውስጡ መቅደስና የውጪው አደባባይ ምስጢር

ጌታ የጽሕፈትን መቅደሱን እንዲለካ ሲያዘው፣ የመቅደሱን ውጪያዊ አደባባይ ግን "ለአሕዛብ ተሰጥቷልና አትለካው" አለው። ይህ የሚያሳየው ቤተክርስቲያን በምድር ላይ ስትኖር ሥጋዊ አካል ለመከራና ለስደት (ለአሕዛብ መረገጥ) ተጋላጭ ሊሆን ቢችልም፣ እውነተኛው መንፈሳዊ ማንነቷና አምልኮዋ ግን በእግዚአብሔር የታጠረና የተጠበቀ መሆኑን ነው። አሕዛብ ቅድስቲቱን ከተማ ለ አርባ ሁለት ወራት (ለሦስት ዓመት ተኩል) ይረግጧታል። ይህም መከራው የተወሰነ ጊዜ እንዳለውና እግዚአብሔር ከፈቀደው በላይ እንደማይሄድ ያሳየናል።

ሁለቱ ምስክሮች:- የብርሃንና የኃይል ምንጮች

በዚህ መከራ መካከል እግዚአብሔር ዓለምን ያለ ምስክር አይተዋትም። "ለሁለቱ ምስክሮቹ ሥልጣን እሰጣለሁ" ይላል። እነዚህ ምስክሮች ማቅ ለብሰው (ለዓለም ኃጢአት በማዘን) ለ 1,260 ቀናት ትንቢት ይናገራሉ። እነርሱ በምድር ጌታ ፊት የሚቆሙ "ሁለቱ የወይራ ዛፎችና ሁለቱ መቅረዞች" ናቸው። የወይራ ዛፍ የማያልቅ የመንፈስ ቅዱስ ቅባት ምንጭ ሲሆን፣ መቅረዝ ደግሞ በጨለማ ውስጥ የሚበራ የእውነት ብርሃን ነው። ጠላቶቻቸው ሊጎዱቸው ቢፈልጉ እሳት ከአፋቸው ወጥቶ ይበላቸዋል፤ ዝናብ እንዳይዘንብ ሰማይን የመዝጋትና ውኃውን ወደ ደም የመለወጥ ሥልጣን አላቸው። ይህ የሙሴንና የኤልያስን አገልግሎት የሚያስታውስ ሲሆን፣ ቤተክርስቲያን በመጨረሻው ዘመን የምታደርገውን ብርቱና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የታጀበ ምስክርነት ይወክላል።

የመሸነፍ የሚመስል ሞትና የታላቁ ድል ዜና

ምስክሮቹ ምስክርነታቸውን ሲጨርሱ ከጥልቁ የሚወጣው አውሬ ይዋጋቸዋል፤ ያሸንፋቸውማል፤ ይገድላቸዋልም። በድናቸውም "በመንፈሳዊ አነጋገር ሰዶምና ግብፅ" በሚባለው ታላቅ ከተማ አደባባይ ይጣላል። ዓለም በእነርሱ ሞት ደስ ይላታል፤ ስጦታም ይለዋወጣሉ፤ ምክንያቱም እነዚህ ነቢያት የሰዎችን ሕሊና ይረብሹና ኃጢአታቸውን ይገስጹ ነበርና።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ በጨለማ ቤት ውስጥ የሚኖር ሰው የፀሐይን ብርሃን ሲያይ ዓይኑ ስለሚሳቅበት ብርሃኑን እንደሚጠላ ሁሉ፤ ዓለምም የእግዚአብሔርን እውነት ስለምትጠላ ምስክሮቹ ሲጠፉ ትደሰታለች። ነገር ግን ይህ የዓለም ደስታ ለአጭር ጊዜ ብቻ ነው። ከሦስት ቀን ተኩል በኋላ የእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋስ ገባባቸውና በእግራቸው ቆሙ፤ የሚመለከቷቸውም ሁሉ ታላቅ ፍርሃት ወደቀባቸው።

ወደ ሰማይ መነጠቅና የመለኮታዊ ፍርድ ምላሽ

ከሰማይ "ወደዚህ ውጡ" የሚል ታላቅ ድምፅ ሰሙና ጠላቶቻቸው እያየአቸው በደመና ወደ ሰማይ ወጡ። ያን ጊዜ ታላቅ የምድር መንቀጥቀጥ ሆነ፤ የከተማይቱም አሥረኛ እጅ ወደቀ። ሰባት ሺህ ሰዎችም በመንቀጥቀጡ ሞቱ። የተረፉትም ፈርተው ለሰማይ አምላክ ክብር ሰጡ። ይህ ሁለተኛው ወዮታ ማለፉንና ሦስተኛው ወዮታ (የመጨረሻው ፍርድ) በቶሎ እንደሚመጣ ያበስራል።

እነዚህ ምስክሮች የሚያስተምሩን ታላቅ እውነት ቢኖር፤ የእግዚአብሔር ምስክር በምድር ላይ ሊገደል ቢችልም ሊሸነፍ ግን እንደማይችል ነው። እውነት ለጊዜው የተቀበረች ቢመስልም፤ በጌታ ኃይል ግን ዳግመኛ ትነሳለች። ዛሬም እኛ በዓለም ፊት የእውነት ምስክሮች እንድንሆን ጌታ ይፈልጋል፤ መጨረሻችንም እንደ ምስክሮቹ የክብር መነጠቅና ከጌታ ጋር መሆን ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

መቅደሱን መለካት የእግዚአብሔር ሕዝብ በመንፈሳዊ መጠበቃቸውን እንዴት ያሳያል?

አሕዛብ ቅድስቲቱን ከተማ ለ42 ወራት መርገጣቸው ስለ ቤተ ክርስቲያን ምድራዊ መከራ ምን ይነግረናል?

ሁለቱ የወይራ ዛፎችና መቅረዞች መባላቸው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ስለሚደረግ ምስክርነት ምን ይገልጻል?

ምስክሮቹ ጠላቶቻቸውን በእሳት የሙብላት ሥልጣን መሰጠታቸው ስለ ምስክርነቱ ኃይል ምን ይነግረናል?

ምስክርነታቸውን "ከፈጸሙ በኋላ" መገደላቸው እግዚአብሔር ለባሪያዎቹ ስላለው የጥበቃ ገደብ ምን ያስተምረናል?

ዓለም በሞታቸው ደስ መሰኘቷ ወንጌል ለዓለም ያለውን አስቸጋሪነት እንዴት ያሳያል?

ከሦስት ቀን ተኩል በኋላ የሕይወት መንፈስ መግባቱ ስለ ትንሣኤ ተስፋችን ምን ያረጋግጣል?

ወደ ሰማይ በደመና መውጣታቸው ስለ መጨረሻው የቅዱሳን ክብር ምን ይነግረናል?

በታላቁ የመሬት መንቀጥቀጥ ሰዎች መፍራታቸውና ለእግዚአብሔር ክብር መስጠታቸው ስለ ፍርድ ውጤት ምን ያስተምረናል?

11:15-19:- ሰባተኛው መለከት እና ሰማያዊው አዋጅ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ በመጽሐፈ ራኦይ ጥናታችን እጅግ ወደሚቀጥለው ታላቅ ምዕራፍ እናመራለን። ሰባተኛው መልአክ መለከቱን ሲነፋ በሰማይ የተሰማው ድምፅ እንደ ቀደሙት መለከቶች የወዮታና የፍርድ ድምፅ ሳይሆን፣ የድልና የደስታ ታላቅ ጩኸት ነበር። ይህ መለከት የዓለም ታሪክ አቅጣጫ ተለውጦ፣ የመንግሥታት ሁሉ ባለቤትነት ወደ እውነተኛው ጌታ የተዛወረበትን መለከታዊ አዋጅ የሚያስበር ነው።

የባለቤትነት ለውጥና የታላቁ ንጉሥ ግርማ

ሰባተኛው መለከት ሲነፋ በሰማይ "የዓለም መንግሥት ለጌታችንና ለእርሱ ለክርስቶስ ሆነች፤ እርሱም ለዘላለም እስከ ዘላለም ይነግሣል" የሚል ታላቅ ድምፅ ተሰማ። ይህ ማለት እስከ ዛሬ በሰማይና በክፉዎች እጅ የተመዘበረችው ዓለም፣ አሁን ወደ እውነተኛው ፈጣሪዋና ገዥዋ ተመልሳለች ማለት ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ በአመፅ የተያዘች ከተማን አስቡ። ሕዝቧ ሲሰቃይ፣ ሀብቷ ሲዘረፍና በጨለማ ውስጥ ስትኖር ቆይታለች። ድንገት ግን እውነተኛው ንጉሥ በታላቅ ኃይል መጥቶ አማጊያኑን አስወገደና የከተማዋን ቁልፍ ተረከበ። በዚያን ጊዜ በከተማዋ አደባባዮች ሁሉ "ነፃ ወጣን! ንጉሣችን ነገሠ!" የሚል ጩኸት እንደሚሰማ ሁሉ፣ በሰማይም የሆነው በትክክል ይህ ነው። ይህ አዋጅ ክርስቶስ በሁሉ ላይ ያለውን ፍጹም ሥልጣን የሚያረጋግጥ ነው።

የሃያ አራቱ ሽማግሌዎች የአምልኮ ምላሽ

ይህ አዋጅ ሲታወጅ በእግዚአብሔር ፊት በዙፋኖቻቸው ተቀምጠው የነበሩት ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች ዝም ብለው አልተመለከቱም። ይልቁንም በግንባራቸው ተደፍተው ለእግዚአብሔር ሰጉዱ። "ያለህና የነበርህ ጌታ እግዚአብሔር ሆይ... ታላቁን ኃይልህን ስለያዝህና ስለነገሥህ እናመሰግንሃለን" አሉ።እዚህ ጋር ልብ ሊባል የሚገባው ነገር "ኃይልህን ስለያዝህ" የሚለው ቃል ነው።

እግዚአብሔር ኃይል አጥቶ ኖሮ ሳይሆን፣ ለሰዎችና ለሰይጣን የሰጠው የፈቃድ ጊዜ አብቅቶ አሁን መለኮታዊ ጣልቃ ገብነቱን በይፋ የጀመረበትን ሰዓት ያሳያል። አምልኮ ሁልጊዜም እግዚአብሔር ማንነቱንና ኃይሉን ሲገልጥ የሚሰጥ ተገቢ ምላሽ ነው።

ፍርድ ለክፉዎች፣ ሽልማት ለቅዱሳን

በቁጥር 18 ላይ ሰማያዊው ዝማሬ የፍርድና የሽልማትን ሚዛን ያሳየናል። አሕዛብ በንዴት ተቆጥተው ነበር፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር የቁጣ ቀን መጣ። ይህ ቀን ለሁለት ወገኖች ሁለት የተለያየ ውጤት አለው። ለአመጸኞችና "ምድርን ለሚያጠፉ" ጥፋት ሲሆን፤ ለእግዚአብሔር ባሪያዎች፣ ለነቢያት፣ ለቅዱሳንና ስሙን ለሚፈሩት ለታናናሾችና ለታላላቆች ደግሞ "ዋጋቸውን" (ሽልማታቸውን) የሚቀበሉበት ጊዜ ነው።

እግዚአብሔር ማንንም አይረሳም። በሰው ዓይን ተለይተው የማይታወቁት "ታናናሾች" እንኳን ሳይቀሩ፣ ለጌታ ስም ብለው ያደረጉት ጥቂት ነገር ሳይረሳ ሰማያዊ አክሊል ይደፉበታል። ይህ ክፍለ ዘመን በሰው ልጆች ግፍ ሲታመስ ቢቆይም፣ መጨረሻው ግን መለኮታዊ ፍትሕ የሚነግሥበትና ታማኞች የሚከበሩበት ይሆናል።

የተከፈተው መቅደስና የኪዳኑ ታቦት

በመጨረሻም የሐንስ አስደናቂ ትዕይንት አየ፤ በሰማይ ያለው የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ። በመቅደሱም ውስጥ "የኪዳኑ ታቦት" ታየ። በብሉይ ኪዳን ታቦት የእግዚአብሔር መገኘትና የታማኝነቱ ምልክት ነበረ። አሁን በሰማይ መታየቱ፣ እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር የገባውን ቃል ኪዳን ፈጽሞ እንዳልረሳና በመከራው መካከል ሁሉ ከእነርሱ ጋር እንደነበረ የሚያረጋግጥ ሰማያዊ ማኅተም ነው።

ያን ጊዜ መብረቅ፣ ድምፅ፣ ነጎድጓድ፣ የምድር መንቀጥቀጥና ታላቅ በረዶ ሆነ። እነዚህ ሁሉ መለኮታዊ ግርማው በምድር ላይ ተጽዕኖ ማሳደር መጀመሩን የሚያሳዩ ምልክቶች ናቸው። ሰባተኛው መለኮት የሰላም ብቻ ሳይሆን፣ የክፋት ግዛት ሙሉ በሙሉ የሚናወጥበትና የእግዚአብሔር መንግሥት የማይናወጥ መሠረት የምትጥልበት ታላቅ ድምፅ ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የሰባተኛው መለኮት ትርጓሜ የሚያስተምረን ታሪክ መጨረሻ እንዳለውና ያ መጨረሻም በክርስቶስ ድል እንደሚደመደም ነው። ዓለም ዛሬ በብዙ ፖለቲካዊና ማኅበራዊ ቀውሶች ውስጥ ብትሆንም፣ የመጨረሻው ቃል ግን የጌታችን ነው። እኛ አማኞች ሽልማታችንን የምንቀበልበት፣ እንባችን የሚታበስበትና ከጌታችን ጋር ለዘላለም የምንነግሥበት ቀን ቀርቧል። ስለዚህ "ታናናሾችም" ብንሆን በታማኝነት መቆም ይገባናል፤ ምክንያቱም የኪዳኑ ታቦት በሰማይ ይታያልና—ጌታ ቃሉን ይጠብቃል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"የዓለም መንግሥት ለጌታችን ሆነች" የሚለው አዋጅ ዛሬ በዓለም ለሚታዩት መንግሥታት ምን ዓይነት ምላሽ ነው?

ክርስቶስ ለዘላለም እንደሚነግሥ መታወጁ ስለ መጨረሻው ተስፋችን ምን ያረጋግጣል?

ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በግንባራቸው መውደቃቸው ስለ ሰማያዊ አምልኮ ጥልቀት ምን ያስተምረናል?

አሕዛብ መቆጣታቸውና የእግዚአብሔር ቁጣ መምጣቱ ስለ መጨረሻው ግጭት ምን ይነግረናል?

ለባሪያዎቹና ለቅዱሳኑ ዋጋ የሚሰጥበት ጊዜ መሆኑ ለታማኝነታችን ምን ዓይነት ማበረታቻ ይሰጣል?

"ምድርንም የሚያጠፉትን የምታጠፋበት ዘመን" መባሉ ስለ እግዚአብሔር ፍትሕ ምን ያስተምረናል?

በሰማይ የእግዚአብሔር መቅደስ መከፈቱ ስለ ምስጢራት መገለጥ ምን ይነግረናል?

የቃል ኪዳኑ ታቦት መታየቱ እግዚአብሔር የገባውን ቃል እንደማይረሳ እንዴት ያሳያል?

መብረቅ፣ ድምፅና ነጐድጓድ የእግዚአብሔርን መገኘት ግርማ እንዴት ይገልጻሉ?

ሰባተኛው መለከት የድል መለከት መሆኑ በታሪክ መጨረሻ ላይ ለሚኖረን ተስፋ ምን አስተዋጽኦ አለው?

ምዕራፍ 12-14:- ታላቁ መንፈሳዊ ውጊያ እና አውሬዎቹ

12:1-17:- ሴቲቱ፣ ሕፃኑ እና ዘንዶው

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ውድ የጌታ ቤተሰቦች! ዛሬ የምንመለከተው የራእይ መጽሐፍ አሥራ ሁለተኛ ምዕራፍ፣ በመጽሐፉ ውስጥ ካሉ እጅግ ቁልፍና መሠረታዊ ክፍሎች አንዱ ነው። እስካሁን መለኮቶችንና ማኅተሞችን ስናይ ቆይተናል፤ አሁን ግን መጋረጃው ተገልጦ ከሚታየው ዓለም በስተጀርባ ያለውን ታላቅ መንፈሳዊ ውጊያ እንመለከታለን። የጎረቤት በሰማይ ታላቅ ምልክት አየ፤ ይህ ምልክት የታሪክን መጀመሪያና መጨረሻ የሚያገናኝ መለኮታዊ ድራማ ነው።

ቡብርሃን የተጎናጸፈችው ሴትና ሰማያዊው ወራሽ

የጎረቤት መጀመሪያ ያያት ሴት ፀሐይን ተጎናጽፋ፣ ጨረቃ ከእግሮቿ በታች ያለላት፣ በራስዋም ላይ የአሥራ ሁለት ከዋክብት አክሊል የደፋች ነበረች። ይህች ሴት ምድራዊት ሴትን ብቻ ሳይሆን፣ የእግዚአብሔርን ሕዝብ (እስራኤልንና ቤተክርስቲያንን) ትወክላለች። ፀሐይና ጨረቃ ግርማዋን ሲገልጡ፣ አሥራ ሁለቱ ከዋክብት ደግሞ የአሥራ ሁለቱን የእስራኤል ነገዶችና የአሥራ ሁለቱን ሐዋርያት ሙሉነት ያሳያሉ። ሴቲቱ በምጥ ተይዞ ስትጮህ እናያለን፤ ይህም ዓለም መድኃኒቷን (ክርስቶስን) ለመውለድ ያለፈችበትን የመከራና የተስፋ ዘመን ያሳያል። ሕፃኑም ተወለደ፤ እርሱም አሕዛብን ሁሉ በብረት በትር የሚገዛው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ሕፃኑም ወደ እግዚአብሔርና ወደ ዙፋኑ ተነጠቀ፤ ይህም የጌታችንን ዕርገትና ድል አድራጊነት ያረጋግጣል።

ታላቁ ቀይ ዘንዶና የጥፋት ሴራ

በዚህ አስደናቂ ትዕይንት መካከል ሌላ ምልክት ታየ፤ ሰባት ራሶችና አሥር ቀንዶች ያሉት፣ በራሶቹም ላይ ሰባት አክሊሎች የደፉ ታላቅ ቀይ ዘንዶ ተገለጡ። ይህ ዘንዶ ጥንተ አብሳሪው ሰይጣን መሆኑን ቃሉ ይነግረናል። ቀይ መሆኑ ነፍስ ገዳይነቱንና ጨካኝነቱን ሲያሳይ፣ ሰባት ራሶቹና አሥር ቀንዶቹ ደግሞ በምድር መንግሥታት ላይ ያለውን ተንኮልና ኃይል ይገልጣሉ። ዘንዶው ሴቲቱ የምትወልደውን ሕፃን ገና ሲወለድ ሊበላው በፊቷ ቆሞ ነበር። ይህ በታሪክ ውስጥ ሄሮድስ ሕፃኑን ኢየሱስን ለመግደል ካደረገው ሙከራ ጀምሮ፣ ሰይጣን የእግዚአብሔርን

የማዳን ዕቅድ ለማደናቀፍ የሚያደርገውን የማያቋርጥ ጥረት ያሳያል። ነገር ግን ሰይጣን ሕፃኑን ሊነካው አልቻለም፤ ሕፃኑ ወደ ዙፋኑ ሄዷልና።

በሰማይ የሆነው ጦርነትና የድል ስልት

በመቀጠል በሰማይ ታላቅ ጦርነት ሆነ። ቅዱስ ሚካኤልና መላእክቱ ከዘንዶውና ከመላእክቱ ጋር ተዋጉ። ዘንዶው ድል ተነሳና መቆሚያ ስፍራ አጣ፤ ወደ ምድርም ተጣለ። ያን ጊዜ በሰማይ ታላቅ የድል ዝማሬ ተሰማ። አማኞች ሰይጣንን እንዴት ድል እንደነሱት የሚገልጠው ቁጥር 11 እጅግ ወሳኝ ነው፡- "እነርሱም ከበጉ ደም የተነሳና ከምስክራቸው ቃል የተነሳ ድል ነሱት፤ ነፍሳቸውንም እስከ ሞት ድረስ አልወደዱም።"

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ወታደር ወደ ጦር ግንባር ሲሄድ የሚታመነው በገዛ ጉልበቱ ሳይሆን በያዘው መሣሪያ ጥራትና በቆራጥነቱ እንደሆነ ሁሉ፣ አማኞችም ሰይጣንን የሚያሸንፉት በሦስት መሣሪያዎች ነው፡- በመጀመሪያ በክርስቶስ ደም (በኃጢአት ይቅርታ)፣ በሁለተኛው በሚናገሩት የእውነት ቃል (በምስክርነት)፣ በሦስተኛው ደግሞ ለጌታ ሲሉ ሕይወታቸውን እስከመስጠት በሚደርስ ፍቅር ነው። ሰይጣን አሁን ወደ ምድር ተጥሏል፤ ዘመኑ አጭር መሆኑን ስላወቀ በታላቅ ቁጣ ተሞልቶ ወደ እኛ መጥቷል።

የንስር ክንፎችና የመለኮታዊ ጥበቃ በረሃ

ዘንዶው ወደ ምድር በተጣለ ጊዜ ያቺን ወንድ ልጅ የወለደችውን ሴት አሳደዳት። ነገር ግን ሴቲቱ ከእባቡ ፊት ርቃ ወደ ስፍራዋ እንድትበር የታላቁ ንስር ሁለት ክንፎች ተሰጧት። እዚያም በበረሃ ውስጥ ለሦስት ዓመት ተኩል (1,260 ቀናት) እንድትጠበቅ ሆነ። ይህ "የንስር ክንፍ" እግዚአብሔር ለሕዝቡ የሚያደርገውን ተአምራዊ ጥበቃ ያሳያል። ዘንዶው ሴቲቱን በውኃ ጎርፍ ሊያስጥማት ቢሞክርም፣ ምድር ግን አፏን ከፍታ ጎርፉን ዋጠችውና ረዳቻት።

ይህ ታሪክ የሚያስተምረን ጌታ ሰይጣንን በሰማይ እንዳሸነፈው ሁሉ፣ እኛም በምድር ላይ በመከራ መካከል ብናልፍም የእግዚአብሔር ጥበቃ ከእኛ ጋር እንደሆነ ነው። ዘንዶው በሴቲቱ ላይ ተቆጥቶ የቀሩትን ዘሮቿን (የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ የሚጠብቁትንና የኢየሱስ ምስክር ያላቸውን) ሊዋጋ ወጣ። ውጊያው ዛሬም ቀጥሏል፤ ነገር ግን ድሉ አስቀድሞ በበጉ ደም

ተረጋግጧል። እኛም በዚያ የድል ስልት ከጻፍን ዘንድው በእግራችን ስር ይቀጠቀጣል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ሴቲቱ ፀሐይን ተጎናጽፋ መታየቷ ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ ሰማያዊ ክብር ምን ይነግረናል?

ዘንዶው በሰባት ራሶችና ዐሥር ቀንዶች መገለጹ ስለ ሰይጣን ኃይልና ጥፋት ምን ያስጠነቅቃል?

ሕፃኑ "ቡብረት በትር" እንደሚገዛ መነገሩ ስለ ክርስቶስ ፍጹም ገዥነት ምን ያረጋግጣል?

ሴቲቱ ወደ በረሃ መሸሸጓና እግዚአብሔር መመገቧ በመከራ ውስጥ ስላለው መለኮታዊ ጥበቃ ምን ያስተምረናል?

ሚካኤልና መላእክቱ ከዘንዶው ጋር መዋጋታቸው ስለ ሰማያዊው ጦርነት ምን ይገልጻል?

ሰይጣን "ወንድሞችን የሚከሰ" መባሉ ለጸሎት ሕይወታችንና ለጽድቃችን ምን ዓይነት ንቃት ይሰጣል?

አማኞች ሰይጣንን "በቡን ደምና በምስክራቸው ቃል" አሸነፉት መባሉ ለድላችን መሣሪያዎቹ ምንድን ናቸው?

ሰይጣን "ዘመኑ ጥቂት እንደ ሆነ አውቆ" በታላቅ ቁጣ መውረዱ ዛሬ በዓለም ለሚታየው ክፋት ምን ማብራሪያ ይሰጣል?

ምድር ሴቲቱን መርዳቷ (ውኃውን መዋጧ) እግዚአብሔር ፍጥረትን ለሕዝቡ ጥበቃ እንዴት እንደሚጠቀም ያሳያል?

የዘንዶው ጦርነት በሴቲቱ ዘሮች (አማኞች) ላይ መሆኑ ለእኛ ምን ዓይነት መንፈሳዊ ዝግጁነት ይጠይቃል?

13:1-10:- ከባሕር የወጣው አውሬ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ የምንመለከተው የራእይ መጽሐፍ አሥራ ሦስተኛ ምዕራፍ፣ በዓለም ላይ ስለሚነሳውና ሰይጣን ለገዛ ዓላማው ስለሚጠቀምበት ታላቅ ኃይል የሚናገር ነው። የጉሕን በባሕር አሸዋ ላይ ቆሞ ሳለ፣ አንድ እጅግ የሚያስፈራ አውሬ ከባሕር ሲወጣ አየ። በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ውስጥ ባሕር ብዙውን ጊዜ የሚናወጠውንና በብጥብጥ ውስጥ ያለውን የሰው ልጅ ወይም አሕዛብን ይወክላል። ይህ አውሬ ከመረጋጋት ሳይሆን ከዓለም ምስቅልቅል መካከል የሚወጣ ፖለቲካዊና ወታደራዊ ኃይል ነው።

የአውሬው አስፈሪ ገጽታና የኃይሉ ምንጭ

አውሬው አሥር ቀንዶችና ሰባት ራሶች ነበሩት፤ በቀንዶቹም ላይ አሥር አክሊሎች ነበሩ። በራሶቹም ላይ የሰድብ ስም ነበረበት። የአውሬው መልክ ነብርን ይመስላል፤ እግሮቹ የድብ እግሮች፣ አፉም የአንበሳ አፍ ነበሩ። ይህ ምስል በትንቢተ ዳንኤል ምዕራፍ ሰባት ላይ የምናያቸውን አራት አራዊት ውህደት ይመስላል። ይህም ማለት ይህ አውሬ የቀደሙት ዓለም አቀፍ መንግሥታት የነበራቸውን ጭካኔ፣ ኃይልና ጥፋት አጠቃልሎ የያዘ የመጨረሻው የክፋት ግዛት ነው። ታላቁ ዘንዶ (ሰይጣን) የገዛ ኃይሉን፣ ዙፋኑንና ታላቅ ሥልጣኑን ለዚህ አውሬ ሰጠው። ይህም የሚያሳየው አውሬው በምድር ላይ የሚያደርገው እንቅስቃሴ ሁሉ በስተጀርባው የሰይጣን እቅድ ያለበት መሆኑን ነው።

የሐሰተኛው ትንሣኤና የዓለም መደነቅ

ከአውሬው ራሶች አንዱ ለሞት የሚያደርስ ቁስል ደርሶበት ነበር፤ ነገር ግን ያ ለሞት የሚያደርሰው ቁስሉ ተፈወሰ። ይህ ትዕይንት ዓለምን ሁሉ አስገረመ። ሰይጣን ሁልጊዜ የእግዚአብሔርን ሥራ ለመምሰልና ለማስመሰል ይጥራል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሞቶ እንደተነሳ ሁሉ፣ ይህ አውሬም የሐሰት ትንሣኤ በማድረግ ሰዎችን ለማሳሳት ይሞክራል። ዓለምም በአውሬው ግርማና ተአምር ተደንቃ ተከተለችው። "ለአውሬው ሥልጣን የሰጠውን ዘንዶ ሰገዱለት፤ አውሬውንስ የሚመስለው ማን ነው? እርሱንስ ሊዋጋ ማን ይችላል? እያሉ ለአውሬው ሰገዱለት" ይላል። ሰዎች እውነተኛውን አምላክ ትተው ለኃይልና ለግርማ መገዛት መጀመራቸውን ያሳየናል።

የድፍረት ቃልና የቅዱሳን መከራ

አውሬው ታላቅ ነገርንና ስድብን የሚናገርበት አፍ ተሰጠው። እግዚአብሔርን፣ ስሙንና ማደሪያውን፣ በሰማይም የሚኖሩትን ሊሰድብ አፍን ከፈተ። ለአርባ ሁለት ወራት (ለሦስት ዓመት ተኩል) እንዲሠራ ሥልጣን ተሰጠው። የሚገርመው ግን "ቅዱሳንን ይዋጋ ዘንድ ድልም ይነሳቸው ዘንድ ተሰጠው" የሚለው ቃል ነው። ይህ ማለት በሥጋዊው ዓለም አማኞች መከራ ሊቀበሉ፣ ሊታሰሩና ሊገደሉ ይችላሉ ማለት ነው። በነገድ፣ በወገን፣ በቋንቋና በሕዝብ ሁሉ ላይ ሥልጣን ተሰጠው። ስማቸው ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ በታረደው በግ የሕይወት መጽሐፍ ያልተጻፈ ሁሉ ለአውሬው ይሰግዳሉ። የእኛ ዋስትና ያለው በጉልበታችን ሳይሆን ስማችን በበጉ መጽሐፍ መጻፉ ላይ ነው።

የቅዱሳን ትዕግሥትና እምነት

ይህ ክፍል የሚደመደመው ለቤተክርስቲያን በተሰጠ ታላቅ ማስጠንቀቂያና ማበረታቻ ነው። "የሚሚረክ ቢኖር ወደ ምርኮ ይሄዳል፤ በሰይፍ የሚገድል ቢኖር በሰይፍ እንዲገደል ይገባዋል" ይላል። ይህ ማለት አማኞች በዚህ አስቸጋሪ ዘመን በገዛ ጉልበታቸው ወይም በዓለማዊ መሣሪያ ሊዋጉ አይገባም ማለት ነው። የቅዱሳን ድል የሚገኘው በዓመፅ ሳይሆን በጽናት ነው። "የቅዱሳን ትዕግሥትና እምነት በዚህ ነው" ይላል።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅ ማዕበል መጥቶ ዛፎችን ሲያናውጥ፣ ጠንካራ መስለው የማይታጠፉት ዛፎች ተነቅለው ይወድቃሉ፤ ነገር ግን ለንፋሱ የሚታዘዙትና ሥር የሰደዱት ተክሎች ማዕበሉ እስኪያልፍ በትዕግሥት ቆይተው እንደገና ይለመልማሉ። አማኞችም በዚህ በአውሬው ዘመን መትረፍ የሚችሉት በታላቅ ትዕግሥትና በእግዚአብሔር ላይ ባላቸው ጽኑ እምነት ብቻ ነው። ጌታችን ሁሉን ያውቃል፤ በመጨረሻም ፍርዱ ለእኛ ወገን እንደሚሆን አንጠራጠርም።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

አውሬው ከባሕር መውጣቱ ስለ ዓለማዊ ግርግርና መንግሥታት መነሻ ምን ይነግረናል?

ዘንዶው (ሰይጣን) ኃይሉንና ዙፋኑን ለአውሬው መስጠቱ ስለ ፖለቲካዊ ኃይላት በስተጀርባ ስላለው ተጽዕኖ ምን ያስተምረናል?

አንዱ ራሱ ታርዶ መዳኑ (Counterfeit Resurrection) ሰይጣን የክርስቶስን ሥራ ለመምሰል የሚያደርገውን ሙከራ እንዴት ያሳያል?

ዓለም ሁሉ "አውሬውን ማን ይተካከለዋል?" ማለቷ ስለ ሰው ልጅ ለኃይል ያለው አድናቆት ምን ይነግረናል?

ለአርባ ሁለት ወራት የሚቆይ የስድብ አፍ መሰጠቱ ስለ እግዚአብሔር ትዕግሥትና ገደብ ምን ያስተምረናል?

በቅዱሳን ላይ ጦርነት እንዲያደርግና እንዲያሸንፍ መፈቀዱ ስለ ምድራዊ ሽንፈትና ሰማያዊ ድል ምን ዓይነት ግንዛቤ ይሰጣል?

ስማቸው በሕይወት መጽሐፍ ያልተጻፈ ሁሉ መስገዳቸው ስለ ምርጫችን ክብደት ምን ይነግረናል?

"የቅዱሳን ትዕግሥትና እምነት በዚህ ነው" መባሉ በመከራ ውስጥ ያለንን ጽናት እንዴት ይፈትናል?

በአውሬው ባሕርይ (ነብር፣ ድብ፣ አንበሳ) ውስጥ የሚታየው ጨካኝነት ዛሬ ባሉ ሥርዓቶች እንዴት ይገለጣል?

ለመንግሥታትና ለሥልጣን ያለን ታማኝነት ወሰን ሊኖረው የሚገባው እስከ ምን ድረስ ነው?

13:11-18:- ከምድር የወጣው አውሬ እና የ666 ምስጢር

ምልከታ እና ትርጓሜ

ባለፈው ጥናታችን ከባሕር የወጣውንና ምድራዊ ፖለቲካዊ ኃይልን የሚወክለውን አውሬ ተመልክተናል። ዛሬ ደግሞ ይበልጥ ረቂቅና አደገኛ የሆነውን፣ ከምድር የሚወጣውን ሁለተኛውን አውሬ እንመረምራለን። ይህ አውሬ በመጽሐፈ ራእይ በኋላ ላይ "ሐሰተኛው ነቢይ" ተብሎ ይጠራል። የመጀመሪያው አውሬ በጉልበትና በጭካኔ ሲገዛ፣ ይህኛው ግን በሃይማኖታዊ መልክና በማታለል የሰዎችን ልብ ወደ ስሕተት ይመራል።

ትሕትና የለበሰው አሳቾ

የሐንስ ይህ አውሬ ከምድር ሲወጣ አየው፤ እንደ በግም ያሉ ሁለት ቀንዶች ነበሩት። በግ የየዋህነትና የክርስቶስ ምልክት ነው። ይህ የሚያሳየው አውሬው በመጀመሪያ ሲመጣ እንደ ሰላም ሰባኪ፣ እንደ መልካም መሪ ወይም እንደ መንፈሳዊ ሰው መስሎ መሆኑን ነው። ነገር ግን እንደ ዘንዶ ይናገር ነበር። ንግግሩ የሰይጣን ክፋትና ስድብ የተሞላበት ነው። እውነተኛ ማንነቱ የሚታወቀው በመልኩ ሳይሆን በንግግሩና በሥራው ነው። ዛሬም ቢሆን ብዙ ነገሮች በውጭ መልካም ቢመስሉም፣ ውስጣቸው ግን የዘንዶው ድምፅ ያለባቸው ሊሆኑ ስለሚችሉ መንፈሳዊ ንቃት ያስፈልገናል።

የሐሰት ተአምራትና የዓለም መደነቅ

ይህ ሁለተኛ አውሬ የመጀመሪያውን አውሬ የሚያገለግል ሲሆን፣ ሰዎች ሁሉ ለመጀመሪያው አውሬ እንዲሰግዱ ያደርጋል። ሰዎችን ለማሳሳትም ታላላቅ ተአምራትን ያደርጋል፤ እንዲያውም እሳት ከሰማይ ወደ ምድር እስኪወርድ ድረስ ታላቅ ምልክት ያሳያል። ይህ የሚያሳየው ሰይጣን የእግዚአብሔርን ኃይል ለመምሰል (ኮፒ ለማድረግ) እንደሚሞክር ነው። ኤልያስ እውነተኛ አምላክን ለመግለጥ እሳት ከሰማይ እንዳወረደ ሁሉ፣ ይህ አሳቾም ሰዎችን በሐሰት ተአምር ለማስገደድ ይጥራል።

ይህንን ሁኔታ በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታዋቂ የንግድ ድርጅት ጥራት የሌለውን ዕቃ ለመሸጥ በሚያብረቀርቅ ማሸጊያና በሚያታልል ማስታወቂያ እንደሚጠቀም ሁሉ፣ ሐሰተኛው ነቢይም ሰዎችን ወደ አውሬው አምልኮ የሚስበው በሚያዩት ተአምርና በሚሰሙት

የሐሰት ተስፋ ነው። ለእውነት ፍቅር የሌላቸው ሁሉ በዚህ ማታለል ውስጥ ይወድቃሉ።

የአውሬው ምስልና የግዳጅ አምልኮ

አውሬው በምድር ለሚኖሩት "ለቆሰለው አውሬ ምስልን አድርጉ" በማለት ያዝዛል። ለምስሉም እስትንፋስ እንዲሰጠውና ምስሉ እንዲናገር የማድረግ ሥልጣን ይሰጠዋል። ይህ ምናልባትም በቴክኖሎጂ ወይም በረቂቅ ጥበብ የሚደረግና ሰዎች ሁሉ ለአውሬው መንግሥት እንዲንበረከኩ የሚያደርግ ሥርዓት ሊሆን ይችላል። ለምስሉ የማይሰግዱ ሁሉ እንዲገደሉ ትእዛዝ ይወጣል። ይህ በታሪክ ውስጥ ነቡከደነፆር ካቆመው የወርቅ ምስል ጋር ይመሳሰላል፤ ዛሬም ዓለም የራሷን ጣዖታት አቁማ ካልሰገዳችሁልኝ ትላለች።

የ666 ምስጢርና የኢኮኖሚ ግፊት

በጣም አነጋጋሪው ክፍል "የአውሬው ምልክት" ጉዳይ ነው። ታናናሾችና ታላላቆች፣ ባለጸጎችና ድሆች፣ ጌቶችና ባሪያዎች ሁሉ በቀኝ እጃቸው ወይም በግንባራቸው ላይ ምልክት እንዲቀበሉ ይገደዳሉ። ይህ ምልክት (የአውሬው ስም ወይም የስሙ ቁጥር) የሌለው ማንም ሊዝ ወይም ሊሸጥ አይችልም። ይህ ማለት አምልኮውን ከዕለት ተዕለት ኑሮና ከኢኮኖሚ ጋር ማያያዝ ነው። ሰዎች "ለመኖር" ሲሉ እምነታቸውን አሳልፈው እንዲሰጡ ግፊት ይደረግባቸዋል። የአውሬው ቁጥር ስድስት መቶ ስድሳ ስድስት (666) ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ሰባት (7) የፍጽምና የእግዚአብሔር ቁጥር ሲሆን፣ ስድስት (6) ደግሞ የሰው ቁጥርና የጎደሎነት ምልክት ነው። 666 ማለት ምንም ያህል ቢደጋገም ፈጽሞ ወደ ሰባት የማይደርስ፣ መለኮታዊነት የሌለው የሰውና የሰይጣን ጥረት ማለት ነው። ይህ ቁጥር የሚያሳየው አውሬውና መንግሥቱ ምንም ያህል ኃይል ቢመስሉም፣ በእግዚአብሔር ፊት ግን ጎደሎና ውድቅ መሆኑን ነው።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የዚህ ክፍል ዋነኛ መልእክት "መታመንህ ለማን ነው?" የሚል ነው። ሰይጣን ሰዎችን ለማሳሳት ሃይማኖትን፣ ተአምራትንና የኢኮኖሚ ጫናን ይጠቀማል።

በቀኝ እጅ ወይም በግንባር ላይ የሚደረገው ምልክት የአስተሳሰባችን (ግንባር) እና የተግባራችን (እጅ) ተገዥነት ለማን እንደሆነ ያሳያል። እኛ አማኞች ግን አስቀድመን በመንፈስ ቅዱስ የታተምን በመሆናችን፣ ለምድራዊ ጥቅምና ለሐሰት ተአምራት ተሸንፈን የአውሬውን ምልክት ልንቀበል አይገባም። ጥበባችንና ማስተካካሻችን ያለው በበጎ ደም መታመን ላይ ብቻ ነው።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

አውሬው እንደ በግ ቀንዶች ኖሮት እንደ ዘንዶ መናገሩ ስለ ማታለልና ግብዝነት ምን ያስተምረናል?

ታላላቅ ምልክቶችና እሳትን ከሰማይ ማውረዱ በአስደናቂ ነገሮች ላይ ብቻ መደገፍ ያለውን አደጋ እንዴት ያሳያል?

ለአውሬው ምስል እንዲሰግዱና ትንፋሽ እንዲሰጠው ማድረግ ስለ ጣዖት አምልኮ ዘመናዊ መገለጫዎች ምን ይነግረናል?

የአውሬው ምልክት በእጅ ወይም በግንባር መደረግ ስለ ተግባርና ስለ አስተሳሰብ ባለቤትነት ምን ያስተምረናል?

ያለ ምልክቱ መግዛትና መሸጥ አለመቻሉ ስለሚመጣው የኢኮኖሚ ተጽዕኖ ምን ዓይነት ዝግጁነት ይጠይቃል?

"የሰው ቁጥር ነው" መባሉ የሰው ልጅ ያለ እግዚአብሔር ያለውን ጎደሎነት እንዴት ይገልጻል?

"ጥበብ በዚህ አለ" የሚለው ቃል እነዚህን ምልክቶች ለመረዳት መንፈሳዊ ማስተዋል አስፈላጊ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

የአውሬው ምልክት ከእግዚአብሔር ማኅተም (ምዕራፍ 7) ጋር ያለው ልዩነት ምንድን ነው?

ለኢኮኖሚያዊ ጥቅም ተብሎ እምነትን አሳልፎ መስጠት ዛሬ በምን መልክ ይታያል?

የቁጥሩ ድግግሞሽ (666) ስለ ሰው ልጅ ራሱን አምላክ የማድረግ ከንቱ ጥረት ምን ይነግረናል?

14:1-20:- የበጎ ሠራዊት፣ የመላእክት አዋጅ እና የምድር መከር ምልክታ እና ትርጓሜ

ባለፈው ጥናታችን ስለ አውሬው አስፈሪ ግዛትና ስለ 666 ምልክት ተመልክተን ነበር። ዛሬ ግን መንፈሳችንን የሚያድስና ተስፋችንን የሚያለመልም ታላቅ ራእይ ወደያዘው ወደ ምዕራፍ 14 እንሸጋገራለን። የሐንስ ቀና ብሎ ሲመለከት፣ በምድር ላይ ካለው የአውሬው ግርግርና ግፊት በተቃራኒ በሰማያዊቷ ጽዮን ተራራ ላይ በገንፍ ከእርሱ ጋር ያሉትን ድል አድራጊዎች አየ። ይህ ክፍል እግዚአብሔር የራሱ የሆኑትን በክብር እንደሚሰበስብና ለዓለምም የመጨረሻውን የንስሐ ጥሪ እንደሚያስተላልፍ የሚያሳይ ነው።

በጽዮን ተራራ ላይ ያለው የቅዱሳን ማኅበር

የሐንስ በጽዮን ተራራ ላይ በጎ ቆሞ አየው፤ ከእርሱም ጋር መቶ አርባ አራት ሺህ ቅዱሳን ነበሩ። እነዚህ ቅዱሳን በአውሬው ምልክት ፋንታ "የአባቱ ስም በግንባራቸው የተጻፈባቸው" ናቸው። ይህም ሙሉ በሙሉ የእግዚአብሔር ንብረት መሆናቸውንና በእርሱ ጥበቃ ስር መኖራቸውን ያሳያል። ከሰማይም እንደ ብዙ ውኃዎችና እንደ ታላቅ ነጎድጓድ ያለ ድምፅ ሰማ፤ ይህም አዲስ ዝማሬ የሚዘምሩ የበጎና ተጫዋቾች ድምፅ ነበር።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ እጅግ ጥራት ያለውና ልምምድ የበዛበት ትልቅ የሙዚቃ አርኬስትራ በአንድነት ሲጫወት የሚፈጥረውን ስሜት አስቡት። ይህንን ዝማሬ መማር የሚችሉት ግን ከምድር የተዋጁት እነዚያ ቅዱሳን ብቻ ናቸው፤ ምክንያቱም ዝማሬው የተመሰረተው በመከራ ውስጥ አልፈው በጌታ ታማኝ ሆነው በመገኘታቸው ላይ ነውና። እነዚህ ሰዎች በጎ ወደሚሄድበት ሁሉ የሚከተሉት፣ በከንፈራቸውም ሐሰት የማይገኝባቸው ንጹሐን ናቸው። ይህም የሚያሳየው አማኝ በየትኛውም ስፍራና ሁኔታ ውስጥ ቢሆን ለጌታው ያለው ታማኝነት ለክብር እንደሚያበቃው ነው።

የሦስቱ መላእክት አዋጅ፡- የመጨረሻው ማስጠንቀቂያ

በመቀጠል ሦስት መላእክት በሰማይ መካከል እየበሩ ለዓለም ወሳኝ መልእክቶችን ሲያስተላልፉ እንመለከታለን። የመጀመሪያው መልእክ "የዘላለም ወንጌል" ይዞ በምድር ለሚኖሩ ሁሉ "እግዚአብሔርን ፍሩ፣ ክብርንም ስጡት" እያለ ይጮኻል።

ይህ የሚያሳየው ፍርድ ከመምጣቱ በፊት እግዚአብሔር ሰዎችን ወደ አምልኮ የሚጠራበት ምሕረቱ ሰፊ መሆኑን ነው። ሁለተኛው መልአክ ደግሞ "ባቢሎን ወደቀች!" እያለ ያውጃል። ባቢሎን ማለት ዓለማዊው የኃጢአት ሥርዓትና ሰዎችን ከፈጣሪያቸው የሚለየው ክፉ አሠራር ሲሆን፣ መጨረሻውም ውድቀት መሆኑን ያስብራል።

ሦስተኛው መልአክ ግን እጅግ ጥብቅ የሆነ ማስጠንቀቂያ ይዞ መጣ። ለአውሬውና ለምስሉ የሚሰግድ ወይም ምልክቱን በግንባሩና በእጁ የሚቀበል ሁሉ፣ የእግዚአብሔርን የቁጣ ወይን ጠጅ እንደሚጠጣ ተናገረ። ይህ ማስጠንቀቂያ አማኞች በአጭር ጊዜ ጥቅም ተታለው ዘላለማዊነታቸውን እንዳያጡ የሚረዳ ነው። በዚህ መካከል ግን "የቅዱሳን ትዕግሥት በዚህ ነው" በማለት ጌታ ያበረታታል። በጌታ ሆነው የሚሞቱ ብፁዓን መሆናቸውንና ከድካማቸውም እንደሚያርፉ የሚገልጥ ድምፅ ከሰማይ ተሰማ።

የምድር መከርና የወይን መጭመቂያው ፍርድ

በመጨረሻም የተሰበሰበ ሰደመና ላይ የተቀመጠ የሰውን ልጅ የሚመስል ጌታ አየ፤ በራሱ ላይ የወርቅ አክሊል ደፍቶ በእጁም ስለታም ማጭድ ይዞ ነበር። አንድ መልአክ ከመቅደስ ወጥቶ "መከሩ ደርሷልና ማጭድህን ስደድና እጨድ" ብሎ ጮኸ። እዚህ ጋር ሁለት ዓይነት መከር እናያለን። የመጀመሪያው የሰንዴ መከር ሲሆን፣ ይህም ክርስቶስ የራሱን ወገኖች (ቅዱሳንን) ከዓለም መካከል ስብስቦ ወደ ጎተራው (ወደ መንግሥቱ) የሚያስገባበት የድል ቀን ነው። ሁለተኛው መከር ግን "የምድር የወይን ፍሬ" መከር ነው። ይህም በኃጢአት የበሰበሰውንና ለእግዚአብሔር ያልታዘዘውን ዓለም የሚመለከት ፍርድ ነው። የወይኑ ፍሬ ታጨደና ወደ ታላቁ የእግዚአብሔር ቁጣ መጭመቂያ ውስጥ ተጣለ። ከመጭመቂያውም የወጣው ደም እስከ ፈረሶች ልጓም የሚደርስና እጅግ ሰፊ ቦታን የሚሸፍን ነበር።

ይህንን ሁኔታ በታሪክ ብንመለከተው፡- አንድ ገበሬ ምርቱን እስከሚሰበስብ በትዕግሥት እንደሚጠብቅ ሁሉ፣ እግዚአብሔርም የሰው ልጅ ንስሐ እንዲገባ ጊዜ ይሰጣል። ነገር ግን ኃጢአት "ሲበስል" ማለትም የሰው ልጅ ግፍ ገደብ ሲያልፍ ፍርድ አይቀሬ ይሆናል። ዛሬ እኛ ያለንበት ዘመን በመከር ዋዜማ ላይ ያለንበት ሰዓት ነው። ጌታችን በክብር ሊሰበስብን ሲመጣ በዚያ አዲስ ዝማሬን በሚዘምሩት ቅዱሳን መካከል ለመገኘት ዛሬ በታማኝነትና በቅድስና መኖር ይገባናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

144,000 ቅዱሳን ከቡጉ ጋር በጽዮን መቆማቸው በአውሬው ምልክት ከተመቱት በተቃራኒ የእግዚአብሔርን ድል እንዴት ያሳያል?

"ከሴቶች ጋር ያልረከሱ" መባላቸው ስለ መንፈሳዊ ንጽሕናና ታማኝነት ምን ያስተምረናል?

ቡጉ ወደሚሄድበት ሁሉ መከተላቸው ለደቀ መዝሙርነት ጥሪ ያለንን ታማኝነት እንዴት ይፈትናል?

በአፋቸው ውሸት አለመገኘቱ ስለ ክርስቲያናዊ ባሕርይ ምን ይነግረናል?

"የዘላለም ወንጌል" በመልአክ በኩል መታወጁ ወንጌል ለማንም የማይቆም መሆኑን እንዴት ያረጋግጣል?

"እግዚአብሔርን ፍሩ... የፍርዱ ሰዓት ደርሷልና" የሚለው ጥሪ ዛሬ ለእኛ ምን ዓይነት አጣዳፊነት አለው?

"ባቢሎን ወደቀች" የሚለው ቀድሞ የተነገረ አዋጅ በዓለም ኃያላን ላይ ለሚደገፉ ሰዎች ምን ዓይነት ማስጠንቀቂያ ነው?

በአውሬው ለሚሰግዱ የተነገረው የዘላለም ስቃይ ማስጠንቀቂያ ስለ ምርጫችን ከብደት ምን ያስተምረናል?

"በጌታ የሚሞቱ ሙታን ብፁዓን ናቸው" የሚለው ቃል ለመከራና ለሰማዕትነት የሚሰጠው ከብር ምንድን ነው?

የምድር መከርና የወይን መከር መከናወኑ በጻድቃንና በኃጢአተኞች መካከል የሚደረገውን የመጨረሻ መለያየት እንዴት ያሳያል?

ምዕራፍ 15-18:- የቁጣ ጽዋዎች እና የታላቁቱ ባቢሎን ውድቀት

15:1-16:21:- ሰባቱ የመጨረሻ መቅሠፍቶች (ጽዋዎች)

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ የምንመለከተው የመጽሐፈ ራእይ ክፍል እግዚአብሔር በኃጢአትና በዓመፅ ላይ የሚያመጣውን የመጨረሻውንና ፍጹሙን ፍርድን የሚገልጥበት ነው። ምዕራፍ 15 እና 16 የፍርድን ዝግጅትና አፈጻጸም በዝርዝር ያሳዩናል። ይህ ክፍል "ጽዋዎች" ተብሎ መጠራቱ ትልቅ ትርጉም አለው። ጽዋው ሞልቶ ሲፈሰ፣ የእግዚአብሔር ትዕግሥት አብቅቶ ፍርዱ ወደ ምድር መፍሰሱን ያመለክታል።

የድል መዝሙር በእሳት ባሕር አጠገብ

ፍርዱ ከመፍሰሱ በፊት የሕንጻው በሰማይ አንድ አስደናቂ ትዕይንት አየ። በእሳት የተደባለቀ የብርጭቆ ባሕር የሚመስል ስፍራ ላይ፣ አውሬውንና ምስሉን ድል የነሱት ቅዱሳን የእግዚአብሔርን በገና ይዘው ቆመው ነበር። እነዚህ ቅዱሳን "የእግዚአብሔር ባሪያ የሙሴን መዝሙርና የበጉን መዝሙር" ይዘምራሉ። ሙሴ እስራኤላውያንን ከግብፅ ባርነት አውጥቶ በቀይ ባሕር አጠገብ እንዳመሰገነ ሁሉ፣ እነዚህም ከሰይጣን ግዛት ነፃ ወጥተው የጌታን ታላቅነት ያውጃሉ። "ሁሉን የምትገዛ ጌታ አምላክ ሆይ፣ ሥራህ ታላቅና ድንቅ ነው" እያሉ የጌታን ቅድስናና ፍትሐዊነት ያወድሳሉ። ፍርዱ ከመጀመሩ በፊት ሰማይ የሚመሰክረው እግዚአብሔር ጻድቅ መሆኑን ነው።

የሰባቱ ጽዋዎች መፍሰስ:- የተፈጥሮና የሰው ልጅ መናወጥ

ሰባቱ መላእክት ከሰማይ መቅደስ ወጡ፤ ንጹሕና የሚያበራ በፍታ ለብሰው በደረታቸውም የወርቅ መታጠቂያ ታጥቀው ነበር። እያንዳንዳቸው ከዘላለም እስከ ዘላለም ሕያው በሆነው በአምላክ ቁጣ የተሞላ የወርቅ ጽዋ ተሰጣቸው። ትዕዛዙም "ሄዳችሁ ሰባቱን የእግዚአብሔርን ቁጣ ጽዋዎች ወደ ምድር አፍሰሱ" የሚል ነበር።

የመጀመሪያው መልአክ ጽዋውን ወደ ምድር አፈሰሰ፤ ያን ጊዜ የአውሬው ምልክት ባለባቸውና ለምስሉ በሚሰግዱ ሰዎች ላይ ክፉና የሚያሰቃይ ቁስል ወጣባቸው። ይህ ለዓለም ጥቅም

ብለው እምነታቸውን ለሸጡት ሰዎች የመጣ ቀዳሚ መቅሰፍት ነው።

ሁለተኛው መልአክ ጽዋውን ወደ ባሕር አፈሰሰ፤ ባሕሩም እንደ ሙት ሰው ደም ሆነ። በባሕር ውስጥ ያለ ሕይወት ያለው ነፍስ ሁሉ ሞተ።

ሦስተኛው መልአክ ጽዋውን ወደ ወንዞችና ወደ ውኃ ምንጮች አፈሰሰ፤ እነርሱም ደም ሆኑ። መልአኩም "የቅዱሳንንና የነቢያትን ደም ስላፈሰሱ ደምን ሰጠሃቸው፤ የሚገባቸው ነው" ብሎ የእግዚአብሔርን ፍርድ አደነቀ።

አራተኛው መልአክ ጽዋውን በፀሐይ ላይ አፈሰሰ፤ ሰዎችንም በእሳት እንዲያቃጥሉ ሥልጣን ተሰጣት። ሰዎችም በታላቅ ትኩሳት ተቃጠሉ፤ ነገር ግን ንስሐ ገብተው ለእግዚአብሔር ክብር ከመስጠት ይልቅ የጌታን ስም ሰደቡ።

አምስተኛው መልአክ ጽዋውን በአውሬው ዙፋን ላይ አፈሰሰ፤ መንግሥቱም ጨለመች። ሰዎችም ከስቃያቸው የተነሳ ምላሳቸውን ይነክሱ ነበር። በዚህ ሁሉ ስቃይ ውስጥ ሆነውም እንኳን ከሥራቸው ንስሐ ለመግባት ፈቃደኛ አልሆኑም። ይህም የሰው ልጅ ልብ ያለ እግዚአብሔር ጸጋ ምን ያህል ሊደድር እንደሚችል ያሳያል።

የኤፍራጥስ መድረቅና የአርማጌዶን ዝግጅት

ስድስተኛው መልአክ ጽዋውን በታላቁ ወንዝ በኤፍራጥስ ላይ አፈሰሰ። ከፀሐይ መውጫ ለሚመጡ ነገሥታት መንገድ እንዲዘጋጅላቸው ውኃው ደረቀ። በዚህ ጊዜ የሐንስ ከዘንዶው፣ ከአውሬውና ከሐሰተኛው ነቢይ አፍ እንደ ጓጉንቸር ያሉ ሦስት ርኩሳን መናፍስት ሲወጡ አየ። እነዚህ የአጋንንት መናፍስት ምልክት እያደረጉ የዓለምን ነገሥታት ሁሉ ሁሉን ለሚችል ለእግዚአብሔር ታላቅ ቀን ጦርነት እንዲሰበሰቡ ያታልሏቸዋል። ስፍራውም በዕብራይስጥ "አርማጌዶን" ይባላል። ጌታ ግን "እነሆ እንደ ሌባ እመጣለሁ፤ ዕራቁቱን እንዳይሄድ እፍረቱንም እንዳያዩ ነቅቶ ልብሱን የሚጠብቅ ብፁዕ ነው" በማለት አማኞችን ያስጠነቅቃል።

ተፈጸመ!:- የመጨረሻው ታላቅ መንቀጥቀጥ

ስባተኛው መልአክ ጽዋውን በአየር ላይ አፈሰሰ፤ ከሰማይም መቅደስ ከዙፋኑ "ተፈጸመ"

የሚል ታላቅ ድምፅ ወጣ። ሙብረቅና ነገድጓድም ሆነ፤ ሰው በምድር ላይ ከሆነ ጀምሮ ሆኖ የማያውቅ ታላቅ የምድር መንቀጥቀጥ ሆነ። ታላቁቱ ከተማ በሦስት ተከፈለች፤ የአሕዛብም ከተሞች ወደቁ። ሰማይም እንደ መክሊት የሚመዘን ታላቅ በረዶ በሰዎች ላይ አዘነበች። ይህ ፍርድ የዓለምን የኃጢአት ሥርዓት ሙሉ በሙሉ የሚያፈርስ መለኮታዊ ክንውን ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ታላቅ ግድብ ውኃ ሲይዝ ለብዙ ጊዜ በትዕግሥት ሊቆይ ይችላል። ነገር ግን ውኃው ከግድቡ በላይ ሲሞላና የግድቡ ግንብ ሲሰነጠቅ፣ ማንም ሊያቆመው የማይችል ጎርፍ ሆኖ ሁሉን ይጠርጋል። የእግዚአብሔር ፍርድም እንዲሁ ነው። ለዘመናት በትዕግሥት ሰዎችን ወደ ንስሐ ሲጠራ ቆይቷል፤ አሁን ግን ያ የጸጋ ጊዜ አብቅቶ ፍርዱ በጽዋዎች ሲፈስ ዓለምን የሚያናውጥ ኃይል ይዞ መጣ።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የጽዋዎቹ ፍርድ የሚያስተምረን እግዚአብሔር ኃጢአትን ዝም ብሎ እንደማያልፍ ነው። በጽዋዎቹ መካከል ሰዎች ንስሐ አለመግባታቸው የሚያሳዩው፣ የመጨረሻው ፍርድ የሚመጣው ሰዎች ዕድል አጥተው ሳይሆን በገዛ ፈቃዳቸው አምላካቸውን ስለከዱ መሆኑን ነው። ዛሬም ቢሆን እኛ አማኞች በክርስቶስ ደም ታጥበን ነጭ ልብሳችንን ጠብቀን መቆየት ይገባናል፤ ያን ጊዜ ይህ የቁጣ ቀን ለእኛ የድልና የነፃነት ቀን ይሆንልናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

በአንጻራዊ ባሕር ላይ ቆመው የበጎን ቅኔ መዘመራቸው በመከራ ውስጥ ስላለ ድል ምን ያስተምረናል?

እግዚአብሔር "ጻድቅና እውነተኛ" ተብሎ መወደሱ በፍርዶቹ መካከል ያለውን ቅድስና እንዴት እንድንረዳ ይረዳናል?

መቅደሱ በጢስ መሞላቱና ማንም መግባት አለመቻሉ የፍርዱ ጊዜ የማይቀለበስ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

ጽዋዎቹ በአውሬው ምልክት ባለባቸው ላይ መፍሰሳቸው ስለ እግዚአብሔር ትክክለኛ ፍርድ ምን ይነግረናል?

ባሕርና ውኃ ደም መሆናቸው ቅዱሳንን ለገደሉ ሰዎች የሚሰጥ ተመጣጣኝ ቅጣት መሆኑን እንዴት እንረዳለን?

ሰዎች በፍርዱ ምክንያት እግዚአብሔርን መሳደባቸው እንጂ ንስሐ አለመግባታቸው ስለ ኃጢአት አስከፊነት ምን ያስተምረናል?

በአውሬው ዙፋን ላይ ጨለማ መሆኑ ስለ ዓለማዊ ሥልጣን መውደቅ ምን ያሳያል?

የኤፍራጥስ ወንዝ መድረቁ ለታላቁ የአርማኔዶን ጦርነት ዝግጅት መሆኑን እንዴት እንረዳለን?

"እንደ ሌባ እመጣለሁ፤ ነቅቶ ልብሱን የሚጠብቅ ብፁዕ ነው" የሚለው ማሳሰቢያ ዛሬ ለእኛ ምን ትርጉም አለው?

"ተፈጽሟል" የሚለው የታላቁ ድምፅ አዋጅ ስለ ታሪክ ፍጻሜ ምን ማረጋገጫ ይሰጣል?

17:1-18:24:- የታላቁቱ ባቢሎን ውድቀት

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ በዮሐንስ ራእይ ጥናታችን እጅግ አስገራሚና ሰፊ ወደሆነው የምዕራፍ 17 እና 18 ክፍል እንገባለን። እነዚህ ምዕራፎች "ታላቁቱ ባቢሎን" ተብሎ ስለሚጠራውና እግዚአብሔርን ስለሚቃወመው ዓለማዊ ሥርዓት ፍጻሜ ይነግሩናል። ባቢሎን በታሪክ ውስጥ የጣዖት አምልኮ፣ የትዕቢትና የዓመፅ መነሻ ከተማ ነበረች፤ እዚህ ጋር ደግሞ በመጨረሻው ዘመን በምድር ላይ የሚነግሠውን የተሳሳተ ሃይማኖታዊ፣ ፖለቲካዊና ኢኮኖሚያዊ ሥርዓት ትወክላለች።

በአውሬው ላይ የተቀመጠችው ሴትና የማታለል ጥበቧ

ዮሐንስ በመንፈስ ወደ በረሃ ተወሰደና በብዙ ውኃዎች ላይ የተቀመጠችውን ታላቁቱን ጋለሞታ አየ። እርስዋም በስድብ ስሞች በተሞላ፣ ሰባት ራሶችና አሥር ቀንዶች ባሉት ቀይ አውሬ ላይ ተቀምጣ ነበር። ሴቲቱ በቀይና በሐምራዊ ልብስ አገጣጠመች፤ በወርቅና በዕንቁ ተሸልማ ነበር። በእጇም በቆሻሻና በዝሙት የተሞላ የወርቅ ጽዋ ይዛ ነበር። ይህ ምስል የዓለምን የውሸት ውበትና በውስጡ ያለውን መንፈሳዊ ክፋት ቁልጭ አድርጎ ያሳያል። የዓለም ሥርዓት ሰዎችን የሚስበው በሀብት፣ በቅንጦትና በምሹት ቢሆንም፣ ውስጡ ግን ከእግዚአብሔር የራቀ ቆሻሻ ነው።

እነዚያ "ብዙ ውኃዎች" የተባሉት ሕዝቦች፣ ወገኖችና ቋንቋዎች መሆናቸውን መልአኩ ገልጾለታል። ይህም ባቢሎን መላውን ዓለም በክፉ ትምህርቷና በአኗኗር ዘይቤዋ እንደምታስት ያሳያል። የሚገርመው ግን በመጨረሻ አውሬውና ቀንዶቹ (መንግሥታቱ) ራሳቸው ሴቲቱን ይጠሏታል፤ ያጠፏታልም፤ ሥጋዋንም ይበላሉ። ይህ የሚያሳየው ያለ እግዚአብሔር የሆነ ዓለማዊ አንድነት መጨረሻው እርስ በርስ መበላላትና ጥፋት መሆኑን ነው።

"ሕዝቤ ሆይ ከእርስዎ ውጡ"፡- የመለኮታዊ ጥሪ ጩኸት

በምዕራፍ 18 ላይ ሌላ ታላቅ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ ዮሐንስ አየ፤ የምድርም ኃጢአት እስከ ሰማይ ድረስ እንደደረሰ ተነገረ። "ታላቁቱ ባቢሎን ወደቀች! ወደቀች!" የሚል አዋጅ ተሰማ። በዚህ መሃል ግን እግዚአብሔር ለሕዝቡ እጅግ ወሳኝ ጥሪ ያቀርባል፡-

"ሕዝቤ ሆይ፣ በኃጢአቷ እንዳትተባበሩ ከመቅሰፍቷም እንዳትቀበሉ ከእርስዎ ውጡ።" ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ትልቅና ያጌጠ መርከብ ቀስ በቀስ እየሰመጠ ቢሆንና በመርከቡ ውስጥ ያሉት ሰዎች ግን በጭፈራና በግብዣ ተጠምደው የውኃውን መግባት ባያስተውሉ፣ አንድ አዳኝ መጥቶ "ቶሎ ብላችሁ ውጡ!" ብሎ እንደሚጮህላቸው ሁሉ፣ ጌታም እኛ አማኞች ከዓለም የኃጢአት ሥርዓት፣ ከምኞቷና ከጣዖት አምልኮዋ ራሳችንን እንድንለይ ይጣራል። መውጣት ማለት ከዓለም መጥፋት ሳይሆን፣ በዓለም ውስጥ ብንኖርም እንደ ዓለም አለማሰብና አለመኖር ማለት ነው።

የአንድ ሰዓት ጥፋትና የዓለም ሐዘን

የባቢሎን ውድቀት እጅግ ፈጣንና ድንገተኛ ነው። በአንድ ቀንና በአንድ ሰዓት ውስጥ ፍርዷ ይመጣል። የምድር ነገሥታት፣ ነጋዴዎችና የመርከብ መሪዎች በርቀት ቆመው ያለቅሳሉ። ለምን ያለቅሳሉ? ስላጠፋችው ነፍስ ሳይሆን፣ የሚያተርፉበት ገበያ ስለጠፋና ሀብታቸው ስለወደመ ነው። "ወዮ! ወዮ! ይህን የመሰለ ታላቅ ሀብት በአንድ ሰዓት ውስጥ ጠፍቷል" እያሉ ይጮኻሉ። የሰው ልጅ ታሪክና ጥረት ያለ እግዚአብሔር ሲገነባ መጨረሻው ዜሮ መሆኑን ይህ ትዕይንት ያረጋግጥልናል።

በመጨረሻም አንድ ብርቱ መልአክ ትልቅ የወፍጮ ድንጋይ አንስቶ ወደ ባሕር ወረወረው። "ታላቂቱ ከተማ ባቢሎን እንዲህ ተገፍታ ትወድቃለች፣ ከእንግዲህም ወዲህ ከቶ አትገኝም" አለ። በባቢሎን ውስጥ የሙዚቃ ድምፅ፣ የሠርግ ዜማና የሥራ እንቅስቃሴ ሁሉ ይቆማል። ሰማይና ቅዱሳን ግን እግዚአብሔር እውነተኛ ፍርድን ስለፈረደ ደስ ይላቸዋል።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

እነዚህ ምዕራፎች የሚያስተምሩን ታላቅ እውነት "የሚታየው ዓለም ጊዜያዊ ነው" የሚለውን ነው። ሰዎች በሥልጣንና በሀብት ተመክተው እግዚአብሔርን ቢረሱም፣ ፍርዱ ግን አይቀሬ ነው። ባቢሎን የምትወክለው እግዚአብሔርን የማይፈልገውን ሰብዓዊ ጥበብና ምጃት ነው። እኛ አማኞች ግን አገራችን በሰማይ መሆኑን አውቀን፣ በምድር ላይ ስንኖር በቅድስናና በንቃት መኖር አለብን። የዓለም ማታለል በወርቅ ጽዋ የቀረበ መርዝ መሆኑን አስተውለን፣ ከበጉ ደም ጋር ጸንተን መቆም ይገባናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ሴቲቱ በደማቅ ልብስና በወርቅ ተሸልማ መታየቷ የዓለምን ሥርዓት አታላይነት እንዴት ይገልጻል?

ባቢሎን በቅዱሳን ደም የሰከረች መሆኗ ዓለማዊ ሥርዓት ለቤተ ክርስቲያን ያለውን ጥላቻ እንዴት ያሳያል?

አውሬውና ዐሥሩ ቀንዶች ሴቲቱን መጥላታቸውና መበላታቸው ስለ ዓለማዊ ወዳጅነት ከንቱነት ምን ይነግረናል?

"ሕዝቤ ሆይ፥ ከእርስዎ ውጡ" የሚለው ጥሪ ዛሬ ካለንበት ዓለማዊ የሕይወት ዘይቤ እንድንለይ እንዴት ያበረታታናል?

የባቢሎን ውድቀት በአንድ ሰዓት ውስጥ መሆኑ በምድራዊ ሀብት መመካት ያለውን አደጋ እንዴት ያሳያል?

ነጋዴዎችና ነገሥታት ስለ ከተማዋ ማልቀሳቸው የዓለም ሰዎች ትኩረት በቁሳዊ ጥቅም ላይ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

"የሰዎችም ነፍሳት" በንግድ ዝርዝር ውስጥ መኖራቸው የዓለም ሥርዓት ሰውን እንዴት እንደሚያረክስ ያሳያል?

ሰማይና ቅዱሳን በውድቀቷ ደስ እንዲላቸው መነገሩ እግዚአብሔር ለሕዝቡ የሚበቀል መሆኑን እንዴት ያረጋግጣል?

የወፍጮ ድንጋይ ወደ ባሕር መጣሉ የባቢሎን ውድቀት ዳግመኛ የማይመለስ መሆኑን እንዴት ይገልጻል?

ምዕራፍ 19-20:- የክርስቶስ ዳግም ምጽዓት እና የመጨረሻው ፍርድ

19:1-21:- የቡጉ ሰርግ እና የነጭ ፈረስ ጋላቢ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን ቅዱሳን! ዛሬ የምንመለከተው የመጽሐፈ ራእይ ክፍል በታሪክ ውስጥ እጅግ በጉጉት የሚጠበቀውና የፍጥረት ሁሉ ናፍቆት የሆነው የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ የክብር አገላለጥ የሚታይበት ነው። ምዕራፍ 19 የሚጀምረው በታላቅ የሰማይ "ሃሌ ሉያ" ድምፅ ነው። በምድር ላይ የነበረው የባቢሎን የኃጢአት ሥርዓት ከጠፋ በኋላ፣ ሰማይ በእግዚአብሔር ፍትሕና ቅድስና ደስ ብሏታል። ይህ ድምፅ እንደ ብዙ ውኃዎችና እንደ ብርቱ ነጎድጓድ ያለ ሲሆን፣ የጌታን የንግሥና ዘመን የሚያበስር የድል ዜማ ነው።

የቡጉ ሰርግና የሙሽራይቱ ዝግጅት

በዚህ ክፍል ውስጥ የምናገኘው እጅግ አስደሳች ዜና "የቡጉ ሰርግ ደርሷልና፣ ሚስቱም ራስዋን አዘጋጅታለች" የሚል ነው። ይህ ሰርግ የክርስቶስና የቤተክርስቲያን ዘላለማዊ አንድነት ፍጻሜ ነው። ሙሽራይቱ (ቤተክርስቲያን) እንድትለብስ የተሰጣት ልብስ "ያበራና ንጹሕ የሆነ ቀጭን በፍታ" ነው፤ ይህም የቅዱሳን ጽድቅ ሥራ ነው። ይህ ማለት አማኞች በመከራው መካከል ለእግዚአብሔር የታመኑበትና በቅድስና የኖሩበት ሕይወት አሁን እንደ ክብር ልብስ ሆኖላቸዋል ማለት ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ወጣት ለሰርጉ ቀን እጅግ ውድና የሚያምር ልብስ አዘጋጅቶ እንደሚጠብቅ፣ ቤተክርስቲያንም በምድር ላይ ስትኖር በጸሎት፣ በታማኝነትና በቅድስና ራስዋን ለሰማያዊው ሙሽራ ታዘጋጃለች። በዚህ ሰርግ ላይ የተጠሩት ሁሉ ብፁዓን ናቸው። ይህ ሰርግ ከዓለም ግብጥዎች ሁሉ የሚለይ የዘላለም ደስታ ምንጭ ነው።

በነጭ ፈረስ ላይ የተቀመጠው የታመነና እውነተኛ ንጉሥ

የሐንስ ሰማይ ተከፍቶ አየ፤ እነሆም ነጭ ፈረስ ወጣ። በእርሱም ላይ የተቀመጠው "የታመነና እውነተኛ" ይባላል። በምዕራፍ 6 ላይ ያየነው የመጀመሪያው ነጭ ፈረስ አሳችና ሐሰተኛ ድልን የያዘ ቢሆንም፣ አሁን የሚመጣው ግን እውነተኛው የሰማይና የምድር ጌታ ነው።

ዓይኖቹ እንደ እሳት ነበልባል ናቸው (ሁሉን የሚያዩ)፤ በራሱም ላይ ብዙ አክሊሎች አሉ (በሁሉ ላይ ሥልጣን ያለው)። በደምና በተነከረ ልብስ ተጎናጽፎ ነበር፤ ስሙም "የእግዚአብሔር ቃል" ይባላል።

የሰማይ ሠራዊት ነጭና ጉዳት ቀጭን በፍታ ለብሰው በነጭ ፈረሶች እየጋለቡ ይከተሉት ነበር። የዚህ ንጉሥ መሣሪያ ከአፉ የሚወጣ ስለታም ሰይፍ (ቃሉ) ነው። በልብሱና በጭኑ ላይ "የነገሥታት ንጉሥና የጌታዎች ጌታ" የሚል ስም ተጽፎለታል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጣ እንደ ትሑት በግ ነበር፤ አሁን ለሁለተኛ ጊዜ ሲመጣ ግን ዓለምን በጽድቅ የሚፈርድና ጠላቶቹን ድል የሚያደርግ ኃይል ተዋጊ ሆኖ መጣ።

የታላቁ የእግዚአብሔር ግብዣና የአውሬው ፍጻሜ

በመጨረሻው ክፍል ላይ እንደ መልአክ በፀሐይ ላይ ቆሞ በሰማይ ለሚበሩ ወፎች ሁሉ "ኑ፤ ወደ ታላቁ ወደ እግዚአብሔር ግብዣ ተሰብስቡ" ብሎ ሲጮህ እንሰማለን። ይህ ግብዣ የበጎ ሰርግ ተቃራኒ ነው። የአውሬው ሠራዊትና የምድር ነገሥታት በፈረሰኛውና በሠራዊቱ ላይ ሊዋጉ ተሰብስበው ነበር። ነገር ግን አውሬውና ምልክት በማድረግ ሰዎችን ሲያስት የነበረው ሐሰተኛው ነቢይ ተያዙ። ሁለቱም በሕይወት እንዳሉ በዲን ወደሚቃጠለው ወደ እሳቱ ባሕር ተጣሉ። የተቀሩትም በፈረሰኛው አፍ በወጣው ሰይፍ ተገደሉ።

ይህ የሚያስተምረን ታላቅ እውነት ቢኖር ክፋት ምንም ያህል ቢገዝፍ መጨረሻው ውድቀት መሆኑን ነው። ሰይጣንና ተከታዮቹ የፈለጉትን ያህል ሠራዊት ቢያደራጁ፤ በፈጣሪ ፊት ግን ቅንጣት ያህል ኃይል የላቸውም። ድሉ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። እኛ አማኞች ግን በዚህ የድል ሰልፍ ውስጥ ከጌታችን ጀርባ ተሰልፈን ወደ ዘላለማዊው በረከት የምንገባ የክብሩ ወራሾች ነን። ዛሬ በመከራ ውስጥ ብንሆንም፤ ያ የነጭ ፈረሱ ጋላቢ ሊታደገንና በጽድቅ ሊፈርድ በቶሎ እንደሚመጣ ተስፋ እናደርጋለን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

የበጎ ስርግ መድረሱና ሙሽራይቱ መዘጋጀቷ ስለ ቤተ ክርስቲያን ተስፋ ምን ይነግረናል?

የቅዱሳን "ጽድቅ ሥራ" ለስርጉ ልብስ መሆኑ የእምነታችን ተግባራዊ መገለጫ ምን ያህል አስፈላጊ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

ክርስቶስ "ቢታመነና እውነተኛ" ስም መምጣቱ ቃል የገባውን ሁሉ እንደሚፈጽም ያለንን እምነት እንዴት ያሳድገዋል?

የእሳት ነበልባል ዓይኖችና ብዙ ዘውዶች ስለ ክርስቶስ ሁሉን አዋቂነትና ፍጹም ሥልጣን ምን ይገልጻሉ?

በደም የተረጨ ልብስ መልበሱና ስሙ "የእግዚአብሔር ቃል" መሆኑ ስለ ኢዳኝነቱና ስለ መለኮትነቱ ምን ይነግረናል?

ከአፉ ስለታም ሰይፍ መውጣቱ የእግዚአብሔር ቃል ያለውን የመፍረድ ሥልጣን እንዴት ያሳያል?

የሰማይ ጭፍራዎች ነጭ ልብስ ለብሰው መከተላቸው ስለ ቅዱሳን ድል አድራጊነት ምን ያስተምረናል?

አውሬውና ሐስተኛው ነቢይ ተይዘው ወደ እሳት ባሕር መጣላቸው ስለ ክፋት ኃይላት መጨረሻ ምን ማረጋገጫ ይሰጣል?

የእእዋፍ ግብዣ (የጠላቶች ጥፋት) ከበጎ ስርግ ግብዣ ጋር ያለው ተቃርኖ ስለ መጨረሻው ዕጣ ፈንታ ምን ይነግረናል?

20:1-15:- የሺህ ዓመቱ መንግሥት እና የነጭ ዙፋን ፍርድ

ምልከታ እና ትርጓሜ

ዛሬ በመጽሐፈ ራእይ ጥናታችን እጅግ ወደሚመስጠውና ታሪክ ወደሚጠቃለልበት ምዕራፍ 20 ደርሰናል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በክብር ተገልጦ ጠላቶቹን ድል ካደረገ በኋላ፣ ምድር ለረጅም ዘመናት ስትናፍቀው የነበረው የእውነተኛ ሰላም ዘመን ሲመጣ እንመለከታለን። ይህ ክፍል ሰይጣን ለአንድ ሺህ ዓመት ታስሮ የሚቀመጥበትን፣ ቅዱሳን ከክርስቶስ ጋር የሚነግሡበትንና በመጨረሻም ፍጥረት ሁሉ በታላቁ ነጭ ዙፋን ፊት የሚቆምበትን እውነት ይገልጥልናል።

የሰይጣን መታሰርና የዓለም እረፍት

የሐንስ አንድ መልአክ የጥልቁን መክፈቻና ታላቅ ሰንሰለት በእጁ ይዞ ከሰማይ ሲወርድ አየ። ይህ መልአክ ያንን ጥንተ አብሳሪ እባብ የተባለውን ዘንዶውን ሰይጣንን ያዘውና ለአንድ ሺህ ዓመት አሰረው። ወደ ጥልቁም ጣለው፤ አሕዛብንም ወደፊት እንዳያስት ጥልቁን ዘግቶ ማኅተም አደረገበት። ይህ ማለት ዓለም ለሺህ ዓመታት ከሰይጣን ማታለልና ክፋት ነፃ ትሆናለች ማለት ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድን አካባቢ ለረጅም ዘመናት ሲያሸብር የነበረና ሕዝቡን እርስ በርስ ሲያባላ የነበረ ወንበዴ ተይዞ በጽኑ እስራት ቢታሰር፣ በዚያ መንደር ውስጥ ታላቅ ሰላምና መረጋጋት እንደሚሰፍን ሁሉ፤ ሰይጣን ሲታሰርም ምድር ከጦርነት፣ ከጥልና ከክፋት አርፋ በክርስቶስ ጥላ ስር ትሆናለች።

የቅዱሳን ንግሥናና የመጀመሪያው ትንሣኤ

በመቀጠል የሐንስ ዙፋኖችን አየ፤ በእነርሱም ላይ እንዲፈርዱ ሥልጣን የተሰጣቸው ሰዎች ተቀመጡ። በተለይም ስለ ኢየሱስ ምስክርነትና ስለ እግዚአብሔር ቃል የታረዱት፣ ለአውሬውና ለምስሉ ያልሰገዱት፣ ምልክቱንም ያልተቀበሉት ነፍሳት ሕያዋን ሆነው ከክርስቶስ ጋር ሺህ ዓመት ነገሡ። ይህ "የመጀመሪያው ትንሣኤ" ይባላል። በዚህ ትንሣኤ ዕድል ያለው ብጹዕና ቅዱስ ነው፤ ምክንያቱም ሁለተኛው ሞት (የዘላለም ጥፋት) በእነርሱ ላይ ሥልጣን የለውምና። እነዚህ ቅዱሳን የእግዚአብሔርና የክርስቶስ ካህናት ሆነው በክብር ያገለግላሉ።

ይህ ለታማኝነታቸው የተሰጠ ታላቅ የድል ሽልማት ነው።

የመጨረሻው ግጭትና የሰይጣን ውድቀት

የሺህ ዓመቱ ሲፈጸም ሰይጣን ከእስራቱ ይፈታል። የሚገርመው ነገር፣ ከሺህ ዓመት እስራት በኋላም እንኳን ሰይጣን ከፋቱን አልተወም፤ ወዲያውኑ አሕዛብን (ጎግንና ማጎግን) ለጦርነት ሊያስት ይወጣል። ቁጥራቸውም እንደ ባሕር አሸዋ የሆነ ሠራዊት ሰብሰቦ የቅዱሳንን ሰፈርና የተወደደችውን ከተማ ከበቡ። ነገር ግን ጦርነት እንኳን ሳያስፈልግ እሳት ከሰማይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ወርዶ በላቸው። ሰይጣንም አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ ወደሚገኙበት ወደ እሳቱና ወደ ዲኑ ባሕር ተጣለ፤ በዚያም ለዘላለም በቀንና በሌሊት ይሰቃያሉ። ይህ የከፋት ሁሉ ምንጭ የሆነው ሰይጣን ፍጹም ፍጻሜ ነው።

ታላቁ ነጭ ዙፋንና የመጽሐፍት መከፈት

በመጨረሻም የሐንስ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱ ላይ የተቀመጠውን እየ። ከፊቱም ምድርና ሰማይ ሸሹ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም። ሙታን ሁሉ ታናናሾችና ታላላቆች በእግዚአብሔር ፊት ቆሙ። መጽሐፍትም ተከፈቱ፤ ሌላ መጽሐፍም ተከፈተ እርሱም የሕይወት መጽሐፍ ነው። ሙታንም በመጽሐፍቱ እንደ ተጻፈው እንደ ሥራቸው መጠን ተፈረደባቸው። ባሕርም በውስጡ ያሉትን ሙታን ሰጠ፤ ሞትና ሲኦልም በእነርሱ ዘንድ ያሉትን ሙታን ሰጡ። ይህ ትዕይንት እጅግ ቁምነገር ያለው ነው። እያንዳንዱ ሰው በምድር ላይ ስላደረገው ነገር በፈጣሪው ፊት መልስ የሚሰጥበት ሰዓት ነው። ሞትና ሲኦልም ወደ እሳቱ ባሕር ተጣሉ፤ ይህም ሁለተኛው ሞት ነው። እዚህ ጋር በጣም ወሳኙ ነገር የሚከተለው ነው፡- "በሕይወትም መጽሐፍ ተጽፎ ያልተገኘው ማንኛውም በእሳቱ ባሕር ውስጥ ተጣለ።"

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

ምዕራፍ 20 የሚያስተምረን ፍትሕ በመጨረሻ እንደሚያሸንፍ ነው። እግዚአብሔር ሰይጣንንና ከፋትን ለዘላለም ያስወግዳል። የሺህ ዓመቱ መንግሥት የክርስቶስን ሉዓላዊነት በምድር ላይ በተግባር የሚያሳይ ሲሆን፣ የነጩ ዙፋን ፍርድ ደግሞ የፍጥረት ሁሉ የመጨረሻ መቋጫ ነው። ዛሬ ለእኛ የሚሰጠን ትልቁ ትምህርት ስማችን በሕይወት መጽሐፍ ላይ መጻፉን ማረጋገጥ ነው። በክርስቶስ አምነንና ለቃሉ ታምነን ስንኖር፣ ያ የፍርድ ቀን ለእኛ የሚያስፈራ ሳይሆን የክብርና የዘላለም ሕይወት መግቢያችን ይሆንልናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

ሰይጣን ለሺህ ዓመት መታሰፍ ክርስቶስ በክፋት ላይ ያለውን ፍጹም ሥልጣን እንዴት ያሳያል?

"የመጀመሪያው ትንሣኤ" ተካፋይ መሆን ስለ ቅዱሳን ልዩ ክብር ምን ያስተምረናል?

ሰይጣን ከሺህ ዓመት በኋላ ተፈቶ እንደገና ሰዎችን ማሳቱ የሰው ልጅ ልብ ያለ እግዚአብሔር ጸጋ ምን ያህል ደካማ መሆኑን እንዴት ያሳያል?

ጎግና ማጎግ መባላቸው ስለ መጨረሻው የታሪክ ግጭት ምን ይነግረናል?

ሰይጣን ለዘላለም ወደ እሳት ባሕር መጣሉ ስለ ክፋት ፍጹም መወገድ ምን ዓይነት መጽናኛ ይሰጣል?

ታላቅ ነጭ ዙፋን መታየቱ ስለ እግዚአብሔር ቅድስና ፍትሕ ምን ይገልጻል?

ሙታን ሁሉ (ታላላቆችና ታናናሾች) መቆማቸው በፍርድ ፊት ስለሚኖር እኩልነት ምን ያስተምረናል?

"እንደ ሥራቸው መጠን" መፈረዳቸው ለምናደርገው እያንዳንዱ ተግባር ተጠያቂ መሆናችንን እንዴት ያሳያል?

በሕይወት መጽሐፍ ስም አለመጻፍ የሚያስከትለው ውጤት ዛሬ ለወንጌል ጥሪ የምንሰጠውን ምላሽ እንዴት አጣዳፊ ያደርገዋል?

ሞትና ሲኦል ወደ እሳት ባሕር መጣላቸው ሞት ሙሉ በሙሉ መጥፋቱን እንዴት ያረጋግጣል?

ምዕራፍ 21-22:- ኡዲስ ሰማይ፣ ኡዲስ ምድር እና የዘላለም ተድላ

21:1-27:- ኡዲሲቱ ኢየሩሳሌም

ምልከታ እና ትርጓሜ

ሰላም ለእናንተ ይሁን የተወደዳችሁና የተከበራችሁ የቃሉ ተማሪዎች! ዛሬ በመጽሐፈ ራእይ ጥናታችን እጅግ ወደሚናፍቀውና የሰው ልጅ ጉዞ ሁሉ ማረፊያ ወደሆነው ወደ ምዕራፍ 21 ደርሰናል። እስካሁን ባለው ጥናታችን ብዙ መከራዎችን፣ ፍርዶችንና መንፈሳዊ ውጊያዎችን ተመልክተናል። አሁን ግን መጋረጃው ተከፍቶ የምናየው የድልና የደስታ መጨረሻን ነው። የሐንስ ኡዲስ ሰማይና ኡዲስ ምድርን አየ፤ የቀድሞው ሰማይና ምድር አልፏልና፤ ባሕርም (የግርግርና የመለያየት ምልክት የሆነው) ከእንግዲህ የለም።

የእግዚአብሔር ማደሪያ በሰዎች መካከል

የሐንስ ቅድስቲቱ ከተማ ኡዲሲቱ ኢየሩሳሌም ለባልዎ እንደተሸለመች ሙሽራ ተዘጋጅታ ከሰማይ ከእግዚአብሔር ዘንድ ስትወርድ አየ። ከሰማይም እንዲህ የሚል ታላቅ ድምፅ ተሰማ፡- "እነሆ የእግዚአብሔር ማደሪያ በሰዎች መካከል ነው፤ ከእነርሱም ጋር ይኖራል፤ እነርሱም ሕዝቡ ይሆናሉ እግዚአብሔርም ራሱ ከእነርሱ ጋር ሆኖ አምላካቸው ይሆናል።" ይህ ቃል የክርስትና ሕይወት ዋነኛ ግብ ነው። እግዚአብሔር አምላክ በመጀመሪያ በኤደን ገነት ከሰው ጋር እንደነበረ፣ አሁን ደግሞ በኃጢአት የራቀው ግንኙነት ታድሶ ለዘላለም አብሮን ሊኖር መጣ።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ ትንሽ ልጅ በጨለማና በብርድ ውስጥ ጠፍቶ ሲንከራተት ቆይቶ፣ ድንገት ወደ አባቱ ሞቅ ያለና በብርሃን ወደተሞላ ቤት እንደመጣት ያህል ነው። አባቱም ልጁን ሲያገኘው እንደሚከተለው ያደርጋል፡- "እግዚአብሔርም እንባን ሁሉ ከዓይኖቻቸው ያብሳል፤ ሞትም ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም፤ ሐዘንም ቢሆን ወይም ጩኸት ወይም ሥቃይ ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም፤ የቀደመው ሥርዓት አልፏልና።" በዚያ ቤት ውስጥ መርፌ መውጋት፣ መድኃኒት መዋጥ፣ ለቅሶና መቃብር የሚባል ነገር የለም፤ ምክንያቱም ሕይወት ራሱ የሆነው ጌታ በመካከላችን አለና።

የሰማያዊቷ ከተማ ግርማና ውበት

ከመላእክቱ አንዱ የሐንስን ወደ ረጅም ተራራ ወስዶ የበጉን ሚስት (ከተማዋን) አሳየው። ከተማዋ በእግዚአብሔር ክብር የተሞላች ነበረች፤ ብርሃኗም እንደ ክቡር ድንጋይ እንደ ኢያሱስጵድ ሆኖ እንደ ብርጭቆ ይጠራ ነበር። ከተማዋ አሥራ ሁለት በሮች ነበሯት፤ በእያንዳንዱም በር ላይ የአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች ስም ተጽፎባቸዋል። የከተማዋም መሠረት አሥራ ሁለት ሲሆን፤ በላያቸውም የአሥራ ሁለቱ የበጉ ሐዋርያት ስም ተቀርጾባቸዋል። ይህ የሚያሳየው ከተማዋ የብሉይና የአዲስ ኪዳን ቅዱሳን ሁሉ የጋራ ማደሪያ መሆኗን ነው።

የከተማዋ ቅጥር እንደ ኢያሱስጵድ ሲሆን፤ ከተማዋ ራሷ ግን እንደ ብርጭቆ የጠራ ንጹሕ ወርቅ ነበረች። መሠረቶቿም በልዩ ልዩ የከበሩ ድንጋዮች ያኔጡ ነበሩ። አሥራ ሁለቱም ደጆች አሥራ ሁለት ዕንቁዎች ነበሩ፤ እያንዳንዱ ደጅ ከአንድ ዕንቁ የተሠራ ነበር። ይህ ውበት ምድራዊ ቋንቋ ሊገልጸው የማይችል ነው። ወርቅ በምድር ላይ የሀብት ምልክትና የምንረግጠው ሳይሆን የምንሰበስበው ነው፤ በዚያች ከተማ ግን ወርቁ እንደ ንጹሕ ብርጭቆ ከመጥራቱ የተነሳ እንደ መንገድ እንረግጠዋለን። ይህ የሚያሳየው በሰማይ ያለው ክብር ከምድር ሀብት ሁሉ እጅግ የላቀ መሆኑን ነው።

መለኮታዊ ብርሃንና ዘላቂ ክፍት በሮች

በዚህች ከተማ ውስጥ የሐንስ መቅደስ አላየም፤ ምክንያቱም ሁሉን የሚገዛ ጌታ አምላክና በጉ መቅደሷ ናቸውና። ከተማዋም የእግዚአብሔር ክብር ስለሚያበራላትና በጉም መብራቷ ስለሆነ ፀሐይ ወይም ጨረቃ እንዲያበሩላት አያስፈልጋትም። አሕዛብም በብርሃኗ ይመላለሳሉ፤ የምድርም ነገሥታት ክብራቸውን ወደ እርስዋ ያመጣሉ። ሌሊት በዚያ ስለሌለ ደጆችዋ በቀን ከቶ አይዘጉም።

ይህ ትልቅ ምስጢር አለው። በምድር ላይ ደጆች የሚዘጉት ሌሊት ሌባ እንዳይገባ ወይም ጠላት እንዳያጠቃ ነው። በሰማይ ግን ጠላት ስለሌለ፤ ሌሊትና ጨለማ ስለማይመጣ ደጆቿ ሁልጊዜ ክፍት ናቸው። ነገር ግን ጸያፍ ነገር ሁሉ ወይም ርኩሰትን የሚያደርግና ውሸትን የሚናገር ወደ እርስዋ ከቶ አይገባም፤ በበጉ የሕይወት መጽሐፍ የተጻፉት ብቻ እንጂ።

ሥነ-መለኮታዊ ትንታኔ

የአዲሲቱ ኢየሩሳሌም ራእይ የሚያስተምረን እግዚአብሔር ለሕዝቡ ያዘጋጀው መኖሪያ ፍጹም ቅዱስና በክብር የተሞላ መሆኑን ነው። ከተማዋ "ወርቅ" እና "ዕንቁ" ተብላ መገለጿ የክብሯን ታላቅነት ለማሳየት ነው። ዋነኛው ቁምነገር ግን በከተማዋ ውበት ላይ ሳይሆን፣ በከተማዋ ባለቤት ላይ ነው። እግዚአብሔር ከሰው ጋር የሚኖርባት ስፍራ መሆኗ ትልቁ በረከት ነው። ዛሬ በምድር ላይ መከራና ስቃይ ቢበዛብንም፣ ይህች ከተማ ግን ለታመኑት ሁሉ የተዘጋጀች መጠለያችን ናት። ስማችን በበጎ የሕይወት መጽሐፍ መጻፉን አረጋግጠን፣ በቅድስና ያንን ቀን በተሰፋ ልንጠባበቅ ይገባናል።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

"ሁሉን አዲስ አደርጋለሁ" የሚለው ቃል ዛሬ በምድር ላይ ላጣናቸውና ለተሰበሩበን ነገሮች ምን ዓይነት ተስፋ ይሰጣል?

ሞት፣ ሐዘንና ሥቃይ ከእንግዲህ አይሆንም መባሉ ስለ ዘላለማዊ መጽናኛ ምን ያስተምረናል?

እግዚአብሔር "እኔ አምላክ እሆናቸዋለሁ እነርሱም ሕዝብ ይሆኑኛል" ማለቱ ስለ ፍጹም ኅብረት ምን ይነግረናል?

ፈሪዎችና የማያምኑ... ዕጣቸው በእሳት ባሕር መሆኑ ስለ ቅድስና አስፈላጊነት ምን ያስጠነቅቃል?

ከተማዋ በመለኮታዊ ግርማና በከበሩ ድንጋዮች መገለጹ ስለ ሰማያዊ ባለጠግነት ምን ዓይነት ምስል ይሰጠናል?

በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም "መቅደስ" አለመኖሩ ከአምላክ ጋር የሚኖረንን ቀጥተኛ ግንኙነት እንዴት ይገልጻል?

ከተማዋ የፀሐይ ብርሃን የማያስፈልጋት መሆኑ እግዚአብሔር ራሱ ብርሃናችን ስለመሆኑ ምን ያስተምረናል?

የከተማዋ በሮች ፈጽሞ አለመዘጋታቸው ስለ ፍጹም ሰላምና ደህንነት ምን ይነግረናል?

አሕዛብ ከብራቸውን ወደ እሷ ማምጣታቸው ስለ አዲሱ የዓለም ሥርዓት ምን ይገልጻል?

ርኩስ ነገር ሁሉ ወደ እሷ አይገባም መባሉ ለዛሬው የቅድስና ሕይወታችን ምን ዓይነት ግብ ያስቀምጣል?

22:1-21:- የሕይወት ወንዝ እና የማጠቃለያ ጥሪ

ምልከታ እና ትርጓሜ

የተወደዳችሁ የቃሉ ተማሪዎች፤ ዛሬ የመጽሐፈ ራእይንና የመላው መጽሐፍ ቅዱስን ማጠቃለያ ክፍል እንመለከታለን። ይህ ምዕራፍ የሰው ልጅ ታሪክ ተጀምሮ ያበቃበት ሳይሆን፤ ሞትና ሐዘን የሌለበት አዲስና ዘላለማዊ ሕይወት የጀመረበት ታላቅ ምዕራፍ ነው። ዮሐንስ በመጨረሻ ያየው ትዕይንት ወደ መጀመሪያው የኤደን ገነት ይመልሰናል፤ ነገር ግን ይህኛው ከመጀመሪያው ይልቅ እጅግ የላቀና ፍጹም ነው።

የሕይወት ውኃ ወንዝ እና የፈውስ ዛፍ

መልእክት ከእግዚአብሔርና ከበጉ ዙፋን የሚወጣውን እንደ ብርጭቆ የጠራውን የሕይወት ውኃ ወንዝ ለዮሐንስ አሳየው። በወንዙም ግራና ቀኝ በአመት አሥራ ሁለት ጊዜ ፍሬ የምትሰጥ የሕይወት ዛፍ ነበረች። የዛፏም ቅጠሎች ለአሕዛብ መፈወሻ ናቸው። ይህ ድንቅ ምስል እግዚአብሔር ለሕዝቡ የሚሰጠውን ፍጹም እርካታና ዘላቂ ሕይወት ያሳያል። በዚያ ስፍራ ከእንግዲህ ወዲህ መርገም ከቶ አይሆንም፤ የእግዚአብሔርና የበጉ ዙፋን በዚያ ይሆናል። ታላቁ በረከት ግን የጌታን ፊት ማየትና ስሙም በግንባራችን መሆኑ ነው።

ይህንን በምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ እጅግ የጠማው መንገደኛ በበረሃ ውስጥ ሲጓዝ ቆይቶ፤ ድንገት የማያልቅና የማይደርቅ የጠራ ምንጭ ሲያገኝ የሚሰማውን እርካታ አስቡት። በምድር ላይ ያለን ጉዞ በብዙ ጥም የተሞላ ቢሆንም፤ በዚያች ከተማ ግን ራሱ ጌታ የሕይወታችን ምንጭ ሆኖ ሁልጊዜ ያረካናል። ያኔ ጥማታችንም ሆነ ሕመማችን ለዘላለም ያበቃል።

"እነሆ በቶሎ እመጣለሁ" :- የጌታ አጣዳፊ መልእክት

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ደጋግሞ "እነሆ በቶሎ እመጣለሁ" በማለት ያሳስበናል። ይህ ቃል ለእኛ ለልጆቹ ትልቅ ተስፋ ሲሆን፤ ለዓለም ግን ማስጠንቀቂያ ነው። ዋጋውም በእጁ ነው፤ ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን ይከፍለዋል። እርሱ አልፋና አሜጋ፤ መጀመሪያውና መጨረሻው ነው። ልብሳቸውን የሚያጥቡ (በበጉ ደም ራሳቸውን የሚያነጹ) ወደ ሕይወት ዛፍ ለመድረስና በበሮቿም ወደ ከተማይቱ ለመግባት ሥልጣን አላቸው።

አንድ ታሪክ እናምሰል፡- አንድ ንጉሥ ወደ ሩቅ አገር ሲሄድ ለሠራተኞቹ ትልቅ ኃላፊነት ሰጥቷቸው ሄደ። "በማላውቀው ሰዓት ድንገት እመጣለሁ" ብሎ ስለነገራቸው፣ ታማኞቹ ሠራተኞች በየቀኑ ቤቱን እያጸዱና ሥራቸውን እየሠሩ ይጠብቁታል። ሰነፎቹ ግን "ንጉሡ ይዘገያል" ብለው መዝረክረክ ጀመሩ። ንጉሡ ድንገት መጥቶ ሲያንኳኳ የታመኑት በደስታ ተቀበሉት፤ ሰነፎቹ ግን አፈሩ። ጌታችንም እንዲህ በድንገት ይመጣል፤ ዛሬ የምንኖረው ሕይወት ያንን ቀን በምን ዓይነት ስሜት እንደምንቀበለው ይወስናል።

የመጨረሻው ጥሪ እና ጸሎት

መንፈሱና ሙሽራይቱ (ቤተክርስቲያን) "ና" ይላሉ፤ የሚሰማም ሁሉ "ና" ይበል። የጠማውም ይምጣ፤ የወደደውም የሕይወትን ውኃ ያለ ዋጋ ይውሰድ። ይህ የእግዚአብሔር ቸርነት ጥሪ ነው። ጌታችን ይህንን ጸጋ በነፃ ሊሰጠን ይፈልጋል። ነገር ግን በዚህ መጽሐፍ ትንቢት ቃል ላይ ማንም ቢጨምር ወይም ቢቀንስ ታላቅ ፍርድ እንደሚጠብቀው ቃሉ ያስጠነቅቀናል። የመጽሐፍ ቅዱስ የመጨረሻው ቃል "አሜን፣ ጌታ ኢየሱስ ሆይ ና" የሚል ናፍቆት ያለበት ጸሎት ነው።

የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከሁላችን ጋር ይሁን! መጽሐፈ ራእይን ስናጠና የቆየነው ልባችን በፍርሃት እንዲሞላ ሳይሆን፣ መጨረሻችን ያማረ መሆኑን አውቀን በታላቅ ተስፋና በቅድስና ጌታን እንድንጠብቅ ነው። እርሱ ድል አድራጊ ንጉሥ ነው፤ እኛም የእርሱ ወራሾች ነን።

ተግባራዊ የውይይት ጥያቄዎች፦

የሕይወት ውኃ ወንዝ ከዙፋኑ መውጣቱ ሕይወት ሁሉ ከእግዚአብሔር መሆኑን እንዴት ያሳያል?

የሕይወት ዛፍ በወንዙ ግራና ቀኝ መኖሩ በኤደን ገነት የጠፋው ሕይወት መመለሱን እንዴት ያሳያል?

"ፊቱን ያያሉ" የሚለው ተስፋ ለቅዱሳን ሁሉ ትልቁና የመጨረሻው በረከት የሚሆነው ለምንድን ነው?

"እነዚህ ቃላት የታመኑና እውነተኛ ናቸው" መባሉ ለመጽሐፉ መልእክት ያለንን እምነት እንዴት ያጸናል?

ትንቢቱን "አትከተመው" መባሉ (ከዳንኤል በተቃራኒ) ለመልእክቱ ቅርበትና ግልጽነት ምን ይነግረናል?

"እንደ ሥራው መጠን" ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ ማለቱ ለታማኝነታችን ምን ዓይነት ማበረታቻ ይሰጣል?

ልብሳቸውን የሚያጥቡ (ንስሐ የሚገቡ) ብፁዓን መሆናቸው ስለ ቀጣይ የቅድስና ሕይወት ምን ያስተምረናል?

ከመጽሐፉ ትንቢት የሚጨምር ወይም የሚቀንስ የሚቀበለው ቅጣት ለእግዚአብሔር ቃል ምን ዓይነት ክብር እንድንሰጥ ያሳስበናል?

መጽሐፉን "ጌታ ኢየሱስ ሆይ፥ ና" በሚል ናፍቆት መጨረስ የእኛስ ዕለታዊ ጸሎት እንዴት ሊሆን ይገባል?

የድሉ ተካፋይ የመሆን ጥሪ፡- የጉዞው ማጠቃለያ

ውድ የቃሉ ተማሪዎች፤ በዚህ ድንቅ የዮሐንስ ራእይ ጥናት ውስጥ አብራችሁን እስከ መጨረሻው ስለተጓዘችሁ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። ይህንን መጽሐፍ አጥንቶ ማጠናቀቅ ማለት የአንድ ትልቅ መንፈሳዊ ተራራ ጫፍ ላይ ወጥቶ ማረፍ ማለት ነው። ከተራራው ጫፍ ላይ ሆነን ወደ ኋላ ስንመለከት የሰው ልጅ ታሪክ በብዙ መከራና ውጣ ውረድ ያለፈ መሆኑን እናያለን። ወደ ፊት ስንመለከት ግን በበጎ ደም የተገዛው ዘላለማዊ ሰላምና ክብር ሲጠባበቅን እንመለከታለን። ራእይ የፍርሃት መጽሐፍ ሳይሆን፤ ፍርሃትን ሁሉ አሸንፎ በክብር ስለሚገባሰው ስለ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሚናገር የድል የምስራች ነው።

የተግባር ሕይወት እና የጽናት ጥሪ

ይህንን ጥናት ማጠናቀቅ ብቻውን በቂ አይደለም፤ ይልቁንም የተማርነውን እውነት በዕለት ተዕለት ሕይወታችን መለማመድ ይኖርብናል። ጌታችን በቶሎ እንደሚመጣ ካወቅን፤ ሕይወታችን በቅድስናና በንቃት የተሞላ መሆን አለበት። ይህንን ጉዞ በአንድ ምሳሌ ብንመለከተው፡- አንድ የረጅም ርቀት ሯጭ መጨረሻ ላይ የሚጠብቀውን የወርቅ ሜዳሊያና ክብር እያሰበ በሩጫው መካከል የሚመጣበትን ድካም እንደሚታገሥ፤ እኛም በሰማይ የተዘጋጀልንን ያንን አዲሲቱን ኢየሱሳም እያሰብን በምድር ያለውን ፈተና በትዕግሥት ማለፍ ይገባናል። ሩጫችንን የምንጨርሰው ደግሞ በገዛ ጉልበታችን ሳይሆን፤ ሁልጊዜ "ከእናንተ ጋር ነኝ" በሚለን በጌታችን ጸጋ ነው።

የበረከት ቃል እና የዘላለም ተስፋ

እሁን መጽሐፉን ስትዘገት ተስፋ በቆረጠ ልብ ሳይሆን፤ "ማራናታ! ጌታ ሆይ ና!" በሚል ናፍቆት ይሁን። እግዚአብሔር አምላክ እንባችሁን የሚያብስበት፣ ሞትና ሐዘን የማይሰማበት፣ ከእርሱ ጋር ለዘላለም የምትነግሡበት ያ የተስፋ ቀን እጅግ ቀርቧል። እስከዚያው ግን ቢቃሉ ታምናችሁ፤ በጸሎት በርታችሁና ለዓለምም የእውነት ምስክሮች ሆናችሁ እንድትቆሙ ጸሎታችን ነው። የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ፣ የእግዚአብሔር ፍቅር፣ የመንፈስ ቅዱስም ሕብረት ከሁላችሁ ጋር ይሁን። አሜን።

ይህንን ጥናት ደጋግመው በመከለስና ሌሎች 'የሕይወት እንጀራ አገልግሎት' የሚያዘጋጁትን የጥናት መምሪያዎችና ማብራሪያዎች በመጠቀም በመንፈሳዊ እውቀትዎ ይደጉ።

- **Website:** <https://ethiopiansite.com/>
- **Telegram:** https://t.me/YehiwotEnjera_Official
- **Facebook:** <facebook.com/YehiwotEnjera>
- **Youtube:** <https://www.youtube.com/@yehiwotEnjera>
- **Email:** tsegaewnet@gmail.com

የታሪክ ፍጻሜና የቅዱሳን ተስፋ፡- የዮሐንስ ራእይ የጥናት መመሪያ

የዮሐንስ ራእይ መጽሐፍ ለብዙዎቻችን ምስጢሩ ያልተፈታና የሚያስፈራ ሊመስለን ይችላል። ነገር ግን ይህ መጽሐፍ የጥፋት ሳይሆን የድል፤ የፍርሃት ሳይሆን የተስፋ መጽሐፍ ነው። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የታረደውን በግ ታላቅነት፣ የአራቱን ፈረሰኞች ግስጋሴ፣ የሰባቱን መለኮቶች ድምፅና በመጨረሻም የአዲሲቱን ኢየሩሳሌም ውበት በዝርዝር እንመለከታለን። እያንዳንዱ ገጽ ከመጋረጃው በስተጀርባ ያለውን መንፈሳዊ ውጊያ በመግለጥ፣ አማኞች በመጨረሻው ዘመን እንዴት በጽናት መቆም እንዳለባቸው ጥልቅ ትምህርት ይሰጣል።

ይህ የጥናት መመሪያ አስቸጋሪ የሆኑትን ምስጢራት በቀላል ምሳሌዎችና ታሪኮች በመተንተን፣ ማንኛውም አንባቢ የቃሉን በረከት እንዲካፈል ተደርጎ የተዘጋጀ ነው። የታሪክ ጥቅልል በበጎ እጅ መሆኑን ስንረዳ፣ በዓለም ላይ የሚሆኑት መናወጦች ሊያስፈሩን ሳይሆን የጌታችን መምጣት መቃረብን የምናውቅባቸው ምልክቶች መሆናቸውን እንገነዘባለን። ከሰባቱ ማኅተሞች እስከ ሰባቱ ጽዋዎች፣ ከባቢሎን ውድቀት እስከ በጎ ሰርግ ድረስ ያለውን ጉዞ በግልጽ የሚያሳይ መመሪያ ነው።

ዓለም በጭንቀትና በብጥብጥ ውስጥ ብትሆንም፣ የመጨረሻው ቃል ግን በዙፋኑ ላይ የተቀመጠው የጌታ ነው። ይህንን መጽሐፍ አንብበው ሲጨርሱ በልብዎ ውስጥ የሚቀረው ፍርሃት ሳይሆን "ማራናታ! ጌታ ኢየሱስ ሆይ ና!" የሚል የድል ናፍቆት ይሆናል። ዛሬውኑ ይህንን የጥናት ጉዞ ይጀምሩና የሰማያዊቷ ኢየሩሳሌም የክብር ወራሽ መሆንዎን ያረጋግጡ።

ያግኙን

ሌሎች የጥናት መምሪያዎችን ለማግኘት የሚፈልጉ ከሆነ ጥያቄዎን ያድርሱን። እንዲሁም ስለዚህ ጥናት ያለዎትን አስተያየት፣ ጥያቄ ወይም ምስክርነት መስማት እንሻለን። የእርስዎ መልዕክት ለእኛ ትልቅ ብርታት ነው።

- **Website:** <https://ethiopiansite.com/>
- **Telegram:** https://t.me/YehiwotEnjera_Official
- **Facebook:** facebook.com/YehiwotEnjera
- **Youtube:** <https://www.youtube.com/@yehiwotEnjera>
- **Email:** tsegaewnet@gmail.com

